

รายงานฉบับสมบูรณ์

โครงการการศึกษาแนวทางการยกระดับการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษของ
นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนราธิวาส

โดย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภัทรพงษ์ เกริกสกุล

ดร. ประสพ ชนามุยา

นาย ไพศาล แก้วบุตรดี

มิถุนายน 2559

(2)

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการการศึกษาแนวทางการยกระดับการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษของ
นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนราธิวาส

คณะผู้วิจัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภัทรพงษ์ เกริกสกุล
ดร. ประสพ ชนามุยา
นาย ไพศาล แก้วบุตรดี

สังกัด

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
โรงเรียนสุศิรินวิทยา
สำนักงานเกษตรจังหวัดบุรีรัมย์

(ความเห็นในรายงานนี้เป็นของผู้รับทุน สกว. ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป)

บทสรุปผู้บริหาร (Executive Summary)

โครงการการศึกษาแนวทางการยกระดับการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนราธิวาส มีวัตถุประสงค์ 2 ข้อ 1) เพื่อศึกษาปัญหาที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดนราธิวาส และ 2) ศึกษาแนวทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดนราธิวาส ผู้วิจัยได้ลงไปสำรวจ และสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนที่มีการเรียนการสอนในชั้นระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตพื้นที่จังหวัดนราธิวาส ซึ่งได้รับความอนุเคราะห์จากครูผู้สอนภาษาอังกฤษ และผู้บริหารโรงเรียนเป็นอย่างดี โดยการสัมภาษณ์ดังกล่าวมุ่งเน้นสอบถามถึงสภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้น โดยปัญหาดังกล่าวนั้นเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจากตัวครู นักเรียน หรือปัจจัยอื่นๆ ที่เกิดขึ้น ซึ่งได้เลือกโรงเรียนที่ทำการศึกษากำหนด 7 โรงเรียนจากทั้งสิ้น 17 โรงเรียนในจังหวัด

ในรายงานนี้ได้นำเสนอบทสัมภาษณ์ของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ และตัวนักเรียนที่เป็นผู้เรียนเกี่ยวกับสภาพปัญหาที่เป็นผลต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอน และปัญหาของตัวนักเรียนผู้เรียน ซึ่งเป็นมุมมองของทั้งสองกลุ่ม คือกลุ่มครูผู้สอน และกลุ่มนักเรียน โดยข้อมูลในส่วนของตัวครูจะปัญหาที่พบในมุมมองของครูผู้สอนในปัญหาที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจำแนกได้เป็น 1) ปัญหาด้านสถานที่ทำการเรียนการสอน และห้องฝึกปฏิบัติการ ปัญหานี้จะเกิดขึ้นกับโรงเรียนขนาดกลาง และขนาดเล็ก (ร้อยละ 57) 2) ปัญหาด้านตัวนโยบายของโรงเรียน ซึ่งถูกผลักดันมาจากภาครัฐ อาทิ โรงเรียนต้องเป็นโรงเรียนชุมชน ส่งผลให้ตัวของชุมชนเข้ามาแทรกแซงกับการเรียนการสอนมากเกินไปซึ่งเป็นผลไปสู่การแทรกแซงการทำงานของครู หรือการที่มีเรื่องของแนวคิดผู้บริหารที่ไม่อยากให้มีเด็กนักเรียนสอบตก เหล่านี้เป็นต้น และปัญหานี้จะพบในโรงเรียนตามอำเภอเป็นหลัก (ร้อยละ 29) 3) ปัญหาภาระงานล้นมือ เนื่องจากครูแต่ละคนจะมีภาระงานอย่างอื่นนอกเหนือจากการเรียนการสอน และการเตรียมการสอน อย่างเช่นต้องไปเป็นครูธุรการ ครูการเงิน และอื่นๆ (ร้อยละ 100) 4) ปัญหาเรื่องหลักสูตร เนื่องจากปัจจุบันได้ใช้หลักสูตรกลางในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แต่ด้วยสภาพจริงในโรงเรียนไม่สามารถทำให้ทำการเรียนการสอนให้ทันตามหลักสูตร โดยครูผู้สอนสามารถจัดการเรียนการสอนได้ตามหลักสูตรการเรียนภาษาอังกฤษประมาณ ร้อยละ 70 ของหลักสูตรการที่กระทรวงจัดมา (ร้อยละ 71) 5) ในพื้นที่มีวันหยุดมาก ไม่ว่าจะเป็นวันหยุดตามราชการกำหนด ก็มีวันหยุดทางศาสนา และวันหยุดที่มีปัญหาเรื่องความไม่สงบ ซึ่งส่งผลต่อระยะเวลาทำการเรียนการสอน (ร้อยละ 100) 6) ปัญหาครูย้ายเข้าย้ายออกเป็นประจำ (ร้อยละ 100) 7) ครูภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ ครูภาษาอังกฤษต้องสอนวิชาอื่นด้วย (ร้อยละ 43) และ 8) ครูจบไม่ตรงสาขา (ร้อยละ 57) ทั้งนี้สภาพปัญหาของการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมีดังนี้ 1) สภาพเนื้อหาของหลักสูตร ทั้งนี้ลักษณะสภาพของปัญหาดังกล่าวเช่น เนื้อหาเยอะมาก ไม่รู้เรื่องในเนื้อหา เนื้อหาไม่ต่อเนื่อง ใช้ไม่ได้ในสภาพท้องถิ่น เป็นต้น 2) เครื่องมือในการเรียน อุปกรณ์ในห้องเรียนไม่พร้อมเช่น ห้องปฏิบัติการใช้งานไม่ได้ เป็นต้น 3) คำศัพท์ และการฟัง เช่น ไม่รู้คำศัพท์ คำศัพท์นี้ใช้อย่างไร หรือว่าคำนี้เขาพูดว่าอย่างไร เป็นต้น 4) หลักไวยากรณ์เช่น เขียนไม่ถูกหลัก หลักไวยากรณ์ซับซ้อน ใช้คำกริยาต่างๆ ไม่ค่อยถูกต้อง ไม่รู้หลักไวยากรณ์ เป็นต้น 5) การอ่านเช่น อ่านไม่ออก อ่านไม่ค่อยได้ อ่านไม่คล่อง เป็นต้น 6) ครูผู้สอน

(บุคลิกภาพ/พฤติกรรม) เช่น ครูสอนเร็วมาก ครูสอนช้ามาก ครูสอนแล้วฟังไม่รู้เรื่อง ครูหน้าดุ เป็นต้น 7) การสื่อสาร เช่น ไม่กล้าพูด กลัวพูดผิด พูดแล้วคนอื่นฟังไม่รู้เรื่อง เป็นต้น 8) การเขียนเช่น เขียนไม่ถูก เขียนไม่ได้ เขียนไม่เป็น สะกดคำไม่ออก เป็นต้น 9) การแปลความหมายเช่น ไม่รู้ว่าคำนี้คืออะไร แปลไม่เป็น แปลสลับหน้าสลับหลัง เป็นต้น 10) พื้นฐานผู้เรียนเช่น พื้นฐานไม่ได้เรียน ตอนเรียนพื้นฐานไม่ตั้งใจ เป็นต้น 11) เทคนิคผู้สอนเช่น ครูสอนน่าเบื่อ ยังไม่รู้เรื่องครูก็พูดในเรื่องไม่รู้เรื่อง มีแต่ท่อง มีแต่เขียน เป็นต้น 12) ไม่รู้เรื่องอะไรเลยได้แก่ ไม่อยากเรียนภาษาอังกฤษเพราะยาก ไม่อยากเรียนเพราะไม่ได้ใช้ เป็นต้น

เมื่อทำการศึกษาถึงสาเหตุปัญหาพบว่ามี 10 ประเด็นคือ 1)ไม่ชอบภาษาอังกฤษ/ไม่เข้าใจ/ไม่ถนัด 2)เบื่อภาษาอังกฤษ/ไม่อยากเรียน 3) อายุไม่กล้าแสดงออก 4) มีปัญหาด้านการเขียน/อ่าน/แปล/ฟัง 5) ขี้เกียจ อ่าน แปล เขียน เรียน 6) เรื่องเกี่ยวกับครู 7) ขาดเรียนบ่อย 8) ไม่ได้ทบทวนการเรียน หลังจากเรียนแล้ว รวมทั้งการทำการบ้าน 9) ไม่ค่อยได้พูดภาษาอังกฤษ/ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษ 10) บรรยากาศในห้องเรียน ทั้งนี้แนวทางการแก้ไขปัญหาในมุมมองผู้บริหาร คือ 1) รัฐจำเป็นต้องมาจัดระบบการเรียนรู้อย่างครบวงจรเริ่มตั้งแต่อนุบาล 2) กลไกหลักในการแก้ปัญหาของการเรียนในโรงเรียนจะต้องมาจากครอบครัวของตัวนักเรียน 3) สื่อที่ช่วยสอน สื่อสาธารณะ 4) จัดหาห้องเรียนที่เหมาะสมต่อการเรียนการสอน 5). โครงการครูทายาท เพื่อแก้ไขปัญหาครูขาดแคลน 6) รัฐเพิ่มตำแหน่งสนับสนุนงานสอน 7) การดูแลความไม่สงบในพื้นที่ของเจ้าหน้าที่รัฐ 8) ลดบทบาทของชุมชนต่อการเรียนการสอนในโรงเรียน และ 9) สร้างสิ่งแวดล้อมของเด็กนักเรียนให้เหมาะต่อการเรียนการสอน

อย่างไรก็ตามปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนราธิวาสเป็นปัญหาทางด้านทักษะทั้งสี่ โดยปัญหาดังกล่าวเกิดจากพฤติกรรมของนักเรียนซึ่งถูกสร้างขึ้นมาจากระดับพื้นฐานครอบครัวจนปรากฏผลในปัจจุบัน การแก้ปัญหาดังกล่าวต้องมีการวางระบบการแก้ไขปรับปรุงตั้งแต่ระดับต้นน้ำ คือการพัฒนาพื้นฐานผู้เรียนจะต้องโยงไปถึงครอบครัว สิ่งแวดล้อมของนักเรียน กลางน้ำคือ เนื้อหาและสถานที่เรียนที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ประกอบทั้งครูผู้สอนด้วย และปลายน้ำคือ การพัฒนาบุคลากรสายสนับสนุนเพื่อลดภาระงานของครู และสร้างครูที่ชำนาญการ

ชื่อโครงการ	การศึกษาแนวทางการยกระดับการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนราธิวาส
ชื่อนักวิจัย	ภัทรพงษ์ เกริกสกุล ¹ ประสพ ชนามูยา ² และไพศาล แก้วบุตรดี ³ ¹ คณะวัฒนธรรมสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ² โรงเรียนสุครีพวิทยา ³ สำนักงานเกษตรจังหวัดบุรีรัมย์
E-mail Address:	patarapong@g.swu.ac.th
ระยะเวลาโครงการ:	15 กันยายน 2557 – 14 กันยายน 2558

บทคัดย่อ

การศึกษาแนวทางการยกระดับการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนราธิวาส มีวัตถุประสงค์คือ.1) เพื่อศึกษาปัญหาที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดนราธิวาส และ 2) ศึกษาแนวทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดนราธิวาส ดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพโดยใช้แนวทางสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง และบัตรคำเป็นเครื่องมือหลักในการเก็บข้อมูล และทำการสัมภาษณ์กลุ่มผู้บริหารเพื่อหาแนวทางการยกระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการศึกษาพบว่าปัญหาที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากทัศนะของครูผู้สอนจำแนกได้เป็น 1) ปัญหาด้านสถานที่ทำการเรียนการสอน และห้องฝึกปฏิบัติการ (ร้อยละ 57) 2) ปัญหาด้านนโยบายของโรงเรียน (ร้อยละ 29) 3) ปัญหาภาระงานล้นมือ (ร้อยละ 100) 4) ปัญหาเรื่องหลักสูตร (ร้อยละ 71) 5) ในพื้นที่มีวันหยุดมาก (ร้อยละ 100) 6) ปัญหาครูย้ายเข้าย้ายออกเป็นประจำ น้อยคนที่อยากมาอยู่ในพื้นที่ (ร้อยละ 100) 7) ครูภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ (ร้อยละ 43) และ 8). ครูจบไม่ตรงสาขา (ร้อยละ 57) ทั้งนี้สภาพปัญหาของการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมีดังนี้ 1) สภาพเนื้อหาของหลักสูตร 2) เครื่องมือในการเรียน อุปกรณ์ในห้องเรียนไม่พร้อม 3) คำศัพท์ และการฟัง 4). หลักไวยากรณ์ 5) การอ่าน 6) ครูผู้สอน (บุคลิกภาพ/พฤติกรรม) 7) การสื่อสาร 8). การเขียน 9). การแปลความหมาย 10) พื้นฐานผู้เรียน 11) เทคนิคผู้สอน และ 12) ไม่รู้เรื่องอะไรเลยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ และสาเหตุปัญหาพบว่ามี 10 ประเด็นคือ 1) ไม่ชอบภาษาอังกฤษ 2) เบื่อภาษาอังกฤษ/ไม่อยากเรียน 3) อายุไม่กล้าแสดงออก 4) มีปัญหาด้านการเขียน/อ่าน/แปล/ฟัง 5) ขี้เกียจ อ่าน แปล เขียน เรียน 6) เรื่องเกี่ยวกับครู 7) ขาดเรียนบ่อย 8) ไม่ได้ทบทวนการเรียนหลังจากเรียนแล้ว รวมทั้งการทำการบ้าน 9) ไม่ค่อยได้พูดภาษาอังกฤษ/ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษ 10) บรรยากาศในห้องเรียน ทั้งนี้แนวทางการแก้ไขปัญหาในมุมมองผู้บริหาร คือ 1) รัฐจำเป็นต้องมาจัดระบบการเรียนรู้อย่างครบวงจร 2) กลไกหลักในการแก้ปัญหาของการเรียนในโรงเรียนจะต้องมาจากครอบครัวของตัวนักเรียน 3). สื่อที่ช่วยสอน สื่อสาธารณะ 4) จัดหาห้องเรียนที่เหมาะสมต่อการเรียนการสอน 5). โครงการครูทนาย เพื่อแก้ไขปัญหาครูขาดแคลน 6) รัฐเพิ่มตำแหน่งสนับสนุนงานสอน 7) การดูแลความไม่สงบในพื้นที่ของเจ้าหน้าที่รัฐ 8) ลดบทบาทของชุมชนต่อการเรียนการสอนในโรงเรียน และ 9) สร้างสิ่งแวดล้อมของเด็กนักเรียนให้เหมาะต่อการเรียนการสอน อย่างไรก็ตามดังกล่าวก่อให้เกิดจากพฤติกรรมของนักเรียนซึ่งถูกสร้างขึ้นมาจากระดับพื้นฐานครอบครัว การแก้ปัญหาที่ระดับต้นน้ำเป็นการพัฒนาพื้นฐานผู้เรียนจะต้องโยงไปถึงครอบครัว สิ่งแวดล้อมของนักเรียน กลางน้ำคือ เนื้อหา

และสถานที่เรียนที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ประกอบทั้งครูผู้สอนด้วย และปลายทางคือ การพัฒนาบุคลากรสายสนับสนุนเพื่อลดภาระงานของครู และสร้างครูที่ชำนาญการ

Project: The Study of Guidelines to Improve High School Students' English Language Learning in Narathiwat Province

Investigators: Patarapong Kroeksakul¹, Prasob Chanamuya² and Phaisan Keawbutdee³

¹ Faculty of Environmental Culture and Ecotourism,
Srinakharinwirot University

² Sukirinwithaya school

³ Burirum Agricultural Extension Office

E-mail Address: patarapong@g.swu.ac.th

Project Duration: 15 September 2014 – 14 September 2015

ABSTRACT

The purposes of the study were to study the problems that affect the learning of English among high school students in Narathiwat, and to study the guidelines to improve these high school students' English language learning in Narathiwat province. This qualitative study was conducted using a semi-structured interview and word cards as the main tools for collecting data. In addition, school administrators were interviewed to find ways to enhance English language learning of the secondary school students. The results identified the following problems affecting the learning of English from the viewpoint of teachers: 1) lack of suitability of classroom and sound laboratory(57%); 2) policy issues of the school (29%); 3) heavy workloads (100%); 4) the curriculum (71%); 5) too many local holidays (100%); 6) tendency of teachers moving out term the area (100%); 7) lack of English teachers (43%); and 8) lack of English – major teacher (57%). The problems of the students learning English are: 1) the content of the course; 2) unavailable tools and classroom equipment for learning ; 3) vocabulary and listening; 4) grammar; 5) reading; 6) teachers (personality/behaviour); 7) communication; 8)writing; 9) translating; 10) basis of student; 11) teaching technique of the teacher; and 12) the student did not know anything about English. The reasons behind these problems were: 1) students do not like English; 2) English is boring/students do not want to learn; 3) embarrassed assertiveness; 4) difficulty of writing/reading/translating/listening; 5) student being too lazy to read, interpret, and write; 6) teachers; 7) frequent absences; 8) neglecting to do homework and review class lessons after school; 9) do not speak English/having no opportunity to was English; and 10) unfriendly atmosphere in the classroom. The solutions from the viewpoint of the executives include: 1) the state must organize the learning cycle; 2) Student family have to be responsible for solving the problem; 3) use the media and public media. to support teachings ; 4) provide appropriate classroom instruction; 5)

Implement the Kurutayat project to tackle the problem of teacher shortage; 6) the state should support teaching; 7) the state must context the unrest in the area and protect state officials; 8) reduce the role of the community, teaching in schools; and 9) to create a suitable environment for school children to learn. However, the English leaning problem is effected of student behavior, so then it is influenced from household of the student, and the guidelines to solve the problem are classify 3 levels; upstream is developing student basic started from family and environment of student, middle has improved content and spacing suitable for English leaning, also cover to the teacher practices, and downstream is development officer support the teacher and development the English teacher.

กิตติกรรมประกาศ

โครงการวิจัยการศึกษาแนวทางการยกระดับการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนราธิวาส ได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย อย่างไรก็ตามโครงการนี้จะไม่สำเร็จลุล่วงได้หากไม่ได้รับการช่วยเหลือและอนุเคราะห์ข้อมูลจากครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนที่ได้ดำเนินการศึกษาและคณะผู้บริหารโรงเรียนในจังหวัดนราธิวาสที่อำนวยความสะดวกในการดำเนินการวิจัยและเก็บข้อมูล พร้อมทั้งให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งกับงานวิจัยในครั้งนี้ อย่างไรก็ตามคณะผู้วิจัยขอขอบคุณ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนราธิวาสที่ได้ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์กับการวิจัยครั้งนี้

นอกจากนี้ยังได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยงานกรมการปกครองของอำเภอสุคิรินที่ช่วยอำนวยความสะดวกในการพาลงสำรวจพื้นที่โดยรอบและให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์กับการดำเนินงานวิจัยในครั้งนี้ ตลอดจนผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ช่วยให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่องานชิ้นนี้จนกระทั่งดำเนินงานแล้วเสร็จ

และสุดท้ายคณะผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้เกี่ยวข้องทุกท่าน ที่มีได้เอื้อนาม ณ ที่นี้ ที่ช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกแก่โครงการวิจัยด้วยดีเสมอมา รวมถึงสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ที่ได้สนับสนุนทุนในการทำการวิจัยในครั้งนี้

คณะผู้วิจัย

2559

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทสรุปผู้บริหาร	A
บทคัดย่อ	C
Abstract	E
กิตติกรรมประกาศ	G
บทที่1 บทนำ	1
หลักการและเหตุผล	1
วัตถุประสงค์ของโครงการ	2
ขอบเขตของโครงการวิจัย	2
กรอบแนวความคิดของโครงการวิจัย	3
บทที่2 ทบทวนวรรณกรรม	4
ทฤษฎีการเรียนรู้	4
แนวคิดในการพัฒนาหลักสูตร	9
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	16
หน้าที่และโครงสร้างภาษา	24
แนวคิดที่อธิบายการเรียนรู้ภาษา	25
งานวิจัยที่สัมพันธ์เกี่ยวข้อง	27
บทที่3 ระเบียบวิธีวิจัย	29
โรงเรียนเป้าหมาย	29
กลุ่มตัวอย่าง	29
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล	30
การวิเคราะห์ข้อมูล	30
บทที่4 ผลการศึกษา	31
ข้อมูลทั่วไปของโรงเรียนในจังหวัดนราธิวาส	31
เนื้อหาข้อมูลจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ	32
ข้อมูลจากนักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็ก	47
ข้อมูลจากการใช้บัตรคำของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนราธิวาส	48
ข้อมูลจากกลุ่มผู้บริหาร	59

สารบัญ (ต่อ)

เรื่อง	หน้า
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผลการศึกษา และข้อเสนอแนะ	62
สรุป อภิปรายผลการศึกษา	62
ข้อเสนอแนะ	73
ความเชื่อมโยงต่อแผนงานโครงการ	74
เอกสารอ้างอิง	78
ภาคผนวก ก	80
ภาคผนวก ข	82
ภาคผนวก ค	101

สารบัญภาพ

รูปที่

1-1

กรอบแนวคิดในการวิจัย

หน้าที่

3

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้าที่
4-1	โรงเรียนและที่อยู่โรงเรียนที่มีการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนราธิวาส	31
4-2	เนื้อหาสัมภาษณ์ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ	32
4-3	จำแนกเนื้อหาสภาพปัญหาและประเด็นปัญหาที่สะท้อนจากครูผู้สอน	40
4-4	เนื้อหาสัมภาษณ์เด็กนักเรียนมัธยมปลาย	40
4-5	แสดงเพศของผู้ให้ข้อมูล	48
4-6	แสดงระดับชั้นเรียนของผู้ให้ข้อมูล	48
4-7	แสดงความถี่ของผู้ให้ข้อมูล	49
4-8	แสดงจำนวนนักเรียนให้ข้อมูลแต่ละโรงเรียนที่ทำการสำรวจ	50
4-9	แสดงข้อมูลจำแนกเพศ โรงเรียน และสาขาเรียนของผู้ให้ข้อมูล	51
4-10	ตารางแสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร	55
4-11	แสดงความสัมพันธ์ที่ได้จากการวิเคราะห์ตามโมเดล KMO and Bartlett's Test ของปัจจัยปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดนราธิวาส	56
4-12	แสดงหมวดหมู่ของสาเหตุของปัญหาในมิติของนักเรียนผู้ให้ข้อมูล	57
4-13	แสดงความสัมพันธ์ที่ได้จากการวิเคราะห์ตามโมเดล KMO and Bartlett's Test ของปัจจัยสาเหตุของปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดนราธิวาส	58
5-1	แสดงสาเหตุที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนรู้อิงของเด็กนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดนราธิวาส	63
5-2	เปรียบเทียบรูปแบบข้อดีและข้อเสียของรูปแบบการจัดห้องเรียน	68
5-3	ผลการศึกษาที่ส่งต่อไปยังแผนชุดโครงการ	75

บทที่ 1

บทนำ

1. หลักการและเหตุผล

จากรายงานของ จีราวดี (2556) กล่าวถึงตัวเลขจำนวนผู้ใช้ภาษาต่างๆ ทั่วโลกของ Ethnologue 16th edition ในปี 2009 แสดงให้เห็นว่าภาษาที่มีผู้พูดมากที่สุดในโลกนั้น 3 ลำดับแรกคือ ภาษาจีนกลาง ประมาณ 1,213 ล้านคน ภาษาสเปน ประมาณ 329 ล้านคน และภาษาอังกฤษ ประมาณ 328 ล้านคน ในขณะที่ข้อมูลจาก UNESCO ระบุว่า ภาษาที่มีการพูดกันมากที่สุดคือภาษาจีนกลาง ภาษาอังกฤษ และภาษาสเปน นอกจากนี้ภาษาที่ได้กำหนดให้ในสหประชาชาติมีด้วยกัน 6 ภาษาสำคัญ คือ จีนกลาง อังกฤษ สเปน อาหรับ รัสเซีย และฝรั่งเศส อย่างไรก็ตามจากข้อมูลดังกล่าวจะพบว่า ภาษาจีนกลาง ภาษาสเปน และภาษาอังกฤษ มีผู้คนใช้มากที่สุด ซึ่งทั้งนี้ส่วนหนึ่งเป็นความสัมพันธ์เชื่อมโยงมาตั้งแต่สมัยยุคไล่ล่าอาณานิคมใหม่ (Neo - Colonial Era) ของโลกตะวันตก อย่างไรก็ตามในปี พ.ศ. 2558 ประเทศต่างๆ ใน อาเซียนทั้ง 10 ประเทศ คือ ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ บรูไน เวียดนาม ลาว พม่า และกัมพูชา จะรวมกันเป็นประชาคมอาเซียน หรือ ASEAN Community โดยนัย คือประชาชนในแต่ละประเทศจะต้องติดต่อสื่อสารกันในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็น เรื่องเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การปกครอง การศึกษา ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี การท่องเที่ยว และอื่นๆ ตามกฎอาเซียนข้อ 34 ได้บัญญัติว่า “The working language of ASEAN shall be English” ที่กำหนดให้ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาในการทำงานของอาเซียน ทั้งนี้โดยความหมายคือภาษาอังกฤษจะเป็นภาษาที่ใช้ในการประชุม การโต้ตอบทางจดหมาย การจัดทำรายงานการประชุม ผลการพิจารณา และมติในที่ประชุม ตลอดจนจัดทำคำแถลงการณ์ และปฏิสัมพันธ์ต่างๆ ของอาเซียน

อย่างไรก็ตามแม้ภาษาอังกฤษจะมีความสำคัญมากเป็นอย่างยิ่งในการดำรงชีวิตภายใต้ร่มของการเปิดประชาคมอาเซียน นางสาว พงษ์พานิช (2554) พบว่านักศึกษา (ระดับปริญญาตรี) มีปัญหาในการสื่อสารในที่ชุมชน ซึ่งสาเหตุหลักมาจากการขาดความมั่นใจในการสื่อสาร และขาดทักษะการคิดวิเคราะห์ และสนับสนุน ซึ่งสืบเนื่องมาจากไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษประจำ หรือสม่ำเสมอ ทั้งนี้ประเด็นดังกล่าวนี้เองคือการแสดงให้เห็นถึงคุณค่าของเนื้อหาซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนา (เลขา อัจฉริยะ, 2526) ข้อมูลดังกล่าวนี้ยังมีความขัดแย้งกับการศึกษาของ อัญชลี อยู่สุข (2553) ที่ได้ทำการศึกษาในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่านักเรียนเหล่านี้มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จากข้อมูลเหล่านี้เองจึงทำให้ผู้วิจัยเกิดคำถามว่า “แท้จริงแล้วปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดนราธิวาสคืออะไร” ซึ่งการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งเป้าไปที่กลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เนื่องจากเป็นกลุ่มนักเรียนที่ต้องผ่านกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ระดับประถม มัธยมต้น มาแล้วรวมถึงนักเรียนกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่ต้องเตรียมความพร้อมเข้าสู่ระดับอุดมศึกษา และ/หรือเข้าสู่ตลาดงาน ส่งผลให้คณะวิจัยได้เลือกนักศึกษากลุ่มดังกล่าวนี้ สำหรับการศึกษาครั้งนี้ได้เลือกจังหวัดนราธิวาสซึ่งเป็น 1 ใน 14 จังหวัดของภาคใต้ซึ่งมีขอบเขตติดกับประเทศมาเลเซีย ผู้คนส่วนใหญ่ราวร้อยละ 82 เป็นมุสลิม ซึ่งใช้ภาษาสื่อสาร

เป็นภาษามลายูสื่อสารเป็นหลัก ด้วยความซับซ้อนของวิถีชีวิตวัฒนธรรมดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยเลือกทำการศึกษาวิจัยเพื่อให้ได้ทราบถึงปัจจัยที่มีผลต่อการส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาในมิติที่หลากหลายอีกด้วย

2. วัตถุประสงค์ของโครงการ

2.1 เพื่อศึกษาปัญหาที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนราธิวาส

2.2 ศึกษาแนวทางการยกระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนราธิวาส

3. ขอบเขตของโครงการวิจัย

3.1 ขอบเขตด้านพื้นที่

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายภายในจังหวัดนราธิวาสซึ่งมีทั้งโรงเรียนขนาดใหญ่ขนาดกลาง และขนาดเล็ก

3.2 ขอบเขตเนื้อหา

สาเหตุ ปัญหา ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ตลอดจนปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้และแนวทางการแก้ไขปัญหา รวมถึงการยกระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนราธิวาส

3.3 ขอบเขตของผู้ให้ข้อมูล

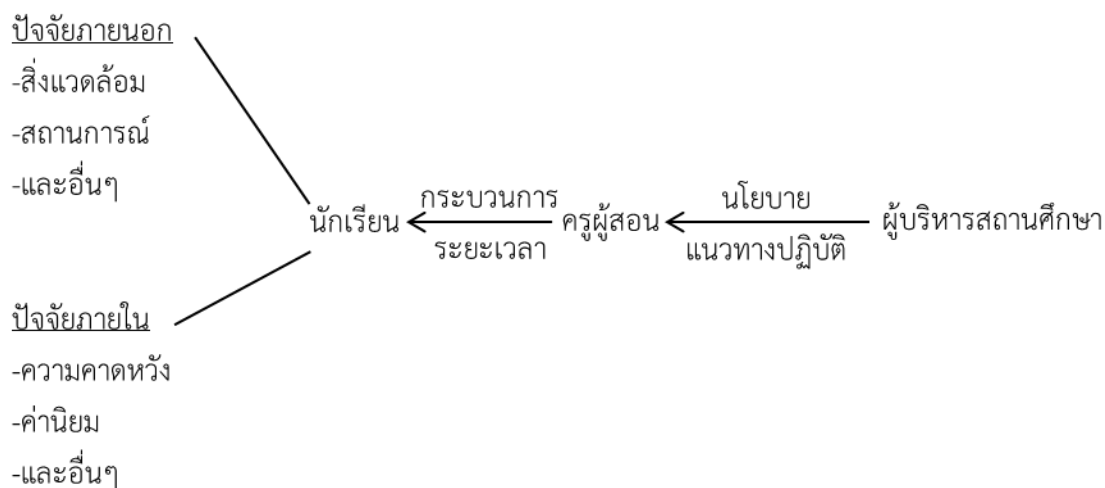
ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของจังหวัดนราธิวาส ตัวอย่างนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนอยู่โรงเรียนขนาดเล็กและไกลจากตัวจังหวัด ตัวอย่างนักเรียนนักศึกษาตอนปลายทั่วไปที่จะตอบคำถามปัญหาและสาเหตุของปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษและกลุ่มผู้บริหารในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของจังหวัดนราธิวาส

3.4 ขอบเขตระยะเวลา

ทำการศึกษาช่วงเดือนธันวาคม 2557 ถึงเดือนธันวาคม 2558 รวมระยะเวลาดำเนินการศึกษทั้งสิ้น 12 เดือน (1 ปี)

4. กรอบแนวคิดของโครงการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ดำเนินงานภายใต้แนวคิด คนในดูคนใน (Inside in) คนนอกดูคนใน (Outside in) และคนในดูคนนอก (Inside out) เพื่อให้เห็นถึงปัจจัยที่เกิดขึ้นจากภายในและภายนอก โดยกำหนดให้กลุ่มผู้ศึกษา เป็น 3 กลุ่มหลักคือ กลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายซึ่งจะพิจารณาถึงปัจจัยภายในและภายนอกของกลุ่มผู้เรียน กลุ่มครูผู้สอนโดยมุ่งเน้นไปที่กระบวนการและระยะเวลาในการถ่ายทอด และกลุ่มผู้บริหารสถานศึกษาพิจารณาในด้านนโยบายและแนวทางปฏิบัติในการหนุนเสริม อย่างไรก็ตามตลอดกระบวนการดังกล่าวจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องวิเคราะห์ปัจจัยทั้งภายในภายนอกควบคู่กันไปด้วย แสดงดังรูปที่1-1

รูปที่1-1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

1. แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้

ทฤษฎีการเรียนรู้มีอิทธิพลอย่างมากในการจัดการเรียนการสอน เนื่องจากเป็นแนวทางที่ใช้กำหนดปรัชญาการศึกษาและการจัดประสบการณ์ ทฤษฎีการเรียนรู้คือกระบวนการที่อธิบายถึงวิธีการรวมถึงเงื่อนไขที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้และตรวจสอบพฤติกรรมของมนุษย์ว่ามีการเปลี่ยนแปลงได้อย่างไร ทฤษฎีการเรียนรู้แบ่งได้เป็นสองกลุ่มหลักคือ

1.1 ทฤษฎีกลุ่มสัมพันธ์ต่อเนื่อง (Associative Theories)

แนวคิดทฤษฎีนี้มีมุมมองว่าการเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้า (stimulus) และการตอบสนอง (response) ปัจจุบันเราเรียกนักทฤษฎีกลุ่มนี้ว่า “พฤติกรรมนิยม” หรือ behaviorism โดยนักคิดกลุ่มนี้เน้นกระบวนการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมที่มองเห็น และสังเกตได้มากกว่า กระบวนการคิด และปฏิกิริยาภายในของผู้เรียน ทฤษฎีการเรียนรู้เช่น

ทฤษฎีการวางเงื่อนไข (conditioning theories)

ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (classical conditioning theories)

ทฤษฎีนี้อธิบายถึงการเรียนรู้ที่เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าตามธรรมชาติ และสิ่งเร้าที่วางเงื่อนไขกับการตอบสนอง พฤติกรรมหรือการตอบสนองที่เกี่ยวข้องมักจะเป็นพฤติกรรมที่เป็นปฏิกิริยาสะท้อน (reflex) หรือพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ ความรู้สึกทั้งนี้บุคคลที่สำคัญกับทฤษฎีดังกล่าวนี้ได้แก่

1. Ivan P. Pavlov ซึ่งเป็นนักสรีรวิทยาชาวรัสเซีย (1849 - 1936) ได้ทำการทดลองเพื่อศึกษาการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการเชื่อมโยงระหว่างการตอบสนองต่อสิ่งเร้าตามธรรมชาติที่ไม่ได้วางเงื่อนไข (unconditioned stimulus = UCS) และสิ่งเร้า ที่เป็นกลาง (neutral stimulus) จนเกิดการเปลี่ยนแปลงสิ่งเร้าที่เป็นกลางให้กลายเป็นสิ่งเร้าที่วางเงื่อนไข (conditioned stimulus = CS) และการตอบสนองที่ไม่มีเงื่อนไข (unconditioned response = UCR) เป็นการตอบสนองที่มีเงื่อนไข (Conditioned Response = CR) ลำดับขั้นตอนการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นดังนี้

ก. ก่อนการวางเงื่อนไข

UCS (อาหาร) $\longrightarrow$ UCR (น้ำลายไหล)

สิ่งเร้าที่เป็นกลาง (เสียงกระดิ่งน้ำลายไหล) $\longrightarrow$ น้ำลายไม่ไหล

ข. ขณะวางเงื่อนไข

CS (เสียงกระดิ่ง) + UCS (อาหาร) $\longrightarrow$ UCR (น้ำลายไหล)

ค. หลังการวางเงื่อนไข

CS (เสียงกระดิ่ง) $\longrightarrow$ CR (น้ำลายไหล)

หลักการเกิดการเรียนรู้ที่ได้ คือการตอบสนองที่เกิดขึ้นจากการวางเงื่อนไข (CR) เกิดจากการนำเอาสิ่งเร้าที่วางเงื่อนไข (CS) มาเข้าคู่กับสิ่งเร้าที่ไม่ได้วางเงื่อนไข (UCS) ซ้ำกันหลายๆครั้ง ต่อมาเพียงแต่ให้สิ่งเร้าที่วางเงื่อนไขเพียงอย่างเดียวก็ทำให้ผลเกิดการตอบสนองในแบบเดียวกัน

ผลจากการทดลอง Pavlov สรุปหลักเกณฑ์ของการเรียนรู้ได้ 4 ประการ คือ

1. การดับสูญหรือการลดภาวะ (Extinction) เมื่อให้ CR นานๆ โดยไม่ให้ UCS เลย การตอบสนองที่มีเงื่อนไข (CR) จะค่อยๆ ลดลงและหมดไป
2. การฟื้นกลับหรือการคืนสภาพ (Spontaneous Recovery) เมื่อเกิดการดับสูญของการตอบสนอง (Extinction) แล้วเว้นระยะการวางเงื่อนไขไปสักระยะหนึ่ง เมื่อให้ CS จะเกิด CR โดยอัตโนมัติ
3. การแผ่ขยาย หรือ การสรุปความ (Generalization) หลังจากเกิดการตอบสนองที่มีเงื่อนไข (CR) แล้ว เมื่อให้สิ่งเร้าที่วางเงื่อนไข (CS) ที่คล้ายคลึงกัน จะเกิดการตอบสนองแบบเดียวกัน
4. การจำแนกความแตกต่าง (Discrimination) เมื่อให้สิ่งเร้าใหม่ที่แตกต่างจากสิ่งเร้าที่วางเงื่อนไข จะมีการจำแนกความแตกต่างของสิ่งเร้า และมีการตอบสนองที่แตกต่างกันด้วย

2. John B. Watson นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน (1878 - 1958) ได้ทำการทดลองการวางเงื่อนไขทางอารมณ์กับเด็กชายอายุประมาณ 11 เดือน โดยใช้หลักการเดียวกับ Pavlov หลังการทดลองเขาสรุปหลักเกณฑ์การเรียนรู้ได้ ดังนี้ 1) การแผ่ขยายพฤติกรรม (Generalization) มีการแผ่ขยายการตอบสนองที่วางเงื่อนไขต่อสิ่งเร้า ที่คล้ายคลึงกับสิ่งเร้าที่วางเงื่อนไข และ 2) การลดภาวะหรือการดับสูญการตอบสนอง (Extinction) ทำได้ยากต้องให้สิ่งเร้าใหม่ (UCS) ที่มีผลตรงข้ามกับสิ่งเร้าเดิม จึงจะได้ผลซึ่งเรียกว่า Counter - Conditioning

3. Joseph Wolpe นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน (1958) ได้นำหลักการ Counter - Conditioning ของ Watson ไปทดลองใช้บำบัดความกลัว (Phobia) ร่วมกับการใช้เทคนิคผ่อนคลายกล้ามเนื้อ (Muscle Relaxation) เรียกวิธีการนี้ว่า Desensitization

การนำหลักการมาประยุกต์ใช้ในการสอน

1. ครูสามารถนำหลักการเรียนรู้ของทฤษฎีนี้มาทำความเข้าใจพฤติกรรมของผู้เรียนที่แสดงออกถึงอารมณ์ ความรู้สึกทั้งด้านดีและไม่ดี รวมทั้งเจตคติต่อสิ่งแวดล้อมต่างๆ เช่น วิชาที่เรียน กิจกรรม หรือครูผู้สอน เพราะเขาอาจได้รับการวางเงื่อนไขไว้อย่างใดอย่างหนึ่งอยู่ก็เป็นได้
2. ครูควรใช้หลักการเรียนรู้จากทฤษฎีปลูกฝังความรู้สึกและเจตคติที่ดีต่อเนื้อหาวิชา กิจกรรมนักเรียน ครูผู้สอนและสิ่งแวดล้อมอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องให้เกิดในตัวผู้เรียน
3. ครูสามารถป้องกันความรู้สึกกลัว ผิดหวัง และวิตกกังวลของผู้เรียนได้โดยการส่งเสริมให้กำลังใจในการเรียนและการทำกิจกรรม ไม่คาดหวังผลเลิศจากผู้เรียน และหลีกเลี่ยงการใช้อารมณ์หรือลงโทษผู้เรียนอย่างรุนแรงจนเกิดการวางเงื่อนไขขึ้น กรณีที่ผู้เรียนเกิดความเครียด และวิตกกังวลมาก ครูควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ผ่อนคลายความรู้สึกได้บ้างตามขอบเขตที่เหมาะสม

1.2 ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (Operant Conditioning Theory)

B.F. Skinner (1904 - 1990) นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน ได้ทำการทดลองด้านจิตวิทยาการศึกษาและวิเคราะห์สถานการณ์การเรียนรู้ที่มีการตอบสนองแบบแสดงการกระทำ (Operant Behavior) สกินเนอร์ได้แบ่ง พฤติกรรมของสิ่งมีชีวิตไว้ 2 แบบ คือ

Respondent Behavior พฤติกรรมหรือการตอบสนองที่เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ หรือเป็นปฏิกิริยาสะท้อน (Reflex) ซึ่งสิ่งมีชีวิตไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ เช่น การกระพริบตา น้ำลายไหล หรือการเกิดอารมณ์ ความรู้สึกต่างๆ

Operant Behavior พฤติกรรมที่เกิดจากสิ่งมีชีวิตเป็นผู้กำหนด หรือเลือกที่จะแสดงออกมา ส่วนใหญ่จะเป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกในชีวิตประจำวัน เช่น กิน นอน พุด เดิน ทำงาน ขับรถ ฯลฯ.

การเรียนรู้ตามแนวคิดของสกินเนอร์ เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง เช่นเดียวกัน แต่สกินเนอร์ให้ความสำคัญต่อการตอบสนองมากกว่าสิ่งเร้า จึงมีคนเรียกว่าเป็นทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบ Type R นอกจากนี้สกินเนอร์ให้ความสำคัญต่อการเสริมแรง (Reinforcement) ว่ามีผลทำให้เกิดการเรียนรู้ที่คงทนถาวร ยิ่งขึ้นด้วย สกินเนอร์ได้สรุปไว้ว่า อัตราการเกิดพฤติกรรมหรือการตอบสนองขึ้นอยู่กับผลของการกระทำ คือ การเสริมแรง หรือการลงโทษ ทั้งทางบวกและทางลบ

1.3 ทฤษฎีความสัมพันธ์เชื่อมโยง (Connection Theories)

ผู้ที่ทำการศึกษาในเรื่องนี้ คือ ธอร์นไดค์ (Thorndike) ซึ่งได้กล่าวว่าการเรียนรู้คือ การที่ผู้เรียนสามารถสร้างความสัมพันธ์ เชื่อมโยง (Bond) ระหว่างสิ่งเร้า และการตอบสนอง และได้รับความพึงพอใจจะทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้น ธอร์นไดค์ได้ ทำการทดลองพบว่า การเรียนรู้ของอินทรี ที่ด้อยความสามารถเกิดจากการลองผิดลองถูก (Trial and Error) ซึ่งต่อมา เขานิยมเรียกว่า การเรียนรู้แบบเชื่อมโยง การทดลองของธอร์นไดค์ ที่รู้จักกันดีที่สุด คือ การเอาแมวหิวใส่ในกรง ข้างนอก กรงมีอาหารทิ้งไว้ให้ แมวเห็น ในกรงมีเชือกซึ่งปลายข้างหนึ่งผูกกับบานประตูไว้ ส่วนปลายอีกข้างหนึ่ง เมื่อถูกดึงจะทำให้ประตูเปิด ธอร์นไดค์ ได้สังเกตเห็นว่า ในระยะแรก ๆ แมวจะวิ่งไปวิ่งมา ข่วนโน้นกัดนี้ เผอิญไปถูกเชือกทำให้ประตูเปิด แมวออกไปกินอาหารได้ เมื่อจับแมวใส่กรง ครั้งต่อไปแมวจะดึงเชือกได้เร็วขึ้น จนกระทั่งในที่สุดแมวสามารถดึงเชือก ได้ในทันที ธอร์นไดค์ได้สรุปว่า การลองผิดลองถูก จะนำไปสู่การเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง และการเรียนรู้ ก็คือการที่มีการเชื่อมโยง (Connection) ระหว่างสิ่งเร้า (Stimuli) และการตอบสนอง (Responses) การเรียนรู้แบบ ลองผิดลองถูก มีใจความที่สำคัญว่า เมื่ออินทรี กระแทบสิ่งเร้า อินทรีจะลองใช้วิธีตอบสนองต่อสิ่งเร้าหลาย ๆ วิธี จนพบกับ วิธีที่เหมาะสมและถูกต้องกับเหตุการณ์และสถานการณ์ เมื่อได้รับการตอบสนองที่ถูกต้องก็จะนำไปต่อเนื่องเข้ากับสิ่งเร้า นั้น ๆ มีผลให้เกิดการเรียนรู้ขึ้น โดยมีหลักเกณฑ์ และลำดับขั้น ที่จะนำไปสู่การเรียนรู้แบบนี้ คือ

1. มีสถานการณ์ที่เป็นปัญหาเป็นสิ่งเร้าให้อินทรีแสดงการตอบสนองหรือแสดงพฤติกรรมออกมา
2. อินทรีจะแสดงอาการตอบสนองหลาย ๆ อย่าง เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น
3. ปฏิกิริยาตอบสนองที่ไม่ทำให้เกิดความพอใจจะถูกตัดทิ้งไป

4. เมื่อปฏิกริยาตอบสนองที่ไม่ทำให้เกิดความพอใจถูกตัดทิ้งไป จนเหลือปฏิกริยาที่ทำให้เกิดความพอใจ อินทรีย์จะถือเอา ฏิริยาตอบสนอง ที่ถูกต้องและจะแสดงตอบสนองต่อสิ่งเร้า (Interaction) นั้นมากระทบอีก

นอกจากนี้ ธอร์นไดค์ ได้ตั้งกฎแห่งการเรียนรู้ขึ้นอีก 3 กฎ คือ

1. กฎแห่งผล (Law of Effect) กล่าวว่าเมื่อการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับอาการตอบสนองนำความพอใจมาให้ การ เชื่อมโยง ระหว่างสิ่งเร้ากับอาการตอบสนองก็จะแน่นแฟ้นขึ้น ถ้าความสัมพันธ์นี้นำความรำคาญใจมาให้ ความสัมพันธ์นี้ ก็จะคลายความ แน่นแฟ้นลง หรืออาจจะกล่าวได้ว่า ถ้าจะให้ผู้เรียนรู้อะไรจะต้องมีรางวัลให้ (รางวัลมิได้หมายถึงสิ่งของแต่อย่างใด แต่วรรณทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำให้ผู้เรียน รู้สึกพอใจ เช่น การให้คำชมเชย เป็นต้น) เมื่อผู้เรียนแสดงพฤติกรรม ที่ต้องการออกมา ถ้าจะให้ พฤติกรรมบางอย่างหายไปเมื่อผู้เรียนแสดงพฤติกรรมนั้นออกมาจะต้องมีการทำโทษ เมื่อธอร์นไดค์ ประกาศ กฎแห่งผล ออกมาเช่นนี้ มีผู้พยายามทดลองเพิ่มเติมและมีผู้แย้งเป็นอันมาก ต่อมาธอร์นไดค์พบว่า การทำโทษ มิได้ทำให้การเชื่อมโยงคลายลง ในที่สุดก็สรุปว่า ถ้าการทำโทษมีผลอยู่บ้าง ก็ไม่ได้ทำให้การเชื่อมโยงอันเก่าคลายลง แต่จะเป็นการบังคับ ให้ผู้เรียนพยายาม ลองแสดง อาการตอบสนองอย่างอื่น ในที่สุดธอร์นไดค์จึงล้มเลิกกฎแห่งผลที่เกี่ยวกับ การลงโทษ แต่ยังคงเหลือ กฎแห่งผล ในด้านการให้รางวัลไว้ว่า รางวัลเท่านั้นที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้น

2. กฎแห่งการฝึก (Law of Exercise) จากการสังเกตเมื่อเอาแมวใส่กรงครั้งหลัง แมวจะหาทางออกจากกรงได้เร็วขึ้น เมื่อทดลองนานๆ เข้า แมวก็สามารถออกจากกรงได้ทันที ตามลักษณะนี้ธอร์นไดค์อธิบายว่าความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองได้สัมพันธ์แน่นแฟ้นขึ้นและความสัมพันธ์นี้จะแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น เมื่อมีการฝึกหัดหรือซ้ำบ่อยๆ และความสัมพันธ์นี้จะคลายอ่อนลง เมื่อไม่ได้ใช้ และธอร์นไดค์เชื่อว่าการกระทำที่ไม่มีรางวัลเป็นผลตอบแทนหลังการตอบสนองนั้นๆ สิ้นสุดลงจะต้องลงเอยด้วยความล้มเหลวและการกระทำนั้นๆ ก็ไม่มีความหมาย แต่หลังจากปี ค.ศ. 1930 ธอร์นไดค์ได้แก้กฎแห่งการฝึกนี้ใหม่เพราะในบางกรณีกฎแห่งการฝึกและกฎแห่งผลไม่สามารถใช้ในสถานการณ์เดียวกันได้ เช่น เมื่อปิดตาแล้วทดลองหัดลากเส้นให้ยาว 3 นิ้ว แม้ให้ฝึกหัดลากเส้นเท่าไรก็ตามก็ไม่สามารถลากเส้นให้ยาว 3 นิ้วได้ ดังนั้นการฝึกหัดทำจะมีผลดีต่อการเรียนรู้ด้วยตัวของมันเองไม่ได้ จะต้องมียุทธวิธีอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ดังนั้นธอร์นไดค์จึงประกาศยกเลิกกฎแห่งการฝึกนี้ แต่ยังคงเชื่อว่าการฝึกฝนที่มี การควบคุมที่ดี ก็ยังมีผลดีต่อการเรียนรู้ของผู้นั้นเอง กล่าวคือ ถ้าเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทราบผลของ การเรียน แต่ละครั้งว่า ยาวหรือสั้นไปเท่าใด การฝึกหัดก็สามารถทำให้ผู้ฝึกหัดมีโอกาสลากเส้นให้ยาว 3 นิ้วได้

3. กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) ธอร์นไดค์ตั้งกฎแห่งความพร้อมนี้ เพื่อเสริมกฎแห่งผลและได้อธิบายไว้ในรูปของการเตรียมตัวและการเตรียมพร้อมในการที่จะตอบสนองกิจกรรมที่ตามมาหลังจากการที่มีการเตรียมตัวพร้อมแล้ว เช่น ในสถานการณ์ของแมวในกรง แมวจะทำอะไรออกมานั้นแมวจะต้องหิว แมวสามารถเอาเท้าตะบับเชือกที่ห้อยแขวนอยู่นั้นได้และมีประสาทสัมผัสที่จะรับรู้ว่าจะได้รับผลพอใจหรือไม่พฤติกรรมที่แสดงออกไปแล้ว เป็นต้น หรือถ้ามนุษย์พร้อมที่จะเรียนรู้อะไรบางอย่างได้พร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมบางอย่างที่จำเป็นสำหรับขบวนการการเรียนรู้ นั้น เช่น จะต้อง

มีร่างกายที่สันทัดแข็งแรงและอยู่ในสภาวะจิตใจที่เหมาะสม ผู้เรียนจะแสดงหรือไม่แสดงพฤติกรรมอะไร ออกมานั้น ธอร์นไคค์ให้หลักไว้ 3 ข้อ คือ

1. เมื่อหน่วยของการกระทำพร้อมที่จะแสดงออกมา ถ้าผู้กระทำทำด้วยความสบายหรือพอใจไม่มีอะไรจะเปลี่ยนแปลงการกระทำนี้ได้
2. ถ้าหน่วยของการกระทำพร้อมที่จะแสดงออกแต่ไม่ได้แสดง จะทำให้เกิดความไม่สบายใจ
3. ถ้าหน่วยของการกระทำยังไม่พร้อมที่จะแสดงออก แต่จำเป็นต้องแสดงออก การแสดงออกนั้น ๆ กระทำไปด้วยความไม่สบายใจ ไม่พอใจเช่นกัน ถึงแม้ว่าธอร์นไคค์ได้ปรับปรุงแก้ไขและขยายแนวความคิดของเขาอยู่ตลอดเวลา ทำให้กฎแห่งความพร้อมและ กฎแห่งการฝึกหัดหย่อนความสำคัญไป ยังคงเหลือเพียงกฎแห่งผลที่เป็นที่ยอมรับกันอยู่ แต่ในกฎนี้ก็เหลือเพียงด้านของรางวัล ที่มีผลต่อการเรียนรู้ ส่วนด้านการลงโทษกับการเรียนรู้นั้นถูกตัดทิ้งไป

1.4 ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพุทธินิยม (Cognitivism)

เน้นกระบวนการทางปัญญาหรือความคิด ซึ่งเป็นกระบวนการภายในของสมอง นักคิดกลุ่มนี้มีความเชื่อว่าการเรียนรู้ของมนุษย์ไม่ใช่เรื่องของพฤติกรรมที่เกิดจากกระบวนการตอบสนองต่อสิ่งเร้าเพียงเท่านั้น การเรียนรู้ของมนุษย์มีความซับซ้อนยิ่งไปกว่านั้น การเรียนรู้เป็นกระบวนการทางความคิดที่เกิดจากการสะสมข้อมูล การสร้างความหมายและความสัมพันธ์ของข้อมูลและการดึงข้อมูลออกมาใช้ในการกระทำและการแก้ปัญหาต่างๆ การเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสติปัญญาของมนุษย์ในการที่จะสร้างความรู้ความเข้าใจให้แก่ตนเอง ทฤษฎีในกลุ่มนี้ที่สำคัญๆ มี 5 ทฤษฎี คือ

- ทฤษฎีเกสตัลท์(Gestalt Theory) แนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ของทฤษฎีนี้ คือ การเรียนรู้เป็นกระบวนการทางความคิดซึ่งเป็นกระบวนการภายในตัวมนุษย์ บุคคลจะเรียนรู้จากสิ่งเร้าที่เป็นส่วนรวมได้ดีกว่าส่วนย่อย หลักการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีนี้จะเน้นกระบวนการคิด การสอนโดยเสนอภาพรวมก่อนการเสนอส่วนย่อย ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีประสบการณ์มากและหลากหลายซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถคิดแก้ปัญหา คิดริเริ่มและเกิดการเรียนรู้แบบหยั่งเห็นได้

- ทฤษฎีสนาม(Field Theory) แนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ของทฤษฎีนี้ คือ การเรียนรู้เกิดขึ้นเมื่อบุคคลมีแรงจูงใจหรือแรงขับที่จะกระทำไปสู่จุดหมายปลายทางที่ตนต้องการ หลักการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีนี้เน้นการเข้าไปอยู่ใน “โลก” ของผู้เรียน การสร้างแรงจูงใจหรือแรงขับโดยการจัดสิ่งแวดล้อมทั้งทางกายภาพและจิตวิทยาให้ดึงดูดความสนใจและสนองความต้องการของผู้เรียนเป็นสิ่งจำเป็นในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

- ทฤษฎีเครื่องหมาย(Sign Theory) ของทอลแมน(Tolman) แนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ของทฤษฎีนี้ คือ การเรียนรู้เกิดจากการใช้เครื่องหมายเป็นตัวชี้ทางให้แสดงพฤติกรรมไปสู่จุดหมายปลายทาง หลักการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีนี้เน้นการสร้างแรงขับและหรือแรงจูงใจให้ผู้เรียนบรรลุจุดหมายใดๆ โดยใช้เครื่องหมาย สัญลักษณ์หรือสิ่งอื่นๆ ที่เป็นเครื่องชี้ทางควบคู่ไปด้วย

- ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา(Intellectual Development Theory) นักคิดคนสำคัญของทฤษฎีนี้มีอยู่ 2 ท่าน ได้แก่ เพียเจต์(Piaget) และบรุนเนอร์(Bruner) แนวความคิด

เกี่ยวกับการเรียนรู้ของทฤษฎีนี้เน้นเรื่องพัฒนาการทางสติปัญญาของบุคคลที่เป็นไปตามวัยและเชื่อว่ามนุษย์เลือกที่จะรับรู้สิ่งที่ตนเองสนใจและการเรียนรู้เกิดจากระบวนการการค้นพบด้วยตนเอง หลักการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีนี้ คือคำนึงถึงพัฒนาการทางสติปัญญาของผู้เรียนและจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนอย่างเหมาะสมกับพัฒนาการนั้น ให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์และมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมต่างๆ ควรให้เด็กได้ค้นพบการเรียนรู้ด้วยตนเอง ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้คิดอย่างอิสระและสอนการคิดแบบรวบยอดเพื่อช่วยส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน

- ทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความหมาย(A Theory of Meaningful Verbal Learning) ของออสเชเบล(Ausubel) เชื่อว่า การเรียนรู้จะมีความหมายแก่ผู้เรียน หากการเรียนรู้นั้นสามารถเชื่อมโยงกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่รู้มาก่อน หลักการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีนี้ คือมีการนำเสนอความคิดรวบยอดหรือกรอบมโนทัศน์ หรือกรอบแนวคิดในเรื่องใดเรื่องหนึ่งแก่ผู้เรียนก่อนการสอนเนื้อหาสาระนั้นๆ จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนเนื้อหาสาระนั้นอย่างมีความหมาย

อย่างไรก็ตามทฤษฎีการเรียนรู้ในกลุ่มพุทธินิยมนี้ให้ความสำคัญกับความสามารถในการตั้งวัตถุประสงค์ การวางแผน ความตั้งใจ ความคิด ความจำ การคัดเลือก การให้ความหมายกับสิ่งเร้าต่างๆ ที่ได้จากประสบการณ์

2. แนวคิดในการพัฒนาหลักสูตร

จากรายงานของ ธวัชชัย ชัยจิรฉายากุล (ม.ป.ป.:109-115) ได้อธิบายถึงหลักสูตรที่วางอยู่บนทฤษฎีจะสะท้อนให้เห็นลักษณะของหลักสูตรที่ยึดสนามเป็นหลัก แต่ก็ยังมีลักษณะเฉพาะในด้านเนื้อหาในด้านกิจกรรม และจะเน้นที่การแก้ปัญหาการค้นคว้า ความเชื่อและความคิดของเพียเจต์และบรูเนอร์จะมีความแตกต่างกันในเรื่องความพร้อมของผู้เรียน เพียเจต์ไม่ปฏิเสธความเป็นไปได้ของการเร่งให้เกิดการเรียนรู้ของผู้เรียน ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องไปเร่งเพราะจะทำให้ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย เพราะผู้เรียนจะเรียนรู้ได้ดีและเร็วขึ้นก็ต่อเมื่อมีความพร้อม แต่สำหรับบรูเนอร์กล่าวไว้ว่า ไม่ว่าวิชาใดที่สามารถนำมาสอนให้แก่เด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพในทุกๆ ชั้นของพัฒนาการ จึงทำให้ความพร้อมของเด็กไม่มีความจำเป็นเลยต่อการจัดเนื้อหาของหลักสูตร ทั้งนี้ความเชื่อและความคิดของเพียเจต์เกี่ยวกับพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก จะช่วยนักพัฒนาหลักสูตรได้เป็นอย่างมากในการกำหนดเนื้อหา และกิจกรรมให้เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละวัยเช่นเดียวกับแนวคิดของการพัฒนาทางสติปัญญาของบรูเนอร์

2.1 แนวคิดของคาร์ล โรเจอร์ (อ้างจากรายงานของ ธวัชชัย ชัยจิรฉายากุล, ม.ป.ป.:109-115)

คาร์ล อาร์ โรเจอร์ ได้มุ่งเน้นการเรียนรู้ในประเด็นที่ว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ ถ้าผู้เรียนมีแรงจูงใจ มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ในสิ่งนั้น บรรยากาศของการเรียนรู้จึงเป็นสิ่งสำคัญ แต่ไม่สนับสนุนกิจกรรมการสอนที่ปฏิบัติกันอยู่เพราะเป็นการบังคับให้ผู้เรียนเรียนในสิ่งที่ครูอยากจะให้เขารู้ จึงมีความเชื่อว่า การสอนหรือการถ่ายทอดความรู้จะมีประโยชน์ก็ต่อเมื่อสังคมหยุดอยู่กับที่ไม่เปลี่ยนแปลง คาร์ล โรเจอร์ จะไม่เน้นการเรียนรู้เกิดขึ้นได้อย่างไร แต่เน้นถึงบรรยากาศและ

สิ่งแวดล้อมที่จะเอื้ออำนวยให้เกิดแรงจูงใจให้เกิดการเรียนรู้ การสร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมการเรียนรู้มีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ ดังนี้

1. ความจริง หมายถึง ผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้จะต้องประพฤติและปฏิบัติตนให้เป็นไปตามความเป็นจริงตามธรรมชาติ หรือแก่นแท้ของตนเอง
2. การยอมรับและการให้เกียรติผู้เรียน หมายถึง ครูหรือผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ จะมีทัศนคติเกี่ยวกับการยอมรับ ไว้วางใจ และให้เกียรติต่อความรู้สึก ความเชื่อ ความคิดเห็นของผู้เรียน และผู้เรียนต้องยอมรับว่าบุคคลทุกคนต่างก็มีความหมายในตัวของตนเอง
3. ความเข้าใจ จะเป็นตัวเสริมสร้างบรรยากาศที่ดี เป็นความเข้าใจที่เกิดจากความเป็นกลาง ไม่มีอคติ ไม่มีการประเมินเข้ามาเกี่ยวข้อง ในทำนองรู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา ไม่ตำหนิตติเตียน

2.2 แนวคิดของอาเทอร์ โคมส์ (อ้างจากรายงานของ ธวัชชัย ชัยจิรฉายากุล, ม.ป.ป.:109-115)

เช่นเดียวกันในมุมมอง อาเทอร์ เป็นศิษย์คนสำคัญของคาร์ล โรเจอร์ ที่พยายามเผยแพร่การเรียนรู้ด้านแรงจูงใจ และเป็นผู้สนับสนุนการเรียนรู้เชิงจิตลักษณะเชื่อว่าเจตคติ ความรู้สึก และอารมณ์ของนักเรียนมีความสำคัญต่อกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน 4 ประการ ดังนี้

1. สมอบของคนเราเกี่ยวข้องกับความหมายโดยตรง
2. การเรียนรู้คือการค้นพบความหมายของแต่ละคน
3. ความรู้สึกและอารมณ์เป็นเสมือนดัชนีของความหมาย
4. องค์ประกอบเชิงความรู้สึกที่ใช้ในการเรียนรู้

นอกจากนี้ อาเทอร์ โคมส์ ได้ตั้งข้อสังเกตและข้อเตือนใจไว้ว่า ในบางครั้งความจริงเกิดขึ้นเหมือนกันที่ผู้สนับสนุนความสำคัญของความหมายได้ทุ่มเทและยึดอยู่กับความเข้าใจตนเอง ค่านิยม หรือความรู้สึกของการเป็นส่วนหนึ่งมากกว่าลักษณะปกติของหลักสูตร และจะทำให้เกิดความเสื่อมเสียแก่วงการจัดการศึกษาเชิงจิตลักษณะ แต่ความผิดพลาดยังเสียหายน้อยกว่าความผิดพลาดของคนที่ไม่ยอมรับและไม่ทราบถึงธรรมชาติหน้าที่สำคัญของความรู้สึก และอารมณ์ที่เกิดจากการวิจัยและทฤษฎี อย่างไรก็ตาม แนวคิดของกลุ่มแรงจูงใจ จะมีประโยชน์อย่างมากในการวางแผนเพื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพคือ เน้นบรรยากาศการเรียนการสอนที่ให้ความสบายใจแก่ผู้เรียน และการยอมรับคุณค่าของกันและกันระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกัน นอกจากนี้การจัดหลักสูตรโดยอาศัยแนวคิดของกลุ่มแรงจูงใจจะเน้น และให้ความสำคัญในการปลูกฝังทางด้านจิตลักษณะ ได้แก่ ความรู้สึก เจตคติ และบุคลิกภาพที่ดี (ธวัชชัย ชัยจิรฉายากุล, ม.ป.ป.:109-115) โดยเนื้อหาดังกล่าวนี้นี้ได้ใกล้เคียงกันกับ รายงานของ บุญชม ศรีสะอาด (2546:63-73) ที่ได้รวบรวมเนื้อหาเกี่ยวกับ แนวคิดทฤษฎีการพัฒนาหลักสูตรว่า ในการศึกษารูปแบบ หรือทฤษฎีการวางแผน หรือพัฒนาหลักสูตร จะพบว่ามีคำหลายคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน และสามารถใช้แทนกันได้ ได้แก่ Curriculum – Planning, Curriculum Development, Curriculum Construction, Curriculum – improvement, และ Curriculum Revision มีความหมายแตกต่างกันดังนี้

Curriculum – Planning หมายถึง กระบวนการในการสร้างหลักสูตร กล่าวถึงหลักสูตรในรูปสิ่งที่คาดหวัง หรือที่เป็นแผนอย่างหนึ่ง

Curriculum Development หมายถึง การสร้าง Curriculum Materials รวมทั้งสื่อการเรียนรู้ที่นักเรียนใช้ ไม่ใช่การวางแผนหลักสูตรแต่จะเป็นผลที่เกิดจากการวางแผนหลักสูตร Curriculum Construction และ Curriculum Revision เป็นคำที่ใช้มาแต่ดั้งเดิมหมายถึง การเขียนและการปรับปรุงรายวิชาที่ศึกษา

Curriculum – improvement หมายถึง การปรับปรุง หรือการวางแผนหลักสูตรในส่วนที่เป็นเป้าประสงค์มากกว่าที่หมายถึง กระบวนการในการวางแผนหรือพัฒนาหลักสูตร

2.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับวิชาและเนื้อหาวิชาที่จะนำไปสอน

ในกรณีที่มีหลักสูตรว่า เป็นวิชาและเนื้อหาวิชาที่จะนำไปสอน ทฤษฎีการพัฒนาหลักสูตรก็จะกล่าวถึงในการเลือกเนื้อหา การจัดการเนื้อหาในระดับชั้นต่างๆ เซเลอร์ (J. Galen Saylor) และอเล็กซานเดอร์ (William M. Alexander) (โดยเนื้อหาอ้างอิงใน บุญชม ศรีสะอาด, 2546:63-73) ได้สรุปสูตรทั่วไปสำหรับการพัฒนาหลักสูตรแต่ละวิชาและเนื้อหาสาระดังนี้

1. ใช้การพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญในการกำหนดหรือตัดสินว่าจะสอนวิชาอะไร
2. ใช้เกณฑ์บางอย่าง ในการเลือกเนื้อหาสำหรับกลุ่มผู้เรียนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง
3. วางแผนวิธีการสอนที่เหมาะสม และใช้วิธีการดังกล่าวเพื่อมุ่งให้ผู้เรียนเกิดความรู้รอบรู้ใน

เนื้อหาที่เลือกมาเรียน

ทฤษฎีการพัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์ (โดยเนื้อหาอ้างอิงใน บุญชม ศรีสะอาด, 2546:63-73)

1. มีจุดประสงค์ทางการศึกษาอะไรบ้าง ที่โรงเรียนควรแสวงหา
2. มีประสบการณ์ทางการศึกษาอะไรบ้าง ที่สามารถจัดขึ้นเพื่อช่วยให้บรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้นั้น
3. จะจัดระบบประสบการณ์ดังกล่าวนี้อย่างไร จึงจะมีประสิทธิภาพมากที่สุด
4. จะประเมินประสิทธิภาพของประสบการณ์ในการเรียนอย่างไร จึงจะตัดสินใจได้ว่า

บรรลุถึงจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

คำถามทั้ง 4 ประการนี้ ตรงกับองค์ประกอบที่สำคัญในการวางแผนหรือพัฒนาหลักสูตร 4 ด้านตามลำดับดังนี้ 1. การตั้งเป้าประสงค์ 2. การเลือกเนื้อหา 3. การสอน และ 4. การประเมินผล อย่างไรก็ตาม ทาบา ได้กล่าวถึงลำดับขั้นในการพัฒนาหลักสูตรไว้ 8 ขั้นตอน ดังนี้ (โดยเนื้อหาอ้างอิงใน บุญชม ศรีสะอาด, 2546:63-73)

ขั้นที่ 1 วิเคราะห์สภาพ ปัญหา ความต้องการ และความจำเป็นต่างๆ ของสังคม รวมทั้งศึกษาพัฒนาการของผู้เรียน กระบวนการเรียนรู้ ตลอดจนธรรมชาติของความรู้ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการกำหนดจุดประสงค์

ขั้นที่ 2 กำหนดจุดประสงค์ของการศึกษา โดยอาศัยข้อมูลที่ได้จากขั้นที่ 1 เป็นหลักในการพิจารณา

ขั้นที่ 3 คัดเลือกเนื้อหาวิชาที่จะนำมาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตรงกับความ ต้องการและความจำเป็นของสังคม โดยคัดเลือกมาให้เรียนโดยเฉพาะที่ตรงกับจุดประสงค์ที่ กำหนดไว้

ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ลำดับ และขั้นตอนของเนื้อหาวิชาที่คัดเลือกมา

ขั้นที่ 5 คัดเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ โดยอาศัยความรู้เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้และวิธีสอน แบบต่างๆ เป็นแนวทาง

ขั้นที่ 6 จัดระเบียบ ลำดับ และขั้นตอนของประสบการณ์การเรียนรู้

ขั้นที่ 7 ประเมินผล เป็นขั้นที่จะทำให้ทราบว่า การพัฒนาหลักสูตรประสบผลสำเร็จมากน้อย เพียงใด โดยปกติจะพิจารณาจากผลของการใช้หลักสูตร นั่นคือ พิจารณาว่าผู้เรียนได้เปลี่ยนแปลง พฤติกรรมไปตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ เนื้อหาวิชาและกระบวนการเรียนการสอนมีความ เหมาะสมเพียงใด

ขั้นที่ 8 ตรวจสอบความคงที่ และความเหมาะสมในแต่ละขั้นตอน โดยตรวจสอบตามแนวของ คำถามที่มีลักษณะดังนี้

ก. เนื้อหาวิชาที่จัดขึ้นเกี่ยวข้องกับจุดประสงค์หรือไม่

ข. ประสบการณ์การเรียนรู้ได้ช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ตามจุดประสงค์หรือไม่

ค. ประสบการณ์การเรียนรู้ที่จัดขึ้นมีความเหมาะสมเพียงใด

รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของเคอร์ (โดยเนื้อหาอ้างใน บุญชม ศรีสะอาด, 2546:63-73)

เคอร์ (John F. Kerr) เสนอรูปแบบการพัฒนาหลักสูตร เรียกว่าเป็น Operational Model มีจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้มาจากแหล่งข้อมูล 3 แหล่ง ได้แก่

1. ระดับพัฒนาการ ความต้องการ และความสนใจของนักเรียน
2. สภาพ ปัญหา และความต้องการของสังคมที่นักเรียนต้องเผชิญ
3. ธรรมชาติของเนื้อหาวิชาและชนิดของการเรียนรู้

ทั้งนี้เมื่อนำจุดมุ่งหมายมาคัดเลือกและจัดอันดับ โดยนำเอารูปแบบการจำแนกประเภท จุดประสงค์ทางการศึกษาของบลูม (Benjamin S. Bloom) และคณะ ที่แบ่งจุดประสงค์ทางการศึกษา ออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิวิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย มาช่วยในการพิจารณาจำแนก จุดประสงค์ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ขั้นต่อไป ได้แก่ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ซึ่งจะต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหาวิชา ที่จัดไว้แล้ว และในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้จะต้องพิจารณาองค์ประกอบอื่นๆ อีก เช่น ความพร้อม ของผู้เรียน ความแตกต่างระหว่างบุคคล ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน วิธีสอน เป็นต้น และ ขั้น สุดท้าย ได้แก่ การประเมินผล ซึ่งเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการตัดสินใจเกี่ยวกับหลักสูตร โดยใช้วิธีการหลายวิธี เช่น การทดสอบ การสัมภาษณ์ เป็นต้น นอกจากนี้เคอร์ได้ใช้ลูกศรโยงระหว่าง องค์ประกอบต่างๆ ในรูปแบบของการพัฒนาหลักสูตรเป็นการเน้นว่า องค์ประกอบเหล่านั้นจะมีความ สอดคล้องสัมพันธ์กัน

รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของเลวี (โดยเนื้อหาอ้างอิงใน บุญชม ศรีสะอาด, 2546:63-73)

เลวี (Arich Lewy) ได้กล่าวถึงขั้นตอนและงานสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรดังนี้ ซึ่งรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของเลวีแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นเตรียมโครงสร้างของหลักสูตร ขั้นเตรียมวัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียน และขั้นดำเนินการ

1. ขั้นเตรียมโครงสร้างของหลักสูตร แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนย่อยๆ ได้แก่ การเลือกจุดมุ่งหมาย เลือกเนื้อหาวิชา เลือกกิจกรรมการเรียนการสอน
2. ขั้นเตรียมวัสดุ อุปกรณ์ประกอบการสอน แบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอนย่อยๆ ได้แก่ การสร้างวัสดุ อุปกรณ์ประกอบการสอน จัดวัสดุอุปกรณ์ตามรายวิชา ทดลองใช้วัสดุอุปกรณ์ที่สร้างขึ้นใหม่ และปรับปรุงแก้ไข
3. ขั้นดำเนินการ แบ่งออกเป็น 6 ขั้นตอนย่อยๆ ได้แก่ การเตรียมจัดระบบงาน ผูกอบรมครู ปรับปรุงแก้ไขระบบการสอน ประสานงานกับฝ่ายวิชาการ ควบคุมคุณภาพ ปรับปรุงและนำมาใช้ใหม่

รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ สสวท. (อ้างใน บุญชม ศรีสะอาด, 2546:63-73)

สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สสวท.) ได้ทำการพัฒนาหลักสูตรวิทยาศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาและประกาศใช้ตั้งแต่ปี 2519 ในการพัฒนาหลักสูตรนอกจากจะปรับปรุงเนื้อหาให้เหมาะสมและสอดคล้องกับวิทยาการด้านวิทยาศาสตร์ยังพัฒนาด้านแผนการเรียนการสอนและการวัดผลอีกด้วย

หลักของการพัฒนาหลักสูตร ที่ บุญชม ศรีสะอาด (2546:63-73) ได้สรุปจากการประมวลแนวคิดการพัฒนาหลักสูตรได้แก่

1. ใช้พื้นฐานจากประวัติศาสตร์ ปรัชญา สังคม จิตวิทยา และวิชาความรู้ต่างๆ
2. พัฒนาให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม โดยวิเคราะห์ปัญหาความต้องการและความจำเป็นต่างๆ ของสังคม
3. พัฒนาให้สอดคล้องกับระดับพัฒนาการ ความต้องการและความสนใจของผู้เรียน
4. พัฒนาให้สอดคล้องกับหลักของการเรียนรู้
5. ในการเลือกและจัดประสบการณ์การเรียน จะต้องพิจารณาความเหมาะสมในด้านความยากง่าย ลำดับก่อนหลัง และบูรณาการของประสบการณ์ต่างๆ
6. พัฒนาในทุกจุดอย่างประสานสัมพันธ์กัน ตามลำดับจากจุดประสงค์ สาระความรู้และประสบการณ์ กระบวนการเรียนการสอน และการประเมินผล
7. พิจารณาถึงความเป็นไปได้สูงในทางปฏิบัติ
8. พัฒนาอย่างเป็นระบบ
9. พัฒนาอย่างต่อเนื่องไม่หยุดยั้ง
10. มีการวิจัยติดตามผลอยู่ตลอดเวลา
11. ดำเนินการในรูปของคณะกรรมการ

12. อาศัยความร่วมมืออย่างจริงจังของผู้เชี่ยวชาญและผู้เกี่ยวข้องหลายฝ่าย ปรัชญาการศึกษาหลักสูตร

ธวัชชัย ชัยจิรฉายากุล (ม.ป.ป.:39-54) ได้รายงานถึงปรัชญาการศึกษาหรือทฤษฎีทางการศึกษามีอิทธิพลและมีความสำคัญต่อการพัฒนาหลักสูตรเป็นอย่างมาก กล่าวคือ การที่นักพัฒนาหลักสูตรจะพิจารณาและตัดสินใจลงไปแล้ว จุดหมายของหลักสูตรควรจะเป็นอย่างไร จะกำหนดให้เรียนเนื้อหาอะไร ตลอดจนวิธีการเรียนการสอนและการประเมินผล จะต้องอิงหรืออาศัยความรู้และความคิดเกี่ยวข้องและพาดพิงปรัชญาและปรัชญาการศึกษาทั้งสิ้น โดยมีกลุ่มธรรมชาตินิยมเชิงจิตนิยม ได้ศึกษาลึกซึ้งลงไปจึงได้เสนอแนวความคิดทั้ง 6 ประการดังนี้

1. ปรัชญาการศึกษากลุ่มนิรันตรนิยม เป็นแนวความคิดหลักทางการศึกษาของนิรันตรนิยม ได้แก่ ความเชื่อว่าหลักการของความรู้จะต้องมีลักษณะที่ยั่งยืนอย่างแท้จริง รากฐานนี้มาจากงานของ เซนต์ โทมัสอะไควนัส ย้ำว่าพลังแห่งเหตุผลของมนุษย์ผนวกกับแรงศรัทธา คือเครื่องมือแห่งความรู้ โทมัสให้ความสำคัญของชีวิตประจำวันของมนุษย์และคุณงามความดีที่อยู่เหนือธรรมชาติ เชื่อว่าสิ่งเหล่านี้ได้มาจากประสบการณ์ ดังนั้นการศึกษาจะต้องมุ่งที่การเสริมสร้างสติปัญญาในส่วนต่างๆ เหล่านี้โดยเฉพาะมีความเข้าใจว่า จิตของมนุษย์ได้รับมอบความหมายมาจากธรรมชาติในเชิงชีววิทยา การศึกษาจึงต้องแสวงหาสัจธรรมที่เป็นนิรันตร และจะต้องไม่ถูกชักนำให้หลงไปกับความต้องการในปัจจุบันในลักษณะฉาบฉวยและชั่วครั้งชั่วคราว

2. ปรัชญาการศึกษากลุ่มสารัตถนิยม เป็นแนวคิดที่ว่า สารัตถนิยมเป็นชื่อของปรัชญาการศึกษาที่กำหนดขึ้นมาโดย วิลเลียม ซี แบกเลย์ ได้นำความคิดและความเชื่อเรียบเรียงเป็นรายงานเสนอต่อการศึกษาในปี ค.ศ.1938 ทศวรรษนี้ได้ถูกนำไปปฏิบัติในโรงเรียนกันอย่างแพร่หลาย กลุ่มสารัตถนิยมมีสมาชิกและผู้สนับสนุนที่มาจากพวกจิตนิยม และสังคมนิยมการฝึกกำลังและความคิดจึงไม่เป็นกลุ่ม จึงพิจารณาถึงทฤษฎีการเรียนรู้ของพวกสารัตถนิยมจำเป็นจะต้องตรวจสอบด้วยทฤษฎีของกลุ่มจิตนิยม และสังคมนิยม จิตนิยมเป็นการจำลองของจิตที่มาจากพระเจ้า ดังนั้นจึงได้ความรู้มาโดยวิธีที่เกิดจากญาณของตนเอง สารัตถนิยมสนับสนุนการศึกษาทุกรูปแบบที่นำไปสู่การฝึกจิตการพัฒนาความสามารถในการทำการหาเหตุผลและการทำความเข้าใจจึงมีความสำคัญมาก

3. ปรัชญาการศึกษากลุ่มพิพัฒนิยม กล่าวถึงพิพัฒนิยมเป็นปรัชญาการศึกษาของอเมริกันนับตั้งแต่แนวคิดนี้ได้อุบัติขึ้นมาตั้งแต่ปี ค.ศ.1925 เป็นต้นมา แนวคิดนี้ก็ว่าได้เป็นทัศนะทางการศึกษาที่มีอิทธิพลมากที่สุดในอเมริกา ความเชื่อพื้นฐานคือการต่อต้านอำนาจที่เป็นเผด็จการหรือการบังคับขู่เข็ญและมองเห็นว่าประสบการณ์ของมนุษย์เป็นพื้นฐานไปสู่ความรู้ พิพัฒนิยมเชื่อว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกใบนี้อยู่ในสภาพที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ดังนั้น จึงไม่มีการเน้นถึงความรู้ที่มีลักษณะถาวร แม้ว่าการริเริ่มขบวนการของพิพัฒนิยมมาจากปรัชญาปฏิบัตินิยมของ ชาร์ล เอส เพิร์ส และวิลเลียม เจมส์ หลักปรัชญาของพิพัฒนิยม (Progressivism) ในลักษณะที่เป็นปรัชญาการศึกษาสมัยใหม่ ส่วนใหญ่มาจากงานของ จอห์น ดิวอี้ (อ้างใน ธวัชชัย ชัยจิรฉายากุล, ม.ป.ป.:39-54) ซึ่ง ดิวอี้ ถือว่าประชาธิปไตยต้องการพลเมืองที่มุ่งมั่น และมีความสามารถในการสะท้อนความคิดเกี่ยวกับการแก้ปัญหาของสังคม และเชื่อว่า

ความก้าวหน้าของมนุษย์จะไม่เกิดขึ้น ถ้าการตัดสินใจเชิงวิทยาศาสตร์แยกออกมาจากการตัดสินใจทางจริยธรรม และเชื่อว่าหน้าที่ของการศึกษาคือ การส่งเสริมให้มนุษย์เจริญเติบโตตามศักยภาพของตน เพื่อว่าสภาพที่เป็นอยู่ในขณะนี้จะสามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นได้

4. ปรัชญาการศึกษาของกลุ่มปฏิรูปนิยม นักพัฒนานิยมมีความเห็นว่า แนวคิดอิงพิพัฒนานิยมมีลักษณะที่เป็นกลางมากเกินไป จึงไม่สามารถนำไปใช้ในการปฏิรูปการศึกษาในส่วนที่จำเป็นได้ พวกที่ต้องการแสวงหาอุดมการณ์ที่จะสามารถแก้ไขปัญหาสังคมได้ตรงกว่านี้ และสร้างสังคมที่ดีกว่าขึ้นมาใหม่ จึงถูกแยกออกจากพิพัฒนาการ เป็นแนวความคิดขึ้นมาใหม่ เรียกว่า “ปฏิรูปนิยม” โดยแนวความคิดของปฏิรูปนิยมมีอยู่ว่า การศึกษาควรจะเป็นเครื่องมือโดยตรงในการปฏิรูปการศึกษา เปริน ได้สรุปเห็นจุดเน้นของปฏิรูปนิยมว่า เรากำลังอยู่ในท่ามกลางวิกฤตของโลก การแก้ปัญหาที่มีประสิทธิภาพต่อการสร้างระเบียบสังคมของโลกและโรงเรียนของโลกควรจะเป็นกลไกที่มีพลังในการสร้างมนุษยโลกและวัฒนธรรมของเขาขึ้นมา พวกปฏิรูปนิยมมองโรงเรียนว่าเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสร้างระเบียบสังคมขึ้นมาใหม่นั้น การจัดหลักสูตรตามแนวคิดของปฏิรูปนิยม จึงเน้นเนื้อหาสาระและวิธีการที่จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงความรับผิดชอบที่จะปฏิรูปและสร้างสังคมใหม่ที่ดีกว่าขึ้นมา ทั้งในระดับชุมชน ประเทศ และระดับประเทศ

5. ปรัชญาการศึกษาของกลุ่มอัตถิภาวนิยม เป็นการค้นหาความหมายของการมีอยู่ของมนุษย์ในจักรวาล การร้องขอให้ได้มาซึ่งความสำคัญส่วนบุคคลในยุคเทคโนโลยี และความจำเป็นที่จะต้องรู้จักตนเองของบุคคลในยุคของเครื่องจักร นำไปสู่การทำให้เกิดความคิดตามแนวของอัตถิภาวนิยม จากรากฐานความคิดที่ได้มาจากผลงานของนักปรัชญาและชาวเทววิทยาชาว Danish ที่ชื่อ Soren Kierkegaard ความคิดของพวกอัตถิภาวนิยมก็ได้แพร่หลายและขยายออกไปอย่างรวดเร็วพวกอัตถิภาวนิยมยืนยันว่า วิทยาศาสตร์เป็นวิธีการที่ไม่เพียงพอสำหรับพวกเขาเพราะว่า ความคิดทางวิทยาศาสตร์มักจะเกี่ยวกับการทำสิ่งต่างๆ ให้เป็นปรนัยและไม่ยอมรับการรับรู้ทางญาณและการปฏิสัมพันธ์ของตนเองที่ทางปรัชญาได้กำหนด ทางพวกอัตถิภาวนิยมให้ความสนใจและผูกพันอยู่กับการตรวจสอบตนเองที่อยู่เหนือเหตุผล เพราะว่าเขาไม่สามารถค้นหาคำตอบของคำถามสูงสุดเกี่ยวกับความหมายของการเกิดมีอยู่ได้จากเหตุผล

6. ปรัชญาการศึกษาของกลุ่มธรรมชาตินิยมเชิงจินตนิยม เป็นการเรียกร้องให้มีการปฏิรูปการศึกษาแบบพิพัฒนานิยม ทำให้เห็นชัดถึงการเกิดความเชื่อในเรื่องการเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ในการปฏิเสธความเชื่อเก่าๆ เกี่ยวกับเด็กๆ ที่ว่าคือ ผู้ใหญ่ตัวเล็กๆ และการต่อต้านวิธีการเก่าๆ ของการศึกษาที่ลักษณะเชิงบังคับและใช้อำนาจ นีล ถูกจัดไว้ในกลุ่มแนวคิดแบบพิพัฒนานิยมเชิงจินตนิยมรุ่นแรกๆ คลื่นลูกใหม่ของพวกจินตนิยมก็ได้้นำความคิดเดียวกันไปบอกชาวอเมริกันว่าศักยภาพตามธรรมชาติของเด็กสำหรับการศึกษานั้น ได้ทำลายลงแล้วโดยโรงเรียน กูดแมน ได้ประกาศว่า “วัตถุประสงค์ของการสอนประถมศึกษาจนถึงอายุ 12 ขวบ คือทำเพื่อชะลอการเรียนรู้ทางสังคม เพื่อป้องกันมิให้เด็กเจริญเติบโตอย่างเสรีเราจึงต้องลดการเรียนในโรงเรียนลงโดยเร็ว เพราะว่ากรียัดเวลาคัมครองเด็กเป็นการขัดต่อธรรมชาติและการเจริญเติบโตของเด็ก” นักการศึกษาหัวก้าวหน้าได้โจมตีว่า โรงเรียนเป็นเครื่องมือทาง

สังคมที่จะคงไว้ซึ่งความชั่วร้ายทั้งหลายที่อิงกับระบบแสวงหากำไร คอโซล ไปไกลถึงขนาดความเชื่อมโยงความโหดร้ายในเวียดนามกับการเรียนรู้ที่ปลูกฝังให้นักเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา โดยมองข้ามไปว่าวิทยาลัยและโรงเรียนมัธยมศึกษาเป็นแหล่งสำคัญที่ทำการต่อต้านสงคราม

3. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

การพัฒนาหลักสูตรการศึกษาของชาติ ถือเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา เพื่อสร้างคนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข และมีศักยภาพพร้อมที่จะแข่งขันในเวทีโลก ไม่ว่าจะหลักสูตรใดก็ตาม หากนำไปใช้แล้วพบว่า มีข้อจำกัดบางประการก็จำเป็นต้องมีการปรับปรุง หรือเปลี่ยนแปลงหลักสูตรที่มีอยู่ให้ดีขึ้น เช่นเดียวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 หลังการนำไปใช้ระยะหนึ่ง จากการศึกษาวิจัยพบว่า มีปัญหาบางประการ เช่น ด้านตัวชี้วัดหรือคุณลักษณะความรู้ความสามารถของผู้เรียนภายหลังจากเรียนจบแต่ละช่วงชั้นแล้วยังขาดความชัดเจน อีกทั้งครูผู้สอนโดยเฉพาะครูในโรงเรียนขนาดเล็กซึ่งมีอยู่จำนวนมากไม่สามารถออกแบบการจัดการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณสมบัติตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ได้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 จัดทำขึ้นเพื่อให้เขตพื้นที่การศึกษา หน่วยงานระดับท้องถิ่นและสถานศึกษานำไปเป็นกรอบและทิศทางพัฒนาหลักสูตรและจัดการเรียนการสอน จากข้อค้นพบในการศึกษาวิจัยและติดตามผล การใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ที่กล่าวถึง ประกอบกับข้อมูลจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาคนในสังคมไทย และจุดเน้นของกระทรวงศึกษาธิการในการพัฒนาเยาวชนสู่ศตวรรษที่ 1 จึงเกิดการทบทวนหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เพื่อนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่มีความเหมาะสม ชัดเจน ทั้งเป้าหมายของหลักสูตรในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน พัฒนาเศรษฐกิจและสังคมพัฒนาประเทศพื้นฐานในการดำรงชีวิต การพัฒนาสมรรถนะและทักษะและกระบวนการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติในระดับเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษา โดยได้มีการกำหนดวิสัยทัศน์ จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่ชัดเจน เพื่อใช้เป็นทิศทางในการจัดทำหลักสูตร การเรียนการสอนในแต่ละระดับ นอกจากนั้นได้กำหนดโครงสร้างเวลาเรียนขั้นต่ำของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ในแต่ละชั้นปีไว้ในหลักสูตรแกนกลาง และเปิดโอกาสให้สถานศึกษาเพิ่มเติมเวลาเรียนได้ตามความพร้อมและจุดเน้น อีกทั้งได้ปรับกระบวนการวัดและประเมินผลผู้เรียนเกณฑ์การจบการศึกษาแต่ละระดับ และเอกสารแสดงหลักฐานทางการศึกษาให้มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ และมีความชัดเจนต่อการนำไปปฏิบัติ ดังนั้นสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) จึงได้ปรับเปลี่ยนหลักสูตรเพื่อให้เกิดความชัดเจนในการนำไปสู่การปฏิบัติแต่ยังคงยึดมาตรฐานการเรียนรู้และหลักการเดิม หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 เปลี่ยนแปลงมาจากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ซึ่ง กำหนดจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีคุณภาพชีวิตดี มีความสามารถแข่งขันในเวทีโลก ให้สถานศึกษามีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร โดยมีประเด็นสำคัญ ดังนี้ 1. เพิ่มวิสัยทัศน์ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ใช้อยู่ในปัจจุบันและ

ปรับจุดมุ่งหมายหลักสูตรให้ชัดเจนขึ้น ซึ่งแต่เดิมกำหนดให้สถานศึกษาจัดทำวิสัยทัศน์ของหลักสูตรในระดับสถานศึกษา แต่ขาดการกำหนดวิสัยทัศน์ในระดับชาติ ทำให้เป้าหมายทิศทางการจัดการศึกษาขาดความเป็นเอกภาพ ในการปรับปรุงจึงมีการกำหนดวิสัยทัศน์หลักสูตรในระดับชาติขึ้นเพื่อให้เป็นเป้าหมายที่ชัดเจนตรงกันในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาเยาวชนของชาติ ดังนี้ "หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้ง เจตคติ ที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ" โดยมีจุดมุ่งหมายพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ การมีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง การมีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต การมีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย การมีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข 2. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานเดิมไม่มีการกล่าวถึงสมรรถนะ หลักสูตรใหม่ เพิ่มสมรรถนะสำคัญในการพัฒนาผู้เรียน มุ่งเน้นให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ 5 ด้าน คือ ความสามารถในการสื่อสาร การคิดการแก้ปัญหา การใช้ทักษะชีวิต และการใช้เทคโนโลยี โดยครูผู้สอนต้องปลูกฝังและพัฒนาให้เกิดกับผู้เรียนทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ 3. ปรับคุณลักษณะอันพึงประสงค์หลักสูตรเดิมไม่มีการกล่าวถึง หลักสูตรใหม่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ลักษณะอันพึงประสงค์ประกอบด้วย รักชาติ ศาสนา กษัตริย์ ซื่อสัตย์ สุจริต มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ อยู่อย่างพอเพียง มุ่งในการทำงาน รักความเป็นไทย มีจิตสาธารณะสถานศึกษาสามารถกำหนดลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมได้โดยมุ่งพัฒนาให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก คือ รักชาติศาสนากษัตริย์ ซื่อสัตย์สุจริต มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ อยู่อย่างพอเพียง รักความเป็นไทย และมีจิตสาธารณะ 4. ปรับตัวชี้วัดช่วงชั้น เป็นตัวชี้วัดชั้นปี ระดับที่ผู้เรียนพึงรู้ ปฏิบัติได้ รวมทั้งลักษณะของผู้เรียนใน แต่ละระดับชั้นตัวชี้วัดนำไปใช้ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้การจัดการสอนเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับวัดผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน ตัวชี้วัดมี 2 อย่างคือ ตัวชี้วัดชั้นปี และตัวชี้วัดช่วงชั้น ตัวชี้วัดชั้นปีใช้กับ ป.1 -ม.3 ตัวชี้วัดช่วงชั้นใช้กับ ม.4- ม.6 โดยกำหนดตัวชี้วัดชั้นปีสำหรับการศึกษาภาคบังคับ ซึ่งช่วยทำให้เกิดความเป็นเอกภาพ และมีความชัดเจนในการจัดการเรียนรู้และการประเมินผลในแต่ละระดับชั้น รวมทั้งช่วยแก้ปัญหาการเทียบโอนระหว่างสถานศึกษา เพราะเดิมมีการ

กำหนดมาตรฐานช่วงชั้นกว้าง ๆ แล้วให้โรงเรียนกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังแต่ละปีเอง ทำให้เกิดความซ้ำซ้อนและมีความแตกต่างระหว่างหลักสูตรของสถานศึกษาแต่ละแห่งเป็นอย่างมาก 5. การกำหนดกลุ่มสาระการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล โดยคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดหลักสูตรใหม่มี 8 กลุ่มสาระ และ 67 มาตรฐาน 6. กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนมุ่งให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองตามศักยภาพ เสริมให้เป็นผู้มีศีลธรรม จริยธรรม ระเบียบวินัยสร้างจิตสำนึก อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน มี 3 ลักษณะ คือ กิจกรรมแนะแนว กิจกรรมนักเรียน กิจกรรมพัฒนาสังคมและสาธารณะประโยชน์ กิจกรรมแนะแนว เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนกิจกรรมนักเรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีวินัย เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี เช่น ลูกเสือ เนตรนารียุวกาชาด นักศึกษาวิชาทหาร กิจกรรมชุมนุมหรือชมรมกิจกรรมพัฒนาสังคมและสาธารณะประโยชน์ เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีจิตสาธารณะ เช่น กิจกรรมอาสาพัฒนาต่างๆ การมุ่งเน้นแต่ละระดับป.1-ป.6 เน้นทักษะพื้นฐานด้านการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ การคิดพื้นฐานการติดต่อสื่อสาร กระบวนการเรียนรู้ทางสังคมและพื้นฐานการเป็นมนุษย์ เน้นการเรียนรู้แบบบูรณาการ 7. เวลาเรียน ป.1-ป.6 จัดการเรียนเป็นรายปี เรียนวันละไม่เกิน 5 ชั่วโมง กำหนดให้กิจกรรมพัฒนา ผู้เรียนทั้ง 3 กิจกรรมในชั้นป. 1-ม.3 ปีละ 120 ชั่วโมง และกำหนดให้สถานศึกษาจัดสรรเวลา กิจกรรมพัฒนาสังคมและสาธารณะประโยชน์ ในชั้น ป.1-ป.6 รวม 60 ชั่วโมง(ปีละ 10 ชั่วโมง)การจัดการเรียน รู้เป็นกระบวนการสำคัญนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติผู้สอนต้องพยายามคัดสรรการเรียนรู้โดยช่วยให้ผู้เรียนเรียนผ่านสาระที่กำหนดไว้ในหลักสูตรประกอบด้วย 1. หลักการจัดการเรียนรู้ เน้นผู้เรียนสำคัญที่สุด โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และการพัฒนาสมองเน้นให้ความรู้และคุณธรรม 2. กระบวนการเรียนรู้ ในการจัดการผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนพัฒนา ผู้สอนต้องทำความเข้าใจในกระบวนการเรียนรู้ต่างๆ และสามารถเลือกใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ 3. การออกแบบการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนต้องศึกษาหลักสูตรให้เข้าใจ แล้วพิจารณาออกแบบการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาเต็มตามศักยภาพ 8. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตั้งอยู่บนพื้นฐาน 2 ประการคือ ประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียน และตัดสินผลการเรียนการประเมินตามตัวชี้วัดจะสะท้อนสมรรถนะผู้เรียน การประเมินมี 4 ระดับ คือ ชั้นเรียนสถานศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาและชาติการประเมินในชั้นเรียนจะประเมินโดยครูผู้เรียน เพื่อน หรือผู้ปกครองก็ได้ต้องใช้เทคนิคประสพการณ์หลากหลายและสม่ำเสมอ เช่น การซักถาม การสังเกต การตรวจการบ้านการใช้แบบทดสอบ ฯลฯ 9. เกณฑ์การวัดและการประเมินผลการเรียน ผู้สอนต้องคำนึงถึงการพัฒนาผู้เรียนแต่ละคน เก็บข้อมูลสม่ำเสมอและต่อเนื่องระดับประถมศึกษาผู้เรียนต้องมีเวลาเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมดผู้เรียนต้องได้รับการประเมินทุกตัวชี้วัด และผ่านตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนดผู้เรียน ต้องได้รับการตัดสินผลการเรียนทุกรายวิชาผู้เรียนต้องได้รับการประเมิน และมีผลการประเมินผ่านตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด ในการอ่าน คิดวิเคราะห์และเขียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนการตัดสินผลจะให้เป็นตัวเลข ตัวอักษร หรือร้อยละก็ได้ การประเมินการอ่าน คิด วิเคราะห์และเขียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ให้ระดับ ดีเยี่ยม ดี และ

ผ่านการประเมินกิจกรรมและพัฒนาผู้เรียน ผ่านไม่ผ่านการรายงานผลการเรียน ต้องรายงานให้ผู้ปกครองทราบ เป็นระยะๆ อย่างน้อยภาคเรียนละครั้ง

3.1 หลักสูตรขั้นพื้นฐานในส่วนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ข้อมูลจาก สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2551) ที่กล่าวถึง สาเหตุที่ต้องเรียนภาษาต่างประเทศ ว่าในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่นๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

โดยเนื้อหา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

3.2 โดยหลักสูตรดังกล่าวได้กำหนดคุณภาพผู้เรียนไว้ดังนี้คือ

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคง่ายๆ และบทพูดเข้าจังหวะง่ายๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟังตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่ายๆ
2. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้นๆ ง่ายๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่ายๆ บอกความต้องการง่ายๆ ของตนเอง พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเพื่อน บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ใกล้เคียงหรือกิจกรรมต่างๆ ตามแบบที่ฟัง
3. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน
4. พูดและทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกชื่อและคำศัพท์ง่ายๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย
5. บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่ายๆ ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย
6. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
7. ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่ายๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน
8. ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว
9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่างและนันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 300 – 450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)
10. ใช้ประโยคคำเดียว (One Vocab Sentence) ประโยคเดียว (Simple Sentence) ในการสนทนาได้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงประโยค ข้อความ นิทาน และบทกลอนสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก/ระบุประโยคและข้อความตรงตามความหมายของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่าน บทสนทนา นิทานง่ายๆ และเรื่องเล่า
2. พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำ พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่ายๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว พูด/เขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ

3. พุด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิ และตารางแสดงข้อมูลต่างๆ ที่ฟังและอ่าน พุด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว

4. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง/ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

5. บอกความเหมือน /ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษากับของไทย

6. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้จากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพุด/การเขียน

7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่างๆ

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พุด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050 – 1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

10. ใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม (Compound Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ/เขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือกรับรู้หัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำขอร้อง คำชี้แจง และคำอธิบายให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พุดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พุดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม พุดและเขียนบรรยายความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

3. พุดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/เรื่อง/ประเด็นต่างๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พุดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พุดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมให้เหตุผลประกอบ

4. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

5. เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียง ประโยคชนิดต่างๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบและ อธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

6. ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพุดและการเขียน

7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เป็นภาษาต่างประเทศ

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พุด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ ๒,๑๐๐-๒,๒๕๐ คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

10. ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

1. ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่างๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้นถูกต้องตามหลักการอ่าน อธิบายและเขียนประโยคและข้อความสัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ ที่อ่านรวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม เลือก และใช้คำขอร้อง คำชี้แจง คำอธิบาย และให้คำแนะนำ พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล

3. พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง/ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ เรื่องและประเด็นต่างๆ ตามความสนใจ พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ ทั้งในท้องถิ่น สังคม และโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

4. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล เวลา โอกาสและสถานที่ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบาย/อภิปรายวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และที่มาของขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม

5. อธิบาย/เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน คำพังเพย สุภาษิต และบทกลอนของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย วิเคราะห์/อภิปรายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างมีเหตุผล

6. ค้นคว้า/สืบค้น บันทึก สรุป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้อง กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสาร ของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น/ประเทศชาติ เป็นภาษาต่างประเทศ

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่าง และนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทาง ท้องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 3,600 – 3,750 คำ (คำศัพท์ที่มีระดับการใช้แตกต่างกัน)

10. ใช้ประโยชน์สมและประโยชน์ซับซ้อนสื่อความหมายตามบริบทต่างๆ ในการสนทนา ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

4. หน้าที่และโครงสร้างภาษา

จิราภา เต็งไตรรัตน์ (2554:150) ภาษา (Language) เป็นสัญลักษณ์ที่ใช้แทนประเภทของสิ่งต่างๆ โดยสัญลักษณ์ดังกล่าวนั้นมีการใช้แทนสิ่งมีชีวิต และสิ่งไม่มีชีวิต ตลอดจนถึงการกระทำ ครอบคลุมถึงเป็นเครื่องมือสำหรับคิด สื่อความหมายและสื่อสารระหว่างบุคคล ภาษาต่างๆ มีระบบไวยากรณ์ (grammar) ที่แตกต่างกัน แต่ทั้งนี้ทุกภาษามีระบบเสียงพื้นฐานที่ซึ่งเรียกว่า “โฟนิม” (Phonemes) ตัวอย่างภาษาอังกฤษ มี 45 โฟนิมเป็นเสียงพื้นฐาน (elementary sounds) ที่ช่วยให้บุคคลออกเสียงได้ทั้งพยัญชนะและสระ ครบตามชุดอักษรของภาษาหนึ่งๆ บางภาษาเป็นภาษาได้ทั้งๆ ที่มีเพียง 15 โฟนิม อย่างไรก็ตามโฟนิมอาจกล่าวได้ว่าเป็นหน่วยเสียง หน่วยความหมายย่อยที่สุดของโครงสร้างภาษาที่เรียกว่า Morpheme (มอร์ฟิม) และมอร์ฟิมเองก็มากจากรากของคำศัพท์ต่างๆ คำเติมคำหน้าและคำต่อท้ายแต่ละหน่วยอาจประกอบด้วย 2 ถึง 6 โฟนิม ซึ่งตัวอย่างเช่นคำว่า พรหม แปลก กิน พุด เขียน ดัง เป็นมอร์ฟิมเดียว แปลกใจ ตกใจ เสียใจ ลักษณะดังกล่าวเป็น 2 มอร์ฟิมมาจาก แปลก และ ใจ ซึ่งความหมายของคำว่าแปลก ก็มี ความหมายในตัวเช่นเดียวกับกับคำใจ ซึ่งจากตัวอย่างดังกล่าวนี้เองจึงสามารถกล่าวได้ว่ามอร์ฟิม ก็คือหน่วยของคำ ซึ่งคำนั้นๆ มีความหมายอยู่ในตัวของคำอยู่แล้วด้วย

4.1 วลีและประโยค

อรรวรรณ ภูอิสระกิจ. (2539: 24) กล่าวถึงโครงสร้างของภาษาที่กล่าวมาแล้วนั้นคือระบบหน่วยเสียง (Phonemes) และระบบหน่วยคำ มอร์ฟิม แต่โครงสร้างของภาษาอีกประกอบด้วยระบบอื่นๆ อีกระบบคือ ระบบวลี (Phrase) และระบบประโยค (Sentence) ซึ่งมีความสลับซับซ้อนกว่าสองประเภทแรกที่กล่าวมา วลีคือการนำคำมาเรียงกันเพื่อให้ได้ความหมายอย่างหนึ่ง ส่วนประโยคคือการเรียงคำที่มีความหมายสมบูรณ์ ทั้งวลีและประโยคมีหลักและวิธีเรียงคำที่สลับซับซ้อน ซึ่งทำให้ความหมายต่างกันออกไป แต่ละภาษามีวิธีการแตกต่างกันออกไป การที่ได้จะพูดได้ถูกต้องเหมือนผู้ใหญ่ และสามารถนำภาษาสำหรับคิดได้อย่างดีจะต้องผ่านลำดับขั้นตอนการเรียนรู้หลายอย่าง

การเข้าใจโครงสร้างของภาษา การเน้นความหมายพร้อมกับออกเสียงได้ถูกต้อง เป็นพัฒนาการขั้นต้นของภาษา การรู้ศัพท์มากขึ้นอีกเป็นอีกขั้นหนึ่ง แต่พัฒนาการทางภาษาจะดำเนินต่อไปอีกได้แก่การผสมคำศัพท์ที่เรียนรู้แล้วเป็นประโยค ตั้งแต่ประโยคสั้นๆ จนในที่สุดสามารถเป็นประโยคต่างๆ และซับซ้อนได้ และจากที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์จนกระทั่งถูกต้อง

5. แนวคิดที่อธิบายการเรียนรู้ภาษา

จิราภา เต็งไตรรัตน์ (2554:151) กล่าวถึงช่วงเวลาหนึ่งนักจิตวิทยาเชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาสามารถอธิบายโดยการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ เช่นเวลาเด็กเล็กๆ สามารถออกเสียงอะไรได้พ่อแม่จะดีใจ ชอบ และยิ้ม โดยแสดงออกแบบนี้ทุกครั้งที่ได้ก้ออกเสียงได้อย่างถูกต้อง และใช้วิธีเดียวกันนี้จนกระทั่งเด็กสามารถพูดเป็นประโยคได้ ซึ่งในเวลาต่อมานักจิตวิทยาเห็นความสำคัญของการเรียนรู้โดยการสังเกต และให้แนวคิดว่าการเรียนรู้ภาษาคือการสังเกต ในการรวมโฟนิมให้เป็นมอร์ฟิมที่มีความหมาย แล้วรวมมอร์ฟิมเข้าด้วยกันให้เป็นคำและประโยคที่มีความหมาย

อย่างไรก็ตามแนวคิดของการวางเงื่อนไข หรือการสร้างเงื่อนไขในแบบของการกระทำ ตลอดจนการเรียนรู้โดยการเลียนแบบ ไม่มีแนวคิดใดที่สามารถอธิบายถึงการเรียนรู้ภาษาได้อย่างสมบูรณ์ และครอบคลุม ดังนั้นจึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจแนวคิดในหลายๆ ประเภทเพื่อให้สามารถเข้าใจถึงพฤติกรรมด้านภาษาต่างๆ ที่เกิดขึ้น

5.1 สำหรับประเภทของการคิด

1. การคิดที่มีเป้าหมาย (Directed thinking) คือการคิดที่มีเป้าหมาย มีจุดหมาย หรือเพื่อผลอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่นการคิดแก้ไขปัญหา หรือการคิดหาคำตอบ ซึ่งอาจจะนำวิธีการทางวิทยาศาสตร์ หรือกฎเกณฑ์ของตรรกวิทยามาใช้ในการหาคำตอบได้ สิ่งที่มีผลทำให้เราไม่สามารถที่จะคิดอะไรได้แจ่มแจ้ง ได้แก่ความแตกต่างระหว่างบุคคล อคติ (bias) ความรู้ และการฝึกอบรมในด้านนั้นๆ ไม่ได้พอ

ในทางเดียวกัน directed thinking นั้นอาจมีการนำวิธีทาง logic (ตรรกวิทยา) ในการหาคำตอบได้ เช่น logical thinking ซึ่งเป็นการคิดโดยอาศัยกฎของเหตุผลในวิชาตรรกวิทยาในชีวิตประจำวันเรามักจะคิดโดยใช้เหตุผล (rational) มาก่อนแม้ว่าเราจะเคยเรียนวิชาตรรกศาสตร์มาก่อน หรือไม่เคยเรียนวิชานี้มาเลยก็ตาม

ตัวอย่าง

ผม (ในนี้หมายถึงผู้เขียน) พูดกับ วิศณุ (นามสมมุติ) ว่า “เงยหน้ามองดูท้องฟ้าสิ ท้องฟ้าครึ้มเลย ฝนคงจะตกในไม่ช้าแน่ๆ” จากนั้นวิศณุ พยักหน้า

จากตัวอย่างดังกล่าวนี้จะพบว่า “ผม” ให้ข้อมูลแค่บางส่วนแก่วิศณุ ซึ่งตามแนวคิดของกฎเกณฑ์ของวิชาตรรกวิทยาอย่างง่าย โดย ผม ไม่ต้องใช้เวลาอธิบายอย่างละเอียดว่า 1. ฝน จะตกเนื่องจากความชื้นสัมพัทธ์สูงมากจนทำให้ไอน้ำอัด 2. เมฆฝนรวมตัวกันเรียบร้อยแล้ว และเหตุผลประกอบอื่นๆ เป็นต้น จากตัวอย่างดังกล่าวนี้จะพบว่าเราใช้วิชาตรรกศาสตร์ในชีวิตประจำวันกันอย่างมากโดยไม่ทราบเลยว่ากำลังใช้ การคิดอาจจะใช้ การคิดเชิงเหตุผลอุปนัย (inductive reasoning) อนุมาน (deductive reasoning)

การคิดเชิงเหตุผลอุปนัย เป็นการหาเหตุผลจากหลักทั่วไป โดยเอากรณีเฉพาะรายมาอ้าง เช่น ถ้าเห็นแสงฟ้าแลบจะมีเสียงฟ้าร้องเกิดขึ้นโดยสรุปจากเพียงเนื้อหาบางส่วนเท่านั้น อาจจะนำมาจากทฤษฎีจากการประสบผลสำเร็จ หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาแล้ว หรือเหตุการณ์อื่นเทียบเคียง เป็นต้น

การคิดเชิงเหตุผลอนุมาน เป็นการพิจารณาเหตุผลจากหลักทั่วไป ไปสู่เรื่องเฉพาะโดยใช้การอ้างหลักเหตุผลในเชิงตรรกวิทยา เช่น การคิดในวิชาเรขาคณิต และคณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นเรื่อง จริง ฟังก์ชันนี้จะส่งคืนผลลัพธ์ค่าเป็นจริง TRUE (T) หากทุกอาร์กิวเมนต์มีค่าเป็น จริง หากมี องค์ประกอบหรือเนื้อใดมีค่าเป็นเท็จ FALSE (F) ฟังก์ชันนี้จะส่งคืนค่าผลลัพธ์เป็น เท็จในทันที

ในทางกลับกันเมื่อการใช้การคิดในการแก้ปัญหา (problem solving) ซึ่งภายใต้เงื่อนไขปัญหา คือความแตกต่างเมื่อสภาพการณ์ที่ต้องการแตกต่างจากสภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน การแก้ปัญหาก็เพื่อทำให้ไม่มีความแตกต่าง ปัญหาเกิดขึ้นมาในชีวิตประจำวัน เนื่องจากมนุษย์มีความต้องการอยู่ตลอดเวลา อย่างไรก็ตามการคิดเป็นกระบวนการที่ทำให้มนุษย์เราสามารถแก้ปัญหาได้ โดยใช้ประสบการณ์และการเรียนรู้ที่เรียนมา การแก้ปัญหาที่พบบ่อยในชีวิตประจำวันคือ การลองถูกลองผิด (trial and error) ในทางเดียวกัน Thorndike (1898) เชื่อว่า การลองถูกลองผิดเป็นวิธีการขั้นพื้นฐานในการแก้ไขปัญห อย่างไรก็ตามสำหรับกรณีในการแก้ไขปัญหาย่อยๆ และซับซ้อนการแก้ไขปัญหาลองถูกลองผิดอาจไม่สามารถดำเนินการได้ ดังนั้น McLeod และ Adams (1989) ได้เสนอแนวทางแก้ไขปัญหาย่อยๆ 4 ประการ คือ 1) เข้าใจปัญหาอย่างชัดเจนว่าปัญหาคืออะไร 2) คิดวิธีแก้ปัญหโดยวิธีต่างๆ 3) คาดคะเนผลที่เกิดขึ้นจากการแก้ปัญหาแต่ละวิธี และ 4) ทำการทดลองประเมินผลที่ได้เพื่อเลือกใช้วิธีที่ดีที่สุด

นอกจากนี้ยังมีมิติที่ว่าด้วยการคิดเชิงสร้างสรรค์ (creative thinking) คือการค้นพบความสัมพันธ์ใหม่ระหว่างสิ่งต่างๆ ทำให้สามารถแก้ปัญหาและประดิษฐ์สิ่งใหม่ๆ ได้ Wallas (1926 อ้างใน Popova, 2013) ได้ศึกษาและพบว่าการเป็นนักประพันธ์ นักวิทยาศาสตร์ หรือศิลปิน สามารถคิดหรือประดิษฐ์สิ่งใหม่ๆ ได้ เนื่องจากใช้กระบวนการคิดเชิงสร้างสรรค์เป็นขั้นตอนคือ

1. การเตรียมตัว (preparation) ผู้คิดจะพิจารณาตัวปัญหาอย่างละเอียดถี่ถ้วน และรวบรวมข้อมูลต่างๆ ที่จำเป็นในการหาคำตอบไว้
2. การขบคิดเกี่ยวกับปัญหา (incubation) โดยพิจารณาจากข้อมูลจากแหล่งต่างๆ ที่รวบรวมไว้ ความก้าวหน้าในการแก้ไขปัญหในขั้นนี้จะยังไม่มีคำตอบชัดเจน
3. ขั้นการเห็นคำตอบ (illumination) ผู้คิดพบความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และข้อมูลที่รวบรวมมา ความคิดสร้างสรรค์บางครั้งก็เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว บางครั้งก็ต้องใช้ระยะเวลาที่ยาวนาน
4. การทบทวน หรือตรวจสอบ (verification) เป็นขั้นสุดท้ายของการคิด ผู้คิดจะประเมินผลและทดสอบคำตอบที่พบใหม่ว่าสมมุติฐานที่ตั้งขึ้นในการแก้ปัญหใช้ได้หรือไม่ อาจจะทดสอบโดยทำการทดลองจริงๆ ถ้าผลการทดลองตรงกับคำตอบที่ได้ก็แสดงว่าสามารถแก้ไขปัญหานั้นได้

นอกจากนี้ยังมีกระบวนการระดมสมอง (brain storming) เพื่อรวบรวมความคิดเสรีในการตอบคำถาม การระดมสมองมักประกอบด้วยกลุ่มคนที่หลากหลายแนวคิด โดยแต่ละกลุ่มนั้นก็ให้แนวคิดมุมมองที่แตกต่างกันเพื่อให้เห็นสภาพปัญหาหลากหลายมิติเพื่อให้ในการแก้ไขปัญหที่เหมาะสม และหลากหลายแนวทางการแก้ปัญหานั้นด้วย

2. การคิดแบบไม่ต้องมีจุดมุ่งหมาย (associative thinking)

1. การเชื่อมโยงอย่างเสรี (free association) คือการคิดอย่างหนึ่งได้จากนั้นก็เกิดความคิดที่เป็นเอกภาพ ซึ่งไม่มีข้อจำกัดใดๆ ทั้งสิ้น เป็นการคิดเชื่อมโยงที่ปล่อยให้เกิดขึ้นโดยเสรี โดนแนวคิดนี้ ซิกมันด์ ฟรอยด์ มีความเห็นว่าการเชื่อมโยงเสรีนั้นมีความสำคัญ ถ้ามีการวิเคราะห์การเชื่อมโยงเสรีของคน จะทำให้คนเหล่านั้นเข้าใจปัญหาได้

2. การคิดฝัน หรือ Fantasy เป็นการสร้างภาพในจินตนาการ หรือมโนภาพ (imagery) ซึ่งอาจเรียกว่าเป็นฝันกลางวัน (daydream) โดยความคิดฝันนั้นจะเป็นภาพสะท้อนถึงความปรารถนาของมนุษย์ เช่นกรรมกรแบกหามเมื่อตัวเองเหนื่อยล้าปากก็ว่าฝันว่าตนเองอยากเป็นเจ้าแก้วหรือคนที่มีรายได้น้อยก็ซื้อ ลอตเตอรี่โดยคิดฝันว่าเมื่อถูกรางวัลที่1 จะทำให้คุณภาพชีวิตดีขึ้น และหายจากยากจน เป็นต้น

3. การฝัน (night dream) เป็นการคิดในขณะที่ร่างกายหลับ ซึ่งบางครั้งจะฝันเป็นเรื่องเป็นราวติดต่อกันขณะที่กำลังฝันผู้ที่ฝันจะไม่ทราบว่าเป็นความฝัน จะทราบว่าเป็นความฝันต่อเมื่อตื่นขึ้นมาแล้วสามารถจำความฝันนั้นได้

6. งานวิจัยที่สัมพันธ์เกี่ยวข้อง

รายงานของ เลขา ปิยะอัจฉริยะ (2526) ได้ให้ความหมายของความมั่นใจตัวเองว่า เป็นความนึกคิดเกี่ยวกับบุคคลที่เชื่อว่าตนมีความสามารถ มีคุณค่า ยอมรับและพอใจในความเป็นตนเองแล้วยอมสร้างความเชื่อมั่นให้เกิดขึ้นได้ จากเนื้อหาดังกล่าวนี้นี้ได้อยู่ในบทวิเคราะห์ของการศึกษาของ นางสมร พงษ์พานิช (2554) ที่ได้แสดงให้เห็นประจักษ์ชัดขึ้นมาถึงการให้คุณค่าของตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นเรื่อง การศึกษาภาษาอังกฤษ แม้ว่านักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยปีที่1 จะผ่านกระบวนการเรียน ภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ระดับประถมแล้วนั้นยังคงมีความประหม่า ขาดความมั่นใจในตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่อสาธารณชน ทั้งนี้การศึกษาดังกล่าวยังโยงไปถึงเจตคติของผู้เรียนอีกด้วย อย่างไรก็ตาม การศึกษาดังกล่าวนี้นี้ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า 1) การการสอนภาษาอังกฤษสำหรับสื่อสารควรตั้งอยู่บนฐานความต้องการของผู้เรียน ความรู้ของผู้เรียนที่มีอยู่ และความแตกต่างระหว่างบุคคล 2) กิจกรรมการเรียนการสอนควรมีการฝึกพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในห้องเรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ความรู้ความสามารถด้านภาษาของตนเองในการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ฝึกคิดฝึกการให้เหตุผล เพื่อเกิดทักษะและความมั่นใจในการใช้ภาษาพูดเพื่อการสื่อสาร 3) ผู้สอนการพูดควรเป็นผู้ที่เป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษา การแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผลที่มีน้ำหนัก และสามารถชี้แนะแนวทางการแก้ปัญหาการพูดของผู้เรียนเป็นรายบุคคล และ 4) วิธีการวัดผลการเรียนการสอนการพูดควรสอดคล้องกับทักษะที่สอน

นอกจากนี้ ปองรัตน์ ศรีสืบ และ ปัญชลี วาสนสมสิทธิ์ (2553) ได้ศึกษาความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สามของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในจังหวัดนราธิวาส พบว่าประชากรที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่ในเขตพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยเป็นชาวมุสลิมซึ่งมีลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมเฉพาะเป็นของตนเองซึ่งแตกต่างจากประชากรที่

อาศัยอยู่ในภูมิภาคอื่นๆ ในประเทศ และสื่อสารโดยใช้ภาษาแม่ของตนเองคือภาษามลายู โดยมีภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ส่วนภาษาอังกฤษนั้นถือเป็นภาษาที่สามที่เรียนเมื่อเข้าเรียนในโรงเรียน ทั้งนี้จากงานดังกล่าวพบว่านักเรียนมีความต้องการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษให้มากขึ้นโดยเฉพาะทักษะการพูดและการอ่าน นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สาม และต้องการภาษาอังกฤษจากสื่อการเรียนการสอนที่หลากหลายในชั้นเรียน นอกจากนี้ผลวิจัยยังแสดงให้เห็นความเชื่อของอาจารย์ว่านักเรียนจำเป็นที่จะต้องพัฒนาทักษะด้านการเขียนและการอ่านเพิ่มขึ้น ทั้งนี้ได้มีข้อเสนอแนะว่าอาจารย์และผู้บริหารโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามควรปรับปรุงหลักสูตรที่มีอยู่เพื่อสนองความต้องการของนักเรียนและแก้ปัญหาที่นักเรียนรับรู้โดยจัดหากิจกรรมและสื่อการเรียนการสอนที่หลากหลายเพื่อกระตุ้นและดึงดูดความสนใจของนักเรียน เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สามในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามมีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จมากขึ้น

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงปรากฏการณ์ (phenomenal study) ถึงปัญหาที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปลาย ในจังหวัดนราธิวาส ซึ่งดำเนินการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Method) เพื่อให้เข้าใจถึงสภาพปัญหาของผู้เรียน ผู้สอน ทั้งนี้ ระเบียบการวิจัยต้องมีความชัดเจนและควรประกอบด้วย

1. โรงเรียนเป้าหมาย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ทำการคัดเลือกโรงเรียนเป้าหมายโดยจำแนกเป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ 2 โรงเรียนและโรงเรียนเป็นโรงเรียนขนาดกลาง จำนวน 3 โรงเรียนและขนาดเล็ก จำนวน 2 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 7 โรงเรียน โดยโรงเรียนที่ทำการศึกษาได้แก่

- โรงเรียนนราธิวาส (ขนาดใหญ่)
- โรงเรียนตากใบ (ขนาดกลาง)
- โรงเรียนเวียงสุวรรณวิทยาคม (ขนาดกลาง)
- โรงเรียนสุคีรินวิทยา (ขนาดเล็ก)
- โรงเรียนสุไหงโก-ลก (ขนาดใหญ่)
- โรงเรียนธัญธารวิทยา (ขนาดเล็ก)
- โรงเรียนมัธยมสุไหงปาตี (ขนาดกลาง)

2. กลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ดำเนินการศึกษา 3 กลุ่มตัวอย่างคือ

1. กลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้น

- ปีที่ 4 สายวิทย์ – คณิต
- สายศิลป์ – ภาษา
- ปีที่ 5 สายวิทย์ – คณิต
- สายศิลป์ – ภาษา
- ปีที่ 6 สายวิทย์ – คณิต
- สายศิลป์ – ภาษา

สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดนราธิวาส ทั้งนี้จำนวนกลุ่มประชากรตัวอย่าง คณะผู้วิจัยใช้จำนวน 456 ราย (จากตารางสำเร็จรูปของ Taro Yamona ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% จำนวนตัวอย่าง 400 ราย แทนประชากรที่ไม่สามารถนับได้) โดยครูผู้สอนภาษาอังกฤษ จะอธิบายให้นักเรียนเขียนได้อย่างอิสระในการตอบคำถามปลายเปิด

2. กลุ่มผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาศึกษาตอนปลายสังกัดในกรมสามัญศึกษาจังหวัดนราธิวาส ทั้งนี้การสัมภาษณ์กลุ่มครูผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นแบบรายบุคคล หรือหน้าต่อหน้า (face – to – face interview) โดยในเนื้อหาดังกล่าวมุ่งเน้นไปในการสอน ปัญหาที่พบทั้งในตัวครู และเด็กนักเรียน ในการศึกษาครั้งนี้ทำการสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ จำนวน 11 ราย ในจำนวนโรงเรียน 7 โรงเรียน ทั้งนี้กลุ่มครูดังกล่าวคือผู้ที่ปฏิบัติการทำหน้าที่สอนภาษาอังกฤษทั้งสิ้น อย่างไรก็ตามในการคัดเลือกครูผู้ให้ข้อมูล คณะวิจัยจะประสานผ่านผู้อำนวยการโรงเรียนเป้าหมายศึกษาเพื่อนัดวัน และเวลาในการเข้าสัมภาษณ์

3. กลุ่มผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดกรมสามัญจังหวัดนราธิวาส สัมภาษณ์โดยตรง 4 ราย และสนทนากลุ่มจำนวน 10 ราย

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

1. การเก็บข้อมูลของผู้เรียน

คือกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้น ปีที่ 4 5 และ6 โดยการใช้บัตรคำ (vocabing card) เพื่อหาปมปัญหาที่เป็นอุปสรรค ในมิติของผู้เรียน ตลอดจนความต้องการของผู้เรียน

2. การเก็บข้อมูลของผู้ที่ทำการสอน

โดยการใช้แบบสอบถามปลายเปิด (Open Questionnaires) และการสัมภาษณ์ส่วนตัว (face – to – face interview) เพื่อหาปมปัญหาที่เป็นอุปสรรค ในมิติของผู้สอน ตลอดจนความต้องการของผู้สอนเอง ทั้งนี้จะเป็นการสะท้อนมิติของกลุ่มตัวแปรหลัก ของความต้องการระหว่างผู้เรียนและผู้สอน

3. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ ของตัวแปร

โดยดำเนินการใช้ตารางเมตริกซ์ (Matrix table) เพื่อหาความสัมพันธ์ และอิทธิพลของปัจจัยที่ส่งผลต่อกันระหว่างตัวแปรทั้งสองทาง

4. การหารูปแบบการสนับสนุนและหนุนเสริมกระบวนการ ในมุมมองของผู้บริหารสถาบัน

โดยใช้โดยการใช้คำถามปลายเปิด กระบวนการสนทนากลุ่ม (Focus group) ในกลุ่มผู้บริหารสถานศึกษา

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติเชิงพรรณนาใช้จำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. สถิติเชิงวิเคราะห์ทดสอบความสัมพันธ์ multiple logistic regression โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์สำเร็จรูป SPSS 11.5

3. การวิเคราะห์เชิงเนื้อหาจากการศึกษาเพื่อให้เห็นองค์ประกอบของประเด็นการศึกษา

บทที่4 ผลการศึกษา

1. ข้อมูลทั่วไปของโรงเรียนในจังหวัดนราธิวาส

จังหวัดนราธิวาสมีโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทั้งสิ้น 17 โรงเรียน ซึ่งกระจายอยู่ภายในจังหวัด แสดงดังตารางที่ 4- 1

ตารางที่4-1 โรงเรียนและที่อยู่โรงเรียนที่มีการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนราธิวาส

ชื่อโรงเรียน	ที่อยู่โรงเรียน
โรงเรียนนราธิวาส	เลขที่ 143/45 ม.13 ตำบลโคกเคียน อำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส 9600
โรงเรียนนราสิกขาลัย	เลขที่ 16 ถนนสุริยะประดิษฐ์ ตำบลบางนาค อำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส 9600
โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติ กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ บางปอประชารักษ์	ม.3 ตำบลบางปอ อำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส 96000
โรงเรียนบาเจาะ	เลขที่ 16 ถนนพิพิธปาโจ ตำบลบาเจาะ อำเภอบาเจาะ 96170
โรงเรียนร่มเกล้า	ม. 4 ตำบลบางยี่งอ อำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส 96180
โรงเรียนรือเสาะชนูปถัมภ์	เลขที่ 29 ม.3 ตำบลรือเสาะนอก อำเภอรือเสาะ จังหวัดนราธิวาส 96150
โรงเรียนเรียงราษฎร์อุปถัมภ์	เลขที่ 1/5 ม.8 ตำบลเรียง อำเภอรือเสาะ จังหวัดนราธิวาส 96150
โรงเรียนศรีวรินทร์	เลขที่ 50 ม. 3 ตำบลตะมะยูง อำเภอศรีสาคร จังหวัดนราธิวาส 96210
โรงเรียนตากใบ	เลขที่ 140 ม.4 ตำบลจะเห อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส 96110
โรงเรียนเวียงสุวรรณวิทยาคม	เลขที่ 280 ม. 6 ตำบลแว้ง อำเภอแว้ง จังหวัดนราธิวาส 96160
โรงเรียนสุคีรินวิทยา	เลขที่ 153 ม. 4 ตำบลสุคีริน อำเภอสุคีริน จังหวัดนราธิวาส 96000
โรงเรียนสุโหงโก-ลก	ถนนทรายทอง 2 ตำบลสุโหงโก-ลก อำเภอสุโหงโก-ลก จังหวัดนราธิวาส 96120
โรงเรียนธัญธารวิทยา	เลขที่ 90 ม.6 ตำบลสุโหงปาดี อำเภอสุโหงปาดี จังหวัดนราธิวาส 96140
โรงเรียนมัธยมสุโหงปาดี	เลขที่ 878 ถนนจารุเสถียร ตำบลปะลูลู
โรงเรียนตันหยงมัส	ตำบลตันหยงมัส อำเภอระแงะ จังหวัดนราธิวาส 96130

ชื่อโรงเรียน	ที่อยู่โรงเรียน
โรงเรียนสวนพระยา วิทยา	เลขที่ 304 ม. 1 ตำบลชางญอ อำเภोजะเณร จังหวัดนราธิวาส 96220
โรงเรียนบุกิตประชา อุปถัมภ์	ม. 10 ตำบลบุกิต อำเภोजะเณร จังหวัดนราธิวาส 96130

2. เนื้อหาข้อมูลจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ

จากการดำเนินงานที่ผ่านมา คณะผู้วิจัยได้คัดเลือกโรงเรียนที่มีการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นตัวแทนศึกษาจำนวน 7 โรงเรียน จาก 17 โรงเรียนทั้งจังหวัดนราธิวาส (ร้อยละ 41 ของโรงเรียนทั้งหมด) โดยโรงเรียนทั้ง 7 โรงเรียนนี้ได้จำแนกขนาดและประเภทของโรงเรียน (โรงเรียนที่มีการเรียนการสอนระดับประถมร่วมกันกับมัธยม และโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย) ทั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ แสดงดังตารางที่ 4-2

ตารางที่ 4-2 เนื้อหาสัมภาษณ์ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ

โรงเรียน	เนื้อหา	ผู้ให้ ข้อมูล**
สุ คิ ริ น วิทยา	บางคนอยากเรียนภาษาแต่ไม่มีเงิน ไม่มีเวลาผมสอนวันเสาร์ก็ไม่มีคนมา ตัวนักเรียนอยากมานะแต่แม่อยากให้ทำงาน บางคนก็มีหนังสือ แต่บางคนก็ไม่มีหนังสือ บางคนบ้านไกลมากก็มาไม่ได้ แหมจะต้องกลับบ้านเร็วอีก พอเด็กกลับไปถึงบ้านก็ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษ เด็กที่นี้จะขี้อายมาก มาก เลย ผมสอนที่นี้มานะผมว่ารัฐบาลต้องช่วยมาก คือเรื่องการเดินทางของเด็กนักเรียน ช่วยเหลือเขาในสิ่งที่ขาดแคลนไม่ว่าจะเป็นหนังสือหรือสื่อการเรียนการสอน และต้องสร้างรายงานทีวีให้เด็กได้ดูเป็นประจำ	Mr.A (ครูพิเศษ ช า ว ต่างประเ เทศ)
	- นักเรียนของเรามีปัญหาเรื่องทักษะด้านการฟัง เราเคยมีห้องโสตทัศนศึกษาแต่เห็นห้องตั้งแต่ปีประมาณ พ.ศ. 2536 ซึ่งมันเก่ามากใช้ไม่ได้แล้วละครับ เปิดห้องโสตไฟไม่ช็อตก็ดีแล้วละครับ เพราะมันเก่ามาก - โรงเรียนเรามีการแจกหนังสือคู่มือแบบเรียนอังกฤษนะแต่เด็กเอามาบ้าง ไม่เอามาบ้าง ขาดบ้าง หายบ้าง เอาไว้โรงเรียนบ้าง - วันๆหนึ่งเด็กนักเรียนเรียนหลายคาบเรียนนะ แต่วิชาภาษาอังกฤษนะเด็กเรียน 2 คาบ ต่อหนึ่งสัปดาห์ อีกอย่างเรียนภาษาเสร็จแล้วก็ไปเรียนอย่างอื่นอีก มันก็ลำบากกับเด็กที่จะให้จำได้ในเนื้อหาที่เรียน - จริงๆ แล้วครูภาษาอังกฤษขาดแคลนนะ อย่างที่นี้ เอาทั้งโรงเรียนนะมีครูอังกฤษอยู่สองคน สอน มอปลาย 8 ห้อง อันนี้ยังไม่รวมชั้นมัธยมต้นกับประถมอีกนะ	ค รุ สั ม และ ครูอานี

โรงเรียน	เนื้อหา	ผู้ให้ข้อมูล**
	- จริงๆ นะครูเตรียมการสอนได้น้อยมาก โดยเฉพาะโรงเรียนเล็กๆ นะคะ เพราะจะมีงานด่วนๆ อย่างอื่นเข้ามาแทรกตลอด ไม่ว่าจะเป็นงานชุมชน งานส่วนภูมิภาค งานส่วนกลาง - เป็นครูภาษาอังกฤษไม่ได้สอนเฉพาะภาษาอังกฤษนะจะต้องเป็นครูแนะแนวด้วย ครูสอนคาบกิจกรรมด้วย สอนชุมชนด้วย - ครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนนี้ขาดอีก 2 ตำแหน่งนะแต่ไม่มีคนมา มีการเปิดรับตลอดเลยนะ - ครูมาที่นี้รับตำแหน่งแล้วอยู่ 2 – 3 ปี ก็ย้ายออกไปนอกพื้นที่แล้ว ใครๆ เขาก็กลัวแหละคะ แต่เขาก็มีระเบียบว่าอยู่ไม่ต่ำกว่า 2 ปี ก็สามารถทำเรื่องขอย้ายได้แล้ว - พื้นฐานของเด็กนั้นแตกต่างกันมากเลย บางคนมีฐานภาษาที่พอได้ บางคนแม้กระทั่งภาษาไทยก็ยังจะพูดไม่ได้เลย - หลักสูตรกลางมีความชัดเจนมาก แต่ติดปัญหาตรงที่เด็กไม่สามารถทำตามเกณฑ์ที่หลักสูตรกำหนดได้ ครูผู้สอนเองเหมือนกันไม่สามารถสอนตามหลักสูตรนั้นได้เนื่องจาก จะสอนไปเนื้อหาข้างหน้า แต่เนื้อหาหน้านั้นนักเรียนไม่ได้เลยต้องย้อนกลับมาทำให้เวลาสอนจำเป็นจะต้องเพิ่มมากขึ้นอีก - สำหรับตัวครูเองก็อยากพัฒนาตัวเองนะเพราะอยู่อย่างนี้เรื่อยๆ ระดับภาษาก็จะตกลงไปอยากให้มีการฝึกอบรม การให้ไปอบรม หรือให้ไปเรียนต่อ เพื่อพัฒนาและยกระดับความสามารถของผู้สอนด้วยเช่นกัน - เด็กที่นี้บางส่วนเดินทางมาโรงเรียนตั้งแต่ 05.30 – กลับถึงบ้าน 17.30 บางคนมาเรียนไม่ได้นะถ้าฝนตกเพราะเดินทางยากมาก - ปัญหาเรียนภาษาอังกฤษอ่อนต้องย้อนมาตั้งแต่ประถมเลยละ เพราะมันส่งผลจนถึงมัธยม - จุดเด่นภาษาอังกฤษคือกล้าแสดงออกแต่เด็กเราไม่กล้าแสดงออก อีกอย่างเด็กนักเรียนจะได้ฝึกภาษาอังกฤษเฉพาะในคาบเรียนเท่านั้น - เด็กนักเรียนจะกังวลเรื่อง grammar structure มากจนไม่กล้าพูดสื่อสารเลย - ที่โรงเรียนมีการสอนพิเศษให้เด็กนะ แต่เด็กเราไม่ค่อยได้ไม่ว่าตอนเย็น หรือวันหยุด ผู้ปกครองเขาก็กลัวนะ - ช่วงอายุของครูก็สำคัญนะถ้าครูอายุมากๆ เด็กจะกลัวไม่กล้าคุยด้วย	
โรงเรียนเวียง	- เด็กเราไม่ค่อยรู้คำศัพท์เลย ว่ายากนะเพราะว่าเด็กบางคนท่อง A ยังไม่ถึง Z เลย ยิ่งเวลาเรียนกับครูต่างประเทศยิ่งแล้วกันไปใหญ่ เด็กไม่กล้าถามกล้าคุยเลย	ครูอลิ

โรงเรียน	เนื้อหา	ผู้ให้ ข้อมูล**
สุวรรณ วิทยาคม	เด็กจะนั่งเงียบเลย ต่างจากวิชาอื่นๆนะ - ยิงสอนเจาะเรื่อง grammars นะยิ่งไปกันใหญ่เด็กจะงง - โรงเรียนเราเป็นโรงเรียนเล็กๆ ถ้าเด็กเก่งๆ ก็จะเข้าไปเรียนในตัวจังหวัดเกือบหมดแล้ว จะเหลือตั้งแต่เด็กเรียนศาสนาบ้าง เรียนกับครูท้องถิ่น - โรงเรียนนี้เด็กมุสลิมเกือบทั้งหมดมีไทยพุทธอยู่ 6 คน มีเด็กหลายคนมากเลยนะอ่านภาษาไทยไม่ได้แม้ว่าจะอยู่ มัธยมปลายแล้วเพราะเขาใช้ภาษามลายูเป็นหลัก - นโยบายโรงเรียน จริงๆ แล้วผู้บริหารก็ไปรับนโยบายมาจากข้างบนอีกที่หนึ่งว่าเด็กจะต้องไม่เรียนซ้ำชั้น หรือเด็กตก ทำให้เด็กที่ยังไม่มีความสามารถที่จะผ่านเกณฑ์ก็ผ่านเกณฑ์ได้ - โรงเรียนกับชุมชน ด้วยการที่โรงเรียนถูกกดดันจากชุมชนหลายทางนะครับ อาจารย์นี้ถ้าอย่างให้ลูกหลานเขาดก หรือเราไปบอกพ่อแม่เขานะ เป็นเรื่องเลยนะครับ เคยเดินมาทูปโต๊ะ เดินมาชูป่าบโตะทำงานบ้าง มันทำงานยากนะครับ - ครูที่นี่โดยมากเป็นครูท้องถิ่นแล้วก็ใช้ภาษามลายูเป็นหลักเวลาคุยกับนักเรียนก็ใช้ภาษาท้องถิ่นเป็นหลัก - เด็กแถวนี้ถูกสอนเป็นมาลายูตั้งแต่เด็กจนจบ ป.6 ต้องมาสอนพูดไทยให้ได้ก่อนแล้วภาษาอังกฤษค่อยมาว่า - เด็กส่วนใหญ่ยังไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษและยังไม่เข้าใจว่ามันสำคัญกับตัวเองอย่างไร เวลาเตรียมการสอนแต่ละห้องเรียนครูเราต้องเตรียมการสอนเป็นสาระระดับคือ low medium และ advance เพื่อจะให้เด็กกลุ่มที่เรียนได้สามารถเดินไปข้างหน้าได้ - ห้องปฏิบัติการทางภาษาที่นี้เก่ามากแล้วครับ อีกอย่างนักเรียนมีมากขึ้นห้องเรียนไม่พอจำเป็นต้องปรับห้องนั้นให้เป็นห้องเรียน ทำให้ไม่มีห้องปฏิบัติการทางด้านภาษา จริงๆห้องปฏิบัติการด้านภาษาต้องมีเจ้าหน้าที่เฉพาะดูแลเลยนะครับแต่นี้เราไม่มี แถมไม่มีอุปกรณ์อีก - ภาระงานครูเยอะมากเกือบจะไม่ได้สอนเลยละครับ เพราะประชุมเยอะมากเดียว ผอ. ไปประชุมที่นั่นที่นี้ กลับมาก็เรียกประชุมอีกแล้ว ครูแต่ละคนที่นี่นะครับมีตำแหน่งเป็นรองฝ่ายนั้น ฝ่ายนี้กันหมดแหละครับ นอกจากนี้ยังมีงานประกวดอีกเยอะแยะเลยนะครับอาจารย์ เดี่ยวประกวดทักษะ ประกวดมารยาท ประกวดภาษา - ครูที่มีอายุมากๆ จะสอนดีกว่าครูใหม่ๆครับอาจารย์เพราะว่าเขาจะใจเย็นกว่าครูใหม่ๆ จะว่าไปแล้วครูใหม่ๆที่นี้ก็มาแป็บเดียวจะครับเดียวเขาก็ย้ายกลับกันไป	

โรงเรียน	เนื้อหา	ผู้ให้ข้อมูล**
	- ครูบางคนใช้เทคโนโลยีไม่เป็นเลย อีกอย่างห้องเรียนก็ไม่พอ - อาจารย์ครับปัญหาเด็กเรียนภาษาอังกฤษผมว่ามันเป็นเรื่องหลังๆเลยละเรื่องใหญ่นะผมว่าปัญหาเรื่องยาเสพติด โดยเฉพาะห้องท้าย ผมว่าไม่ใช่เฉพาะที่นี้นะ เป็นเกือบทั้งจังหวัด นอกจากนี้ยังเป็นเรื่องพฤติกรรมเรื่องก้าวร้าว พ่อแม่ที่นี้เขาไม่สามารถควบคุมเด็กได้นะครับอาจารย์ แต่ว่าถ้ามีปัญหานี้เขาจะเข้าไปปกป้องทีเดียวเลยละ - เด็กนักเรียนนี้ยังมีปัญหาเรื่องการเข้าถึงเทคโนโลยีครับเพราะหลายคนมากยังใช้เทคโนโลยีไม่เป็นเลย - ผู้บริหารโรงเรียนเอามวลชนเกินไป นี่จนไม่ฟังเสียงครูในโรงเรียนเลย ชอบด่าครูต่อหน้ามวลชน ซึ่งทำให้คนทำงานหมดกำลังใจไปหมดเลยละครับ - ครูภาษาอังกฤษที่มีครูเอกภาษาอังกฤษแค่คนเดียว ครูโทภาษาอังกฤษอีกสองคน (จริงมีหลายที่นะจบอย่างเกษตรมาเป็นครูภาษาอังกฤษ เพราะถ้าไม่รับก็ไม่ได้เรื่องอิทธิพลท้องถิ่นที่นี้เยอะมากเลยครับ) - การจัดการเรียนการสอนเป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำการหลักสูตรแกนกลาง สอนไม่ทัน - ยิ่งเป็นครูที่ปรึกษาเด็กนะยังทำงานหนักมาก โดยเฉพาะเด็กห้องปลายๆ ปัญหาเยอะมาก อีกอย่างเด็กวิทย์ – คณิต จะเก่งภาษากว่าเด็กศิลป์ – ภาษาเอง	
โรงเรียนมัธยมสุไหงปาดี	- โรงเรียนเรามีเด็ก ม. ปลาย ประมาณ 200 กว่าคน มากกว่าร้อยละ 80 เป็นมุสลิม และก็เป็นเด็กในตลาดเป็นส่วนใหญ่ คนส่วนใหญ่ เด็กนักเรียนด้วยเหมือนกัน ภาษาหลักที่เขาใช้คือภาษามลายู ส่วนภาษาไทยจะเป็นภาษาที่2 ที่เขาใช้กันภาษาอังกฤษนะใช้ในห้องเรียนเท่านั้นเอง - เด็กนักเรียนจะไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษเลยนะเพราะเขากลัวพูดผิดกัน ส่วนใหญ่เด็กที่จบจากโรงเรียนเอกชน ม.3 (โรงเรียนศาสนา) นะจะมีปัญหามากกว่าเด็กเรียนโรงเรียนของรัฐ เพราะเขาจะใช้ภาษาที่เป็นภาษาทางศาสนาเป็นหลัก - เด็กไม่ได้ให้ความสำคัญกับตัวครูผู้สอนภาษาอังกฤษเลยเพราะเขาไม่ได้เห็นความสำคัญ แต่ถ้าครูมีการใช้เครื่องมือเยอะๆ เด็กจะสนใจมากนะอย่างเช่นวิชาวิทยาศาสตร์เด็กๆจะชอบมาก จริงๆแล้วภาษาอังกฤษเครื่องมือที่ใช้สอนก็สำคัญมากนะ อย่างที่โรงเรียนห้องปฏิบัติการทางภาษาก็ไม่มีก็เลยต้องใช้เครื่องเสียงธรรมดา พอเป็นเครื่องเสียงธรรมดาเสียงที่ออกมาก็ไม่ชัด - ครูผู้สอนเองก็ไม่ค่อยเข้าใจ เพราะว่าครูจบเอกภาษาอังกฤษจริงๆไม่ค่อยมี มีแต่เอาเอกอื่นเข้ามาช่วยสอนอย่างนี้ เอกสังคม อะไรอย่างนี้พอมาสอนชั้นที่ต้องเป็น	ค รุ สุ พรรณิ ครูพัชร

โรงเรียน	เนื้อหา	ผู้ให้ข้อมูล**
	หลักการจริงๆ ก็ยาก - ครูมักจะมีการเพิ่มเติม หรืองานเสริมเยอะมากทำให้เตรียมการสอนได้อย่างไม่เต็มที่ อย่างเนื้อหาบางเนื้อหาจำเป็นจะต้องสอนได้เท่าที่ได้ก่อน แทนที่จะสอนได้ตามวัตถุประสงค์ของเนื้อหาที่วางไว้ - ครูที่นี้ทั้งโรงเรียนมีครูเอกภาษาอังกฤษ 3 คน โทอังกฤษอีก 1 คน และครูต่างประเทศอีก 1 คน แต่ทุกคนจะมีวิชาพื้นฐานสอนเพิ่มอีกนะ แล้วยังมีตำแหน่งอื่นๆ อีกด้วย - เวลาเรียนวิชาภาษาอังกฤษนะถ้าเทียบแล้วถือว่าน้อยนะเพราะ ม.ต้นจะเรียน 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และ ม.ปลาย จะเรียน 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ - จริงๆนะเทคนิคการสอนครูเรามีทุกคนนะแต่ติดปัญหาอยู่ที่กิจกรรมที่จะร่วมใช้สอนนี้แหละ รวมถึงสื่อที่ต้องใช้กระตุ้นให้เด็กเรียน ปัญหาเรื่องงบประมาณนี่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งนะเพราะหลายครั้งเลยที่ครูต้องทำการจ่ายค่าอุปกรณ์เพื่อทำสื่อการเรียนการสอนเอง - เรื่องการเรียนการสอนอีกอย่างหนึ่งนะแบบเก่าจะให้การเรียนการสอนแบบ British English ต่อมาก็เปลี่ยนมาใช้แบบ American English งานที่มอบหมายให้เด็กทำก็เปลี่ยนแม้กระทั่งครูก็ต้องเปลี่ยนไปตามด้วย - ปัญหาใหญ่อีกเรื่องหนึ่งก็คือพื้นฐานเด็กนักเรียนแตกต่างกันมาก - เวลาสอนให้ห้องเรียนใหญ่ๆ ลำบากมากเพราะต้องสอนไปข้างหน้าอย่างเดียวไม่นั่นก็ไม่ทันกับเนื้อหาขนาดนั้นก็ยังไม่ทันส่วนเด็กที่มีปัญหาไม่รู้เรื่องก็ต้องให้มาเรียนนอกเวลา พอให้มาเรียนนอกเวลาเด็กก็ไม่มาเรียนอีก - จริงๆอยากให้แยกห้องเด็กเก่ง กับเด็กอ่อนไปเลยนะเพราะครูจะได้จัดการเรียนการสอนเฉพาะเจาะจงลงไปได้เลย - ปัญหาของโรงเรียนที่เจอทุกวันนี้คือเด็กเข้ามาเรียนน้อยเพราะเด็กส่วนใหญ่ก็ไปเรียนในจังหวัดการคัดกรองเด็กก็เลยยาก เด็กที่เรียนวิทย์ – คณิต จะเก่งเรื่องภาษามากกว่าเด็กเรียนสายศิลป์ หรือสายภาษาทั่วไป	
โรงเรียนตากใบ	- ปัญหาเด็กมาเรียนเพราะว่าเด็กเดินทางมาลำบาก ยิ่งถ้าเกิดเหตุการณ์ผู้ปกครองจะไม่ให้เด็กมาโรงเรียนเลย เวลาหยุดก็หยุดเป็นอาทิตย์เลยนะคะ แล้วเวลามาโรงเรียนนี่ก็มาเช้าและกลับเย็นไม่ได้นะมันอันตราย - ปัญหาชอบจับผิดกันแบบนี้ คนไทยเรานี้แหละเป็นอุปสรรคการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กชอบจับผิด เด็กจะมีความคิดว่าครูชอบจับผิดทำให้เด็กไม่กล้าพูด หรือเขียนเองก็ตาม ทำให้เด็กไม่กล้าเรียนรู้และแสดงออก รวมถึงไม่กล้า	ครูสาลินี อารอมะ

โรงเรียน	เนื้อหา	ผู้ให้ข้อมูล**
	ใช้ภาษา - รูปแบบการสอนของครู ตัวอย่างเวลาเด็กนักเรียนนำเสนอ เด็กกำลังพูดแต่ยังไม่จบประโยคครูจะชอบแทรกขึ้นมาว่า “เธอพูดผิด” ทำให้เด็กอาย และไม่กล้าพูด - ตัวครูเองทำหน้าที่หลายอย่างมากๆเลย อย่างครูนี้ก็ต้องดูงานสารบัญด้วยนะคะนี่	
โรงเรียน ธัญธาร วิทยา	- จริงๆปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษที่พบและเป็นปัญหาสำคัญสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษเด็กเล็กก็คือสภาพสิ่งแวดล้อม และสังคม โดยเฉพาะครอบครัวของเด็กเองเลย - ที่โรงเรียนจะมีปัญหามากๆเลยคือครูสอนมีภาระงานเยอะจนล้นมือ - เด็กนักเรียนที่โรงเรียนจะมีปัญหาเรื่องการชอบภาษาอังกฤษก็คือเด็กไม่ชอบภาษาอังกฤษเลย และที่สำคัญเด็กมองแต่ว่าทำไปเพื่อให้สอบผ่านก็พอ - อีกอย่างวันหยุดเยอะมากๆเลย เหมือนกันกับที่ตากใบเพราะถ้ามีปัญหาเรื่องความสงบผู้ปกครองก็จะไม่ให้เด็กมาเรียนเลยคะ - เด็กไม่มีประสบการณ์จากภายนอกเนื่องจากชุมชนที่นี้พอเรียนจบก็แต่งงานก็ทำงานมีลูกก็ส่งมาเรียน วิถีวนไปวนมาอยู่อย่างนี้ทำให้เด็กก็ไม่กระตือรือร้นในการเรียน - เด็กนักเรียนที่นี้ภาระเยอะมากๆเลยเพราะต้องช่วยผู้ปกครองทำงานแทบทั้งหมดเลย - ตอนนี้มีปัญหาเด็กลดลงจำนวนมาก และงบประมาณที่ส่งลงมาก็มีจำนวนลดลง	ครูอมร ครูนุร
โรงเรียน สุโขทัย	- ตัวของคุณครูเองมีปัญหาเนื่องจากครูสมัยก่อนจะเน้นเนื้อหาภาษาอังกฤษซึ่งครูส่วนใหญ่ไม่ใช่ครูด้านภาษาและไม่ใช้ครูที่เก่งมาก และพูดภาษาอังกฤษได้ไม่คล่องแคล่ว ซึ่งตัวครูผู้สอนเองต้องเก่งก่อน ก่อนที่จะไปถ่ายทอดให้เด็ก - ครูภาษาอังกฤษพูดไทยในห้องเรียน - ตัวนักเรียนเองด้วยความจำเป็นด้านภาษาเราไม่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเราก็ออยู่รอดได้เด็กเลยไม่ได้ให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษเท่าที่ควร - สำหรับปัญหาเรื่องการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนเองไม่ค่อยมีปัญหาเนื่องจากเด็กที่เข้ามาเรียนเป็นกลุ่มเด็กที่ได้มีการคัดกรองมาแล้ว - โรงเรียนมีการแข่งขันกันสูงเด็กจึงต้องพัฒนาตัวเองและมีการเรียนรู้ด้วยตัวเองสูง - จริงๆแล้วต้องมีการพัฒนาครูอย่างต่อเนื่อง อย่างเช่นมีการทดสอบ E RIC ซึ่งถ้าสอบไม่ผ่านก็ต้องอบรมอีก 3 วัน	ครูภิตา

โรงเรียน	เนื้อหา	ผู้ให้ข้อมูล**
	- ครูไม่มีแรงบันดาลใจในการทำงาน - วิธีการวัดผลภาษาอังกฤษโดยใช้ ONET วัดผลไม่ได้ควรใช้วิธีการ พูด อ่าน เขียน	
โรงเรียนนราธิวาส	- หากพูดในภาพรวมก็คือเด็กสื่อสารภาษาอังกฤษไม่ได้ จะว่าไปแล้วก็เพราะครูใช้ภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่ในห้องเรียน - สำหรับบุคลากรครูภาษาอังกฤษที่นี่ไม่ขาดแคลนนะเพราะมีครูเอกภาษาอังกฤษอยู่หลายคน และมีครูต่างชาติมาเพิ่มอีกสี่คนมาจากประเทศ ฟิลิปปินส์ 2 คน แอฟริกา 1 คน และกัมพูชาก็มีอีกคน แต่ครูฟิลิปปินส์นั้นดีกว่านะจะว่าไปแล้ว เพราะว่าวัฒนธรรมหลายอย่างคล้ายคลึงกับบ้านเรา และภาษาสำเนียงก็จะฟังง่ายเมื่อเทียบกับอีกสองประเทศที่ว่า - ครูใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษในห้องเรียน บางทีก็ลำบากนะเพราะว่าเด็กบางคนตามทัน บางคนตามไม่ทัน - ครูบ้านเรามีปัญหาเพราะใช้ภาษาไม่บ่อยนัก โดยเฉพาะการสื่อสาร แต่ครูบ้านเราจะเก่ง grammar มากกว่าครูต่างประเทศหลายๆ เลยนะ - ครูบ้านเราเก่งในการสอนเด็กให้สอบได้ โดยเฉพาะการสอบแข่งขัน - ครูบ้านเราสอนเก่งเน้นในเรื่องการสอบ มากกว่าการสื่อสาร และอีกเรื่องคืออุปกรณ์ หรือสื่อการสอนได้ไม่ค่อยคล่อง - ครูงานเยอะมากทั้งทดสอบ ทั้งประเมิน การเตรียมการสอน สอนแทบไม่ทัน เพราะมีอย่างอื่นต้องทำอีกมาก ครูคนหนึ่งต้องสอน 23 คาบต่อสัปดาห์ซึ่งถือว่าสูงมาก - ทั้งนี้ครูกระฮา ได้ให้ข้อมูลเทียบกับระหว่างปัญหาโรงเรียนเล็กและใหญ่ เพราะครูกระฮา เคยอยู่โรงเรียนเล็กมาก่อนเล่าให้ฟังว่า - ครูโรงเรียนเล็กนะทำงานเยอะมาก แม้กระทั่งล้างห้องน้ำ อีกอย่างนะครูที่อยู่โรงเรียนเล็กๆจะท้อมากเพราะเขาพยายามสอนนะแต่สังคมเด็กมีปัญหา ตัวเด็กติดยา สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นอุปสรรคในการเรียนรู้ทั้งนี้เลย - อีกอย่างครูที่อยู่ท้องถิ่นตัวเองนะไม่ใช่ว่าจะทำงานดินะคนที่มาจากต่างที่โน่นเขาตั้งใจทำงานดีกว่าคนบ้านตัวเอง อีกอย่างทางโรงเรียนเน้นรูปแบบมากกว่าผลลัพธ์ ทำให้คนทำงานท้อ - หลักสูตรกลางที่มีลงมานะสอนไม่ทันหรอกเพราะที่นี่เขาจะหยุดเยอะมาก วันหยุดรายปี วันหยุดตรุษจีน วันหยุดมุสลิม เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบ - ครูโรงเรียนขนาดเล็กจะมีปัญหาเรื่องขาดแคลนบุคลากรและงบประมาณ ตัวอย่างโรงเรียนที่กะอยู่นี้จะมีครูประมาณ 200 คนเห็นจะได้	ครูโนร

โรงเรียน	เนื้อหา	ผู้ให้ ข้อมูล**
	- โรงเรียนใหญ่จะจัดการง่ายกว่าโรงเรียนเล็กเพราะว่าไม่ต้องกังวลเรื่องชุมชนและมวลชน โรงเรียนเล็กทำได้หรือ - คนในพื้นที่มีอิทธิพลสูง เอาง่าย ๆ เลยหลายที่ในจังหวัดเราการโรงเรียนที่มีอิทธิพลสูงกว่าครูใหญ่อีก นอกจากนี้บางโรงเรียนครูต้องเป็นภารโรงเพราะว่าตำแหน่งภารโรงเกษียณอายุไป ไม่มีตำแหน่งทดแทน - ผู้มีอิทธิพลบีบบังคับผู้บริหารในการคัดเลือกครูเข้ามาทำงาน	

** หมายเหตุ: รายชื่อเหล่านี้ล้นแล้วแต่เป็นชื่อสมมุติขึ้น

จากข้อมูลดังกล่าวพบว่าปัญหาที่พบในมุมมองของครูผู้สอนในปัญหาที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจำแนกได้เป็น

1. ปัญหาด้านสถานที่ทำการเรียนการสอน และห้องฝึกปฏิบัติการ ปัญหานี้จะเกิดขึ้นกับโรงเรียนขนาดกลาง และขนาดเล็ก (ร้อยละ 57)
 2. ปัญหาด้านตัวนโยบายของโรงเรียน ซึ่งถูกผลักดันมาจากภาครัฐ อาทิ โรงเรียนต้องเป็นโรงเรียนชุมชน ส่งผลให้ชุมชนเข้ามาแทรกแซงกับการเรียนการสอนมากเกินไปซึ่งเป็นผลไปสู่การแทรกแซงการทำงานของครู หรือการที่มีเรื่องของแนวคิดผู้บริหารที่ไม่อยากให้มีเด็กนักเรียนสอบตกเหล่านี้เป็นต้น และปัญหานี้จะพบในโรงเรียนตามอำเภอเป็นหลัก (ร้อยละ 29)
 3. ปัญหาภาระงานล้นมือ เนื่องจากครูแต่ละคนจะมีภาระงานอย่างอื่นนอกเหนือจากการเรียนการสอน และการเตรียมการสอน อย่างเช่นต้องไปเป็นครูธุรการ ครูการเงิน และอื่นๆ (ร้อยละ 100)
 4. ปัญหาเรื่องหลักสูตร เนื่องจากปัจจุบันได้ใช้หลักสูตรกลางในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แต่ด้วยสภาพจริงในโรงเรียนไม่สามารถจัดการเรียนการสอนให้ทันตามหลักสูตร โดยครูผู้สอนสามารถจัดการเรียนการสอนได้ตามหลักสูตรการเรียนภาษาอังกฤษประมาณ ร้อยละ 70 ของหลักสูตรการที่กระทรวงจัดมา (ร้อยละ 71)
 5. ในพื้นที่ที่มีวันหยุดมาก ไม่ว่าจะเป็นวันหยุดตามราชการกำหนด ก็มีวันหยุดทางศาสนา และวันหยุดที่มีปัญหาเรื่องความไม่สงบ ซึ่งส่งผลต่อระยะเวลาทำการเรียนการสอน (ร้อยละ 100)
 6. ปัญหาครูย้ายเข้าย้ายออกบ่อยครั้ง น้อยคนที่อยากมาอยู่ในพื้นที่ (ร้อยละ 100)
 7. ครูภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ ครูภาษาอังกฤษต้องสอนวิชาอื่นด้วย (ร้อยละ 43)
 8. ครูจบไม่ตรงสาขา (ร้อยละ 57)
- นอกจากนี้เมื่อเอาข้อมูลดังกล่าวมาจำแนกเนื้อหาเพื่อหาถึงสภาพปัญหาและประเด็นปัญหาแล้วจะพบว่าปัญหาหลักจะอยู่ที่ตัวของนักเรียนเอง รองลงมาคือตัวครูผู้สอน และโรงเรียน/หลักสูตร ซึ่งแสดงดังตารางที่ 4-3

ตารางที่ 4-3 จำแนกเนื้อหาสภาพปัญหา และประเด็นปัญหาที่สะท้อนจากครูผู้สอน

เนื้อหา	สภาพปัญหา			ประเด็นปัญหา		
	ครู	โรงเรียน / หลักสูตร	นักเรียน	ประเด็น หลัก	ประเด็นรอง	ประเด็นรอง
เด็กนักเรียนมีรายได้น้อย ไม่มีโอกาสมาเรียนเสริมหรือเรียนพิเศษ	0	0	1	คุณภาพชีวิต		
เด็กบางคนขาดอุปกรณ์ และตำราเรียน	0	0	1	ทรัพยากร การศึกษา		
เด็กบ้านอยู่ไกลจากสถานศึกษา มาเรียนลำบากและต้องกลับบ้านเร็ว	0	0	1	คุณภาพชีวิต		
เด็กขี้อาย ไม่กล้าแสดงออก	0	0	1	พฤติกรรม เด็ก	โอกาสการใช้ ภาษา	
เด็กนักเรียนมีปัญหาเรื่องทักษะการฟัง	0	0	1	ทักษะการ ฟัง		
ห้องเรียนที่ใช้ฝึกทักษะตั้งมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2536 มันเก่ามากและฟังใช้ไม่ได้แล้ว	0	1	0	ความพร้อม ของสถานที่		
โรงเรียนมีการสนับสนุนการเรียนเช่นหนังสือ แต่นักเรียนไม่รักษาทำพังและไม่เอามาเรียน	0	0	1	พฤติกรรม เด็ก		
เด็กนักเรียน เรียนหลายวิชา มาก แต่สำหรับภาษาอังกฤษเด็กเรียนแค่ 2 คาบต่อสัปดาห์	0	1	0	หลักสูตร วิชาเรียน		
ขาดแคลนครูสอนภาษาอังกฤษ	1	0	0	ขาดแคลน บุคลากร		
ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนที่มีการเรียนการสอนระหว่างชั้น ประถมศึกษา และมีมัธยมศึกษา ต้องสอนทั้งสองระดับชั้น	1	0	0	ภาระงาน สอนของครู		

เนื้อหา	สภาพปัญหา			ประเด็นปัญหา		
	ครู	โรงเรียน / หลักสูตร	นักเรียน	ประเด็น หลัก	ประเด็นรอง	ประเด็นรอง
ภาระงานสอนมีมาก และมีงานอื่นๆเข้ามาแทรกการสอน	1	0	0	ภาระงาน สอนของครู		
มีหลายบทบาทในการสอนไม่ว่าจะเป็นครูธุรการ แนะนำ ครู ประจำชั้น	1	0	0	ภาระงาน สอนของครู	จำนวน บุคลากรไม่พอ	
ครูไม่มาสมัคร เนื่องจากกลัวเรื่องความไม่สงบ	1	0	0	ความ ปลอดภัย		
ครูย้ายออกบ่อยเนื่องจากกลัวความไม่สงบ	1	0	0	ความ ปลอดภัย		
หลักสูตรกลางดีมาก แต่ไม่มีใครสอนได้หมด	0	1	0	หลักสูตร วิชาเรียน		
หลักสูตรไม่เหมาะกับเด็กนักเรียนเนื่องจากเด็กนักเรียนพื้นฐาน ไม่ดี	0	1	1	พื้นฐานของ เด็กนักเรียน	ความ เหมาะสมของ หลักสูตร	
เด็กเรียนตามกันไม่ทันกลุ่มหนึ่งรู้เรื่อง อีกกลุ่มไม่รู้เรื่อง ย้อนกลับมาสอนกลุ่มไม่รู้เรื่องกลายเป็นว่ากลุ่มแรกเรียนไม่เต็ม หลักสูตร	0	0	1	พื้นฐานของ เด็กนักเรียน	เทคนิคการ สอน	
ครูต้องการพัฒนาตนเองเนื่องจากเมื่อสอนเด็กๆ นานๆ จะทำ ให้ลืมหักชะ ระดับภาษาก็จะลดลง	1	0	0	ทักษะของ ครู		
เด็กนักเรียนบ้านไกลจากโรงเรียน	0	0	1	คุณภาพชีวิต		
เด็กเรียนภาษาอังกฤษอ่อนมาตั้งแต่สมัยประถม	0	0	1	พฤติกรรม เด็ก		

เนื้อหา	สภาพปัญหา			ประเด็นปัญหา		
	ครู	โรงเรียน / หลักสูตร	นักเรียน	ประเด็น หลัก	ประเด็นรอง	ประเด็นรอง
ที่โรงเรียนมีจัดการตัวให้กับนักเรียนแต่ไม่มีนักเรียนมาเลย	0	0	1	คุณภาพชีวิต	ความปลอดภัย	
เด็กไม่ค่อยรู้คำศัพท์ทำให้สอนสู่ระดับอื่นๆยากขึ้นไปด้วย	0	0	1	การจัดจำ		
โรงเรียนเล็กจะมีเด็กเก่งน้อยเพราะเด็กเก่งๆ ก็จะย้ายไปเรียนโรงเรียนใหญ่ๆ	0	0	1	คุณภาพของ เด็กนักเรียน		
เด็กไม่กล้าคุยกับอาจารย์คนต่างประเทศ	0	0	1	พฤติกรรม เด็ก		
โรงเรียนมีเด็กมุสลิมเยอะ และใช้ภาษาท้องถิ่นมาก อายว่าแต่ภาษาอังกฤษเลยภาษาไทยหลายคนยังพูดไม่ได้เลย	0	0	1	พฤติกรรม เด็ก	ความคุ้นเคย ของภาษา	
นโยบายที่ไม่ให้เด็กนักเรียนตก ผู้บริหารก็มากดดันครูเพื่อให้เด็กผ่านอีกชั้นหนึ่ง (นโยบาย)	0	1	0	นโยบาย หลัก		
โรงเรียนชุมชนลำบากถ้าให้ลูกหลานเขาดกบางที่มาชู้ถึงโรงเรียน	1	0	0	ความ ปลอดภัย	การดูแลครู ผู้ปฏิบัติงาน	
ครูที่ส่วนใหญ่ใช้ภาษามลายู พอสอนก็ใช้ภาษามลายูสอนเด็กกลุ่มท้องถิ่น	1	0	0	พฤติกรรม ครู		
เด็กส่วนมากยังไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ	0	0	1	พฤติกรรม เด็ก	ชีวิตประจำวัน	
ปัญหาภาษาอังกฤษมันโยงมาตั้งแต่ปัญหาครอบครัว ยาเสพติด ความก้าวร้าวของเด็ก พ่อแม่ก็คุมไม่ได้	0	0	1	คุณภาพชีวิต		
เด็กหลายคนใช้เทคโนโลยีช่วยไม่เป็นครับ	0	0	1	การเข้าถึง ข้อมูล ข่าวสาร		

เนื้อหา	สภาพปัญหา			ประเด็นปัญหา		
	ครู	โรงเรียน / หลักสูตร	นักเรียน	ประเด็น หลัก	ประเด็นรอง	ประเด็นรอง
เด็กวิทย์ คณิต จะเก่งกว่าเด็กสายศิลป์ไม่ว่าจะเป็นวิชาอะไรก็ตาม	0	0	1	คุณภาพของเด็กนักเรียน		
สอนตามหลักสูตรแกนกลางไม่ทัน	1	1	0	หลักสูตรวิชาเรียน		
เด็กส่วนมากใช้ภาษามลายู และใช้ภาษาไทยเป็นภาษาสอง ดังนั้นภาษาอังกฤษเด็กนักเรียนจึงมองว่าไม่สำคัญ	0	0	1	พฤติกรรมเด็ก		
เด็กที่จบจากโรงเรียนเอกชนจะมีปัญหาภาษาอังกฤษมาก เพราะว่าเขาเรียนแต่ศาสนา	0	0	1	คุณภาพของเด็กนักเรียน	หลักสูตรของสถาบัน	
เครื่องมือในห้องปฏิบัติการฟังมานานมากแล้วครบซ่อมไม่ได้แล้ว	0	1	0	ความพร้อมของสถานที่		
ครูจบเอกภาษาอังกฤษจริงๆหายากมาก	1	0	0	ขาดแคลนบุคลากร		
ภาระงานทับซ้อนมากจนสอนไม่ทันตามหลักสูตร	1	0	0	ภาระงานสอนของครู		
เด็กเรียนภาษาอังกฤษน้อยมาก เด็ก ม.ต้นเรียน 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ม.ปลาย เรียน 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์	0	1	0	หลักสูตรวิชาเรียน		
จริงๆครูทุกคนมีทักษะการสอนดีนะ แต่เวลาเขาสอนน้อยมาก เพราะภาระงานอย่างอื่นเยอะมาก	0	1	0	ภาระงานสอนของครู		
การเปลี่ยนระบบการสอนหลักสูตรเก่าจะเป็น British English ต่อมาเปลี่ยนเป็น American English งานที่เคยมอบให้เด็กก็ต้องเปลี่ยนไปด้วย	1	1	0	หลักสูตรวิชาเรียน	การปรับจากส่วนกลาง	

เนื้อหา	สภาพปัญหา			ประเด็นปัญหา		
	ครู	โรงเรียน / หลักสูตร	นักเรียน	ประเด็น หลัก	ประเด็นรอง	ประเด็นรอง
พื้นฐานของเด็กแตกต่างกัน	0	0	1	พื้นฐานของ เด็กนักเรียน		
สอนในห้องเรียนใหญ่จะต้องสอนไปข้างหน้าอย่างเดียวเพราะ ถ้าย้อนมาเก็บตกก็จะสอนไม่ทัน	1	1	0	ขนาดของ ห้องเรียน	เทคนิคการ สอน	การเรียนรู้ ของเด็ก นักเรียน
ปัญหาการคัดกรองเด็กมาเรียนโรงเรียนเล็กๆไม่สามารถคัด กรองได้เลย	0	1	0	การคัดเลือก นักเรียน		
เด็กเดินทางมาเรียนลำบาก	0	0	1	คุณภาพชีวิต		
วันหยุดเยอะมาก	0	1	0	ความ ปลอดภัย	ความแตกต่าง ของวัฒนธรรม	
เด็กนักเรียนมีพฤติกรรมชอบหัวเราะกันเวลาเรียนภาษาอังกฤษ ทำให้อายไม่กล้าสื่อสาร	0	0	1	พฤติกรรม เด็ก		
พฤติกรรมการสอนของครูเอง เช่นประโยคที่ว่า “เธอพูดผิด” “ผิดอีกแล้ว” อะไรเหล่านี้	1	0	0	พฤติกรรม ครู		
สภาพแวดล้อมของเด็กไม่พร้อมเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	0	1	1	ความพร้อม ของสถานที่		
ครูมีภาระงานล้นมือ	1	0	0	ภาระงาน สอนของครู		
เด็กไม่มีประสบการณ์จากข้างนอกเลย เช่นที่ชุมชนเด็กจบไป แต่งงาน มีลูกก็ส่งลูกมาเรียนที่นี่ ทำให้เขามีวิสัยทัศน์แคบมาก	0	0	1	คุณภาพชีวิต		
ครูส่วนใหญ่ไม่ใช่ครูภาษาอังกฤษ	1	1	0	ขาดแคลน		

เนื้อหา	สภาพปัญหา			ประเด็นปัญหา		
	ครู	โรงเรียน / หลักสูตร	นักเรียน	ประเด็น หลัก	ประเด็นรอง	ประเด็นรอง
				บุคลากร		
ครูภาษาอังกฤษพูดไทยในห้องเรียน	1	0	0	เทคนิคการ สอน	พฤติกรรม	
เด็กไม่ค่อยใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน	0	0	1	พฤติกรรม เด็ก		
หากโรงเรียนไหนมีการแข่งขันสูงเด็กจะเก่งเพราะเด็กต้องขยัน เพื่อจะแข่งขันกัน	0	0	1	การแข่งขัน ของนักเรียน	พื้นฐานของ นักเรียน	
ครูไม่ค่อยมีแรงบันดาลใจในการทำงาน	1	0	0	แรงบันดาลใจ ของครู		
ครูส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยในห้องเรียน	1	0	0	พฤติกรรม ครู		
ครูเราส่วนใหญ่เก่งไวยากรณ์ ทำให้เวลาสอนเน้นตรงนี้เป็นหลัก ทุกๆที่ทักษะแรกคือการฟัง	1	0	0	เทคนิคการ สอน		
ครูเราเก่งในการสอนให้เด็กสอบแข่งขัน มากกว่าการสื่อสาร	1	0	0	เทคนิคการ สอน		
ภาระงานของครูเยอะมาก และมีนอกเหนือการสอนเยอะมาก	1	0	0	ภาระงาน สอนของครู		
กรณีเด็กติดยาเสพติดเยอะมาก	0	0	1	สังคมของ เด็ก	คุณภาพชีวิต ของเด็ก	
ส่วนใหญ่โรงเรียนเน้นรูปแบบการทำงานมากกว่าผลลัพธ์ของ การทำงาน	0	1	0	เทคนิคการ สอน		

เนื้อหา	สภาพปัญหา			ประเด็นปัญหา		
	ครู	โรงเรียน / หลักสูตร	นักเรียน	ประเด็น หลัก	ประเด็นรอง	ประเด็นรอง
หลักสูตรกลางไม่เหมาะกับบริบทท้องถิ่นเลย เพราะที่นี้วันหยุดเยอะ	0	1	0	หลักสูตร วิชาเรียน		
คนในพื้นที่มีอิทธิพลต่อครูสูงมาก	0	1	0	ความ ปลอดภัย		
รวม	23	18	29			

3. ข้อมูลจากนักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็ก

สำหรับข้อมูลของนักเรียนคณะผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูล 2 ส่วนคือ 1 การใช้บัตรคำเพื่อให้เขียนถึงปัญหาและสาเหตุของปัญหา 2 การสัมภาษณ์นักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กและห่างไกลตัวจังหวัดเพื่อให้เกิดความเข้าใจในประเด็นต่างๆ เนื้อหาสัมภาษณ์บางส่วนแสดงตามตารางที่ 4-4

ตารางที่ 4-4 เนื้อหาสัมภาษณ์เด็กนักเรียนมัธยมปลาย

เนื้อหา	ผู้ให้ข้อมูล**
- พวกหนูไม่เหมือนเด็กในเมืองนะพี่ ไม่มีเรียนพิเศษหรือพวกหนูไม่ค่อยมีตั้งคะ เพราะถ้าหยุดพวกหนูก็ต้องไปเก็บยาง เหม็นมาก มาก แต่ก็ต้องทำแหละ หนูมาเรียนวันเสาร์ไม่ได้หรอก อีกอย่างโรงเรียนเขาจัดให้ ม.หนึ่ง กับ ม.สี่ พวกหนู ม.ห้า เขาก็ให้มานะแต่แม่ไม่ให้มาเพราะเขาไม่มีคนช่วย แต่พวก ม.หนึ่ง กับ ม.สี่ ก็ไม่ค่อยเห็นมีคนมานะคะ - เมื่อสองปีก่อนมีระเบิดถ่านนี้คะ - พวกหนูค่อนข้างซีเกียจอ่านหนังสือเวลาจะอ่านต้องมีแรงกระตุ้นอย่างเช่นจะสอบอะไรอย่างนี้ - ซีเกียจ เพราะที่โรงเรียนไม่ค่อยมีการแข่งขันกัน - อยู่ดีๆตื่นเข้ามาสะพานมาโรงเรียนชาดอย่างนี้ บางวันดินถล่มปิดถนนอย่างนี้มาโรงเรียนอีก - เวลาหนูเรียนเป็นอย่างหนึ่งนะ พอเวลาเอามาพูดเป็นอีกอย่างหนึ่งหนูก็ไม่อยากพูด อายีสิคะ - การฟังกายสุดเลยคะเพราะฟังไม่ค่อยออกเลย - ตอนเรียน ม.ต้น ก็ไม่รู้เรื่องอยู่แล้วพอมาถึง ม.ปลายแล้วก็ไปกันใหญ่เลยไม่รู้เรื่องเลยละ - จะว่าไปแล้วหนูว่าฟังเพลง ร้องเพลง น่าจะเอามาใช้เรียนจะง่ายกว่านะ เพราะผมเฝ้าภาษาอังกฤษมากเลยแต่พอผมฟังเพลงผมว่าผมพอฟังรู้นะแม้จะไม่รู้เรื่องก็ตามเถอะ - เวลาคุยกับฝรั่งใช้แต่มือคะ พูดไม่ได้ - พวกผมต้องกลับบ้านเร็วครับ เรียนตามที่โรงเรียนจัดเรียนพิเศษให้ไม่ได้หรอกครับ - ผู้ปกครองเขาก็กังวลเรื่องความปลอดภัยครับเขามองว่า “กันไว้ดีกว่าแก้” - เวลาจะอ่านหนังสือต้องมีแรงกระตุ้นคะอย่างเช่นจะสอบอย่างนี้ - จริงๆ แล้วผมไม่ค่อยอ่านหนังสือครับ - เวลาพูดพวกหนูอายนะเวลาพูดผิดแล้วมีแต่คนหัวเราะ แล้วหนูก็ไม่กล้า	นายเจษฎาพร นางสาวโสธญา นางสาวพนิดา นางสาวพัทธวรรณ นางสาวกชกร นางสาวอาภาวีร์ นางสาวจุไรรัตน์ นางสาวญาสุมินทร์ นางสาวชุรีพร นางสาวสิริภาณจน์

พูดคะ - หนู - ผม ชอบน้อง นิชา มากเลย เพราะเขาเก่งมากเป็นไอดอลเลยนะ ครับ	
---	--

****หมายเหตุ:** รายชื่อเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นชื่อสมมุติขึ้น

จากเนื้อหาดังกล่าวนั้นจะ พบว่าปัญหาในเรื่องการสื่อสารเป็นปัญหาหนึ่งที่นักเรียนตอบกันมา และปัญหาความกล้าในการสื่อสาร โครงสร้างพื้นฐาน การคมนาคม สภาพเศรษฐกิจ ความปลอดภัย และพื้นฐานการเรียนตั้งแต่เริ่มต้น

4. ข้อมูลจากการใช้บัตรคำของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนราธิวาส

4.1 ข้อมูลทั่วไปของตัวอย่างผู้ให้ข้อมูล

กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 456 คน เป็นเพศชายจำนวน 110 คน (ร้อยละ 24.1) และเป็นเพศหญิงทั้งสิ้น 346 คน (ร้อยละ 75.9) แสดงดังตารางที่ 4 - 5 สัดส่วนของนักเรียนในระดับชั้นต่างๆ จำแนกเป็นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 131 ราย (ร้อยละ 28.7) มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 จำนวน 163 ราย (ร้อยละ 35.7) และมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 จำนวน 160 ราย (ร้อยละ 35.1) (ตัดช่วงข้อมูลหัวท้ายออก 2 ราย ร้อยละ 0.4) แสดงดังตารางที่ 4 - 6

ตารางที่ 4 - 5 แสดงเพศของผู้ให้ข้อมูล

		เพศ			
		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ชาย	110	24.1	24.1	24.1
	หญิง	346	75.9	75.9	100.0
	รวม	456	100.0	100.0	

ตารางที่ 4 - 6 แสดงระดับชั้นเรียนของผู้ให้ข้อมูล

		ระดับชั้นเรียน			
		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	2	2	.4	.4	.4
	ม. 4	131	28.7	28.7	29.2
	ม. 5	163	35.7	35.7	64.9
	ม. 6	160	35.1	35.1	100.0
	Total	456	100.0	100.0	

นอกจากนี้เมื่อแยกตาม สาขาที่นักเรียนทำการเรียน โดยจำแนกเป็น 4 สาขาหลัก และได้แก่สาขา วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ จำนวน 220 คน (ร้อยละ 48.2 ของนักเรียนทั้งหมด) สาขาวิชาศิลปะคำนวณ จำนวน 54 คน (ร้อยละ 11.8 ของนักเรียนทั้งหมด) สาขาวิชาศิลปะทั่วไป จำนวน 120 คน (ร้อยละ 26.3 ของนักเรียนทั้งหมด) สาขาวิชาศิลปะ ภาษาอังกฤษ และสาขาที่เกี่ยวข้องกับภาษา จำนวน 54 คน (ร้อยละ 11.9 ของนักเรียนทั้งหมด) และอื่นๆ เช่นสาขาวิชา คอมพิวเตอร์ธุรกิจ เป็นต้น จำนวน 7 คน (ร้อยละ 1.5 ของนักเรียนทั้งหมด) แสดงดังตารางที่ 4-7

ตารางที่ 4-7 แสดงความถี่ของผู้ให้ข้อมูล

		สาขาวิชา			
		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	วิทย์ – คณิต	220	48.2	48.4	48.4
	ศิลป์ คำนวณ	54	11.8	11.9	60.2
	ศิลป์ทั่วไป	120	26.3	26.4	86.6
	ศิลป์ ภาษา	54	11.8	11.9	98.5
	อื่นๆ	7	1.5	1.5	100.0
	รวม	455	99.8	100.0	
Missing System		1	.2		
รวมทั้งสิ้น		456	100.0		

ทั้งนี้เมื่อจำแนกจำนวนนักเรียนผู้ให้ข้อมูล กับโรงเรียนที่ทำการศึกษาแล้วนั้นสามารถจำแนกได้ดังตารางที่

ตารางที่ 4 – 8 แสดงจำนวนนักเรียนให้ข้อมูลแต่ละโรงเรียนที่ทำการสำรวจ

โรงเรียน					
		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	โรงเรียนนราธิวาส	22	4.8	4.8	4.8
	โรงเรียนสุโขทัย	148	32.5	32.5	37.4
	โรงเรียนเวียงสุวรรณวิทยาคม	67	14.7	14.7	52.1
	โรงเรียนสุโขทัย	81	17.8	17.8	69.9
	โรงเรียนตากใบ	26	5.7	5.7	75.6
	โรงเรียนธัญญาธารวิทยา	29	6.4	6.4	82.0
	โรงเรียนมัธยมสุโขทัย	82	18.0	18.0	100.0
	รวม	455	99.8	100.0	
Missing	System	1	.2		
Total		456	100.0		

ทั้งนี้เมื่อนำข้อมูลผู้ให้ข้อมูลของแต่ละโรงเรียนมาจำแนกสาขาวิชาเรียน และเพศ ของผู้ให้ข้อมูลจำแนกได้ดังตารางที่ 4 – 9

ตารางที่ 4 – 9 แสดงข้อมูลจำแนกเพศ โรงเรียน และสาขาวิชาเรียนของผู้ให้ข้อมูล

ข้อมูลเพศ โรงเรียน และสาขาวิชาเรียนของผู้ให้ข้อมูล									
		สาขาวิชา					รวม		
		วิทย์-คณิต	ศิลป์คำนวณ	ศิลป์ทั่วไป	ศิลป์ ภาษา	อื่นๆ			
ตัวแปรเพศ	ชาย	โรงเรียน	โรงเรียนนราธิวาส	0	2	0	3	0	5
			โรงเรียนสุโขทัย	17	2	14	12	2	47
			โรงเรียนเวียงสุวรรณวิทยาคม	8	4	0	0	0	12
			โรงเรียนสุคิรินวิทยา	6	0	5	1	0	12
			โรงเรียนตากใบ	2	0	1	0	0	3
			โรงเรียนธัญญาธารวิทยา	1	0	2	0	0	3
			โรงเรียนมัธยมสุโขทัย	18	0	9	0	0	27
			รวม	52	8	31	16	2	109
หญิง	โรงเรียน	โรงเรียนนราธิวาส	1	4	0	11	0	16	
		โรงเรียนสุโขทัย	23	27	33	15	3	101	
		โรงเรียนเวียงสุวรรณวิทยาคม	32	15	0	7	1	55	
		โรงเรียนสุคิรินวิทยา	43	0	21	5	0	69	
		โรงเรียนตากใบ	9	0	14	0	0	23	
		โรงเรียนธัญญาธารวิทยา	17	0	8	0	1	26	
		โรงเรียนมัธยมสุโขทัย	43	0	12	0	0	55	
		รวม	168	46	88	38	5	345	
รวม	โรงเรียน	โรงเรียนนราธิวาส	1	6	0	14	0	21	
		โรงเรียนสุโขทัย	40	29	47	27	5	148	
		โรงเรียนเวียงสุวรรณวิทยาคม	40	19	0	7	1	67	
		โรงเรียนสุคิรินวิทยา	49	0	26	6	0	81	
		โรงเรียนตากใบ	11	0	15	0	0	26	
		โรงเรียนธัญญาธารวิทยา	18	0	10	0	1	29	
		โรงเรียนมัธยมสุโขทัย	61	0	21	0	0	82	
		รวม	220	54	119	54	7	454	

จากแบบคำถามดังกล่าวสามารถรวบรวมปัญหาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 1,740 สภาพคำตอบของปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ (เฉลี่ย 3.8 ปัญหาต่อนักเรียน 1 คน) จากนั้นนำสภาพปัญหาดังกล่าวมาแยกเป็นเนื้อหา (Content Analysis) เพื่อให้ได้เป็นประกลุ่มประเด็น (Theme) โดยการศึกษาครั้งนี้สามารถแยกลักษณะของปัญหาออกได้เป็น 12 กลุ่มหลักคือ

1. สภาพเนื้อหาของหลักสูตร ทั้งนี้ลักษณะสภาพของปัญหาดังกล่าวคือ เนื้อหาเยอะมาก ไม่รู้เรื่องในเนื้อหา เนื้อหาไม่ต่อเนื่อง ใช้ไม่ได้ในสภาพท้องถิ่น เหล่านี้เป็นต้น
2. เครื่องมือในการเรียน อุปกรณ์ในห้องเรียนไม่พร้อม ห้องปฏิบัติการใช้งานไม่ได้ เหล่านี้เป็นต้น
3. คำศัพท์ และการฟัง เช่น ไม่รู้คำศัพท์ คำศัพท์นี้ใช้อย่างไร หรือว่าคำนี้เขาพูดว่าอย่างไร เป็นต้น
4. หลักไวยากรณ์ เช่น เขียนไม่ถูกหลัก หลักไวยากรณ์ซับซ้อน ใช้คำกริยาต่างๆ ไม่ค่อยถูกต้อง ไม่รู้หลักไวยากรณ์ เหล่านี้เป็นต้น

5. การอ่าน เช่น อ่านไม่ออก อ่านไม่ค่อยได้ อ่านไม่คล่อง เหล่านี้เป็นต้น
6. ครูผู้สอน (บุคลิกภาพ/พฤติกรรม) เช่น ครูสอนเร็วมาก ครูสอนช้ามาก ครูสอนแล้วฟังไม่รู้เรื่อง ครูหน้า
ดุ เหล่านี้เป็นต้น
7. การสื่อสาร เช่น ไม่กล้าพูด กลัวพูดผิด พูดแล้วคนอื่นฟังไม่รู้เรื่อง เป็นต้น
8. การเขียน เช่น เขียนไม่ถูก เขียนไม่ได้ เขียนไม่เป็น สะกดคำไม่ออก เหล่านี้เป็นต้น
9. การแปลความหมาย เช่น ไม่รู้ว่าคำนี้คืออะไร แปลไม่เป็น แปลสลับหน้าสลับหลัง เหล่านี้เป็นต้น
10. พื้นฐานผู้เรียน เช่น พื้นฐานไม่ได้เรียน ตอนเรียนพื้นฐานไม่ตั้งใจ เหล่านี้เป็นต้น
11. เทคนิคผู้สอน เช่น ครูสอนน่าเบื่อ ยังไม่รู้เรื่องครูก็พูดในเรื่องไม่รู้เรื่อง มีแต่ท่อง มีแต่เขียน เหล่านี้เป็น
ต้น
12. ไม่รู้เรื่องอะไรเลย ได้แก่ ไม่อยากเรียนภาษาอังกฤษเพราะยาก ไม่อยากเรียนเพราะไม่ได้ใช้ เป็นต้น

4.2 วิเคราะห์ปัญหา

4.2.1 ปัจจัยเพศต่อสภาพปัญหาของการเรียนภาษาอังกฤษ

ทั้งนี้เมื่อกำหนดปัจจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ของเพศต่อสภาพปัญหา จะพบว่าเพศไม่ได้เป็นตัวหลักของปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของจังหวัดนราธิวาส แต่อย่างไรก็ตามสภาพปัญหานั้นมีความสัมพันธ์ (ตามค่าสหสัมพันธ์กัน) ซึ่งผลแสดงได้ตามภาคผนวก ข. ตารางภาคผนวกที่1

4.2.2 ปัจจัยระดับชั้นปี

ทั้งนี้เมื่อกำหนดปัจจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ของระดับการศึกษาต่อสภาพปัญหา จะพบว่าระดับการศึกษามีผลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของจังหวัดนราธิวาส ค่าความสัมพันธ์เชิงลบได้แก่ด้านปัญหาการอ่าน ($R=-.194$, $p<0.000$) ปัญหาด้านการเขียน ($R=-.194$, $p<0.000$) และไม่รู้เรื่องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ($R=-.155$, $p<0.001$) เช่นเดียวกันกับปัญหาด้านไวยากรณ์ซึ่งเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก ($R=.173$, $p<0.000$) แต่อย่างไรก็ตามสภาพปัญหานั้นมีความสัมพันธ์ (ตามค่าสหสัมพันธ์กัน) ซึ่งผลแสดงได้ตามภาคผนวก ข. ตารางภาคผนวกที่2

4.2.3 ปัจจัยด้านสาขาวิชาที่เรียน

ทั้งนี้เมื่อกำหนดปัจจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ของสาขาวิชาที่เรียนต่อสภาพปัญหา จะพบว่าระดับการศึกษามีผลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของจังหวัดนราธิวาส ค่าความสัมพันธ์เชิงลบได้แก่ด้านปัญหาการออกเสียง ($R=-.113$, $p<0.016$) ปัญหาด้านการสื่อสาร ($R=-.096$, $p<0.042$) และพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ($R=-.101$, $p<0.032$) เช่นเดียวกันกับปัญหาด้านตัวของผู้สอนซึ่งเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก ($R=.169$, $p<0.000$) แต่อย่างไรก็ตามสภาพปัญหานั้นมีความสัมพันธ์ (ตามค่าสหสัมพันธ์กัน) ซึ่งผลแสดงได้ตามภาคผนวก ข. ตารางภาคผนวกที่3

4.2.4 ปัจจัยด้านโรงเรียน

ทั้งนี้เมื่อกำหนดปัจจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ของโรงเรียนต่อสภาพปัญหา จะพบว่าระดับการศึกษามีผลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของจังหวัดนราธิวาส ค่าความสัมพันธ์เชิงลบได้แก่ด้านปัญหาตัวครู ($R=-.138$, $p<0.003$) เช่นเดียวกันกับปัญหาด้านตัวการอ่านเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก ($R=.256$, $p<0.000$) การเขียน ($R=.187$, $p<0.000$) และการแปล ($R=.098$, $p<0.038$) แต่อย่างไรก็ตามสภาพปัญหานั้นมีความสัมพันธ์ (ตามค่าสหสัมพันธ์กัน) ซึ่งผลแสดงได้ตามภาคผนวก ข. ตารางภาคผนวกที่4

4.2.5 การวิเคราะห์ปัจจัยของระหว่างปัญหา

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาจากตารางที่ 4-10 ตาราง Correlation Matrix ซึ่งแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในตารางเป็นค่าสหสัมพันธ์ของ Pearson (Pearson Correlation) ซึ่งจะแสดงระดับค่าสหสัมพันธ์ในคูการวิเคราะห์ จะพบว่าตัวแปรเทคนิคผู้สอน กับเด็กไม่รู้เรื่องอะไรเลย มีค่า

ความสัมพันธ์กันมากที่สุด (พิจารณาจากตัวแปรอื่นๆ)โดยพบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.505 ดังนั้นตัวแปรเทคนิคผู้สอน กับเด็กไม่รู้เรื่องอะไรเลย ควรเป็นปัจจัยเดียวกันเช่นเดียวกับ ครูผู้สอน (บุคลิกภาพ/พฤติกรรม) และเครื่องมือในการเรียน (0.202) รวมถึง สภาพเนื้อหาของหลักสูตร และการเขียน (0.134)

ตารางที่4-10 ตารางแสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

Correlation Matrix												
		อ่าน	เขียน	ศัพท์	แปล	ไวยากรณ์	ฟัง/ออกเสียง	สื่อสาร	พื้นฐาน	เทคนิคฯ	ครู	ไม่รับรู้
Correlation	อ่าน	1.000	.504	.008	.122	-.270	.065	.053	.108	-.124	-.064	.143
	เขียน	.504	1.000	-.023	.106	-.268	.164	.087	.119	-.151	-.107	.184
	ศัพท์	.008	-.023	1.000	-.105	-.014	.128	-.090	.094	-.067	-.097	.109
	แปล	.122	.106	-.105	1.000	-.085	.072	.007	.155	-.052	-.146	.001
	ไวยากรณ์	-.270	-.268	-.014	-.085	1.000	-.052	-.035	-.107	.001	.002	-.102
	ฟัง/ออกเสียง	.065	.164	.128	.072	-.052	1.000	-.029	.333	-.006	-.083	.029
	สื่อสาร	.053	.087	-.090	.007	-.035	-.029	1.000	.000	-.054	-.035	.041
	พื้นฐาน	.108	.119	.094	.155	-.107	.333	.000	1.000	.175	-.056	-.004
	เทคนิคฯ	-.124	-.151	-.067	-.052	.001	-.006	-.054	.175	1.000	.023	-.036
	ครู	-.064	-.107	-.097	-.146	.002	-.083	-.035	-.056	.023	1.000	-.032
	ไม่รับรู้	.143	.184	.109	.001	-.102	.029	.041	-.004	-.036	-.032	1.000

ดังนั้นจึงนำค่าตัวแปรข้างต้นมาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ KMO and Bartlett's test of sphericity (KMO : Kaiser – Meyer - Olkin) เพื่อมาทดสอบปัจจัยข้างต้น โมเดล

$$KMO = \frac{\sum r_i^2}{\sum r_i^2 + \Sigma(\text{partial correlation})^2}$$

โดยที่ r = ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ซึ่งทำให้ค่า $0 < KMO < 1$

ทั้งนี้หากค่า KMO มีค่าน้อย (เข้าสู่ศูนย์) แสดงว่าเทคนิค Factor Analysis ไม่เหมาะสมกับข้อมูลที่มีอยู่

ทั้งนี้หากค่า KMO มีค่ามาก (เข้าสู่หนึ่ง) แสดงว่าเทคนิค Factor Analysis เหมาะสมกับข้อมูลที่มีอยู่

ดังนั้นเมื่อนำปัจจัยของที่เกี่ยวข้องทั้ง 11 ตัวแปรจะพบว่า KMO นั้นอยู่ที่ระดับ 0.600 ซึ่งสูงกว่าระดับ 0.5 ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นว่า ปัจจัยเหล่านี้ล้วนเหมาะสมต่อการวิเคราะห์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนราธิวาส แสดงดังตารางที่4-11

ตารางที่4-11 แสดงความสัมพันธ์ที่ได้จากการวิเคราะห์ตามโมเดล KMO and Bartlett's Test ของปัจจัยปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดนราธิวาส

KMO and Bartlett's Test		
Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy.		.600
Bartlett's Test of Sphericity	Approx. Chi-Square	374.870
	Df	55
	Sig.	.000

อย่างไรก็ตามการดำเนินการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้ทำการแยกประเด็นสภาพปัญหาเพื่อให้เห็นถึงความสัมพันธ์เริ่มต้นของสาเหตุที่นักเรียนมีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะพบว่าประเด็นเรื่องตัวชื่อนักเรียน กระบวนการ (รวมถึงเนื้อหา) และตัวครู ล้วนแล้วแต่มีความเชื่อมโยงกันแทบทั้งสิ้น แม้ว่าค่าความสัมพันธ์ของปัจจัยที่วิเคราะห์โดยโปรแกรมสำเร็จรูปนั้นจะแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่ไม่หนักแน่นนักก็ตาม

4.3 วิเคราะห์สาเหตุของปัญหาในมิติของนักเรียนผู้ให้ข้อมูล

จากกลุ่มตัวอย่างเดียวกับผู้วิจัยได้ใช้คำถามปลายเปิดเพื่อทำการหาถึงปัจจัยที่เป็นสาเหตุของปัญหาซึ่งเมื่อทำการสำรวจและนำข้อมูลมาจัดหมวดหมู่แล้วได้ 10 ประเด็นแสดงดังตารางที่ 4-12

ตารางที่ 4-12 แสดงหมวดหมู่ของสาเหตุของปัญหาในมิติของนักเรียนผู้ให้ข้อมูล

ลำดับ	เนื้อหา	รหัส
1	ไม่ชอบภาษาอังกฤษ/ไม่เข้าใจ/ไม่ถนัด	Ant
2	เบื่อภาษาอังกฤษ/ไม่ยากเรียน	Bor
3	อายุไม่กล้าแสดงออก	Cha
4	มีปัญหาด้านการเขียน/อ่าน/แปล/ฟัง	Ver
5	ซีเกียจ อ่าน แปล เขียน เรียน	La
6	เรื่องเกี่ยวกับครู	Te
7	ขาดเรียนบ่อย	Abs
8	ไม่ได้ทบทวนการเรียนหลังจากเรียนแล้ว รวมทั้งการทำการบ้าน	Ret
9	ไม่ค่อยได้พูดภาษาอังกฤษ/ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษ	Not
10	บรรยากาศในห้องเรียน	Ast

ดังนั้นจึงนำค่าตัวแปรข้างต้นมาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ KMO and Bartlett's test of sphericity (KMO : Kaiser – Meyer - Olkin) เพื่อมาทดสอบปัจจัยข้างต้น โมเดล

$$KMO = \frac{\Sigma r_i^2}{\Sigma r_i^2 + \Sigma (partial correlation)^2}$$

โดยที่ r = ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ซึ่งทำให้ค่า $0 < KMO < 1$

ทั้งนี้หากค่า KMO มีค่าน้อย (เข้าสู่ศูนย์) แสดงว่าเทคนิค Factor Analysis ไม่เหมาะสมกับข้อมูลที่มีอยู่

ทั้งนี้หากค่า KMO มีค่ามาก (เข้าสู่หนึ่ง) แสดงว่าเทคนิค Factor Analysis เหมาะสมกับข้อมูลที่มีอยู่

ดังนั้นเมื่อนำปัจจัยของที่เกี่ยวข้องทั้ง 10 ตัวแปรจะพบว่า KMO นั้นอยู่ที่ระดับ 0.503 ซึ่งสูงกว่าระดับ 0.5 ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นว่า ปัจจัยเหล่านี้ล้วนเหมาะสมต่อการวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งแสดงดังตารางที่ 4 - 13

ตารางที่4-13 แสดงความสัมพันธ์ที่ได้จากการวิเคราะห์ตามโมเดล KMO and Bartlett's Test ของปัจจัยสาเหตุของปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดนราธิวาส

KMO and Bartlett's Test		
Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy.		.503
Bartlett's Test of Sphericity	Approx. Chi-Square	402.427
	Df	91
	Sig.	.000

4.3.1 ความสัมพันธ์ของเพศกับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

ทั้งนี้เมื่อกำหนดปัจจัยเรื่องเพศของผู้ให้ข้อมูลเพื่อหาความสัมพันธ์ของโรงเรียนต่อสภาพปัญหา จะพบว่าระดับการศึกษามีผลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของจังหวัดนราธิวาส ค่าความสัมพันธ์เชิงลบได้แก่สาเหตุของปัญหาด้านขาดเรียนบ่อย ($R=-.121$, $p<0.010$) แต่อย่างไรก็ตามสภาพปัญหานั้นมีความสัมพันธ์ (ตามค่าสหสัมพันธ์กัน) ซึ่งผลแสดงได้ตามภาคผนวก ข. ตารางภาคผนวกที่5

4.3.2 ความสัมพันธ์ของระดับชั้นเรียนกับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

ทั้งนี้เมื่อกำหนดปัจจัยของระดับชั้นเรียนเพื่อหาความสัมพันธ์ของโรงเรียนต่อสภาพปัญหา จะพบว่าระดับการศึกษามีผลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของจังหวัดนราธิวาส ค่าความสัมพันธ์เชิงลบได้แก่สาเหตุของปัญหาไม่ชอบภาษาอังกฤษเลย ($R=-.110$, $p<0.019$) ปัญหาการขาดเรียนบ่อย ($R=-.179$, $p<0.000$) บรรยากาศในห้องเรียน ($R=-.166$, $p<0.019$) และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวครูผู้สอน ($R=-.103$, $p<0.028$) แต่อย่างไรก็ตามสภาพปัญหานั้นมีความสัมพันธ์ (ตามค่าสหสัมพันธ์กัน) ซึ่งผลแสดงได้ตามภาคผนวก ข. ตารางภาคผนวกที่6

4.3.3 ความสัมพันธ์ของสาขาวิชาที่เรียนกับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

ทั้งนี้เมื่อกำหนดปัจจัยของระดับชั้นเรียนเพื่อหาความสัมพันธ์ของสาขาวิชาที่เรียนต่อสภาพปัญหา จะพบว่าระดับการศึกษามีผลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของจังหวัดนราธิวาส ค่าความสัมพันธ์เชิงลบได้แก่สาเหตุของปัญหาไม่กล้าแสดงออก ($R=-.162$, $p<0.001$) ทั้งนี้ปัจจัยเรื่องของการไม่ชอบภาษาอังกฤษมีค่าสหสัมพันธ์เป็นบวก ($R=.163$, $p<0.000$) แต่อย่างไรก็ตามสภาพปัญหานั้นมีความสัมพันธ์ (ตามค่าสหสัมพันธ์กัน) ซึ่งผลแสดงได้ตามภาคผนวก ข. ตารางภาคผนวกที่7

4.3.4 ความสัมพันธ์โรงเรียนกับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

ทั้งนี้เมื่อกำหนดปัจจัยของระดับชั้นเรียนเพื่อหาความสัมพันธ์ของโรงเรียนต่อสภาพปัญหา จะพบว่าระดับการศึกษามีผลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของจังหวัดนราธิวาส ค่าความสัมพันธ์เชิงบวกได้แก่ปัจจัยเรื่อง ความเบื่อหน่ายใน

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ($R=.263$, $p<0.000$) และปัจจัยเรื่องของปัญหาการเขียนอ่านแปลและฟัง ($R=.226$, $p<0.000$) แต่อย่างไรก็ตามสภาพปัญหานั้นมีความสัมพันธ์ (ตามค่าสหสัมพันธ์กัน) ซึ่งผลแสดงได้ตามภาคผนวก ข. ตารางภาคผนวกที่ 8

5. ข้อมูลจากกลุ่มผู้บริหาร

5.1 มุมมองปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กนักเรียน มัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดนราธิวาส

1. จริงๆปัญหาเรื่องการฟังของเด็กนักเรียนจะเป็นปัญหาแรกเลยในการเรียนรู้สำหรับเด็กนักเรียน เพราะว่าหากเด็กฟังไม่ได้ ฟังไม่รู้เรื่องแล้วการเรียนเสียงการพูดตามมันก็ทำด้วยไม่ได้ ซึ่งตอนนี้หลายๆโรงเรียนเราก็มีครูต่างประเทศมาสอนด้วยนะ แต่ว่าส่วนใหญ่ครูต่างชาติจะพูดไทยได้คล่องแล้วแต่ว่าเด็กเราก็กังพูดไม่ได้เลย

2. เรื่องจำนวนครูไม่เพียงพออันนี้มันเป็นเรื่องที่เรารู้ปัญหากันนะครับ แต่ว่าเขาจะจัดจำนวนบุคลากรตามขนาดโรงเรียนและจำนวนนักเรียน ปัญหาดังกล่าวนี้นี้เป็นปัญหาโครงสร้างเลยก็ว่าได้ อย่างเช่นหน่วยราชการทุกหน่วยงานจะมีโครงสร้างหน้าที่บริหารองค์กรอย่างชัดเจนเลยนะแต่โรงเรียนครูจะมีบทบาทมากกว่าการสอนและเตรียมการสอน ครูต้องเป็นครูแนะแนว ครูประจำชั้น ครูธุรการ และอื่นๆอีก นอกจากนี้ยังต้องวิ่งรอบประชุมในงานต่างๆด้วยดังนั้นภาระงานจึงเยอะมากๆ เมื่อเทียบกับการทำงานขององค์กรอื่น

3. งบประมาณสำหรับโรงเรียนเล็กๆ และไกลๆ จะมีปัญหามาก เพราะว่าส่วนที่เขากำหนดสรรหรือนั้นเขาจะดูเรื่องจำนวนนักเรียนเป็นหลักแต่สถานการณ์จริงๆ แล้วนั้นโรงเรียนที่อยู่ไกลๆ ค่าจัดการอะไรจะมากกว่าโรงเรียนที่อยู่ในเมืองด้วยซ้ำ เพราะว่าภาระขนส่งจะลำบากกว่า แต่เมื่อเขียนส่งมาส่วนมากจะไม่ค่อยได้กัน

4. เรื่องพื้นฐานของเด็กก็เป็นปัญหาใหญ่มากๆ เลยเพราะเด็กบางคนขึ้นมามัธยมแล้วยังอ่านหนังสือภาษาไทยไม่ออกเลยภาษาอังกฤษจึงลืมได้เลย ยิ่งแนวคิดที่ว่าเด็กต้องไม่ตกเกณฑ์หรือเรียนซ้ำชั้นนั้นเป็นสิ่งที่ผลกระทบมาสู่การเรียนที่ระดับสูงขึ้น ดูอย่างเกณฑ์ที่ สพฐ. เขาดูด้วยนะว่ามีเด็กตกเท่าไร ซึ่งจะมีผลต่อการประเมินโรงเรียนทำให้ผู้บริหารก็ต้องให้นโยบายกับคุณครู ครูก็ต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้เด็กผ่าน แต่ผ่านมายังไงนั้นก็อยู่ที่ว่าครูจะช่วยเด็กได้อย่างไร

5. ครูหมุนเวียนกันบ่อย เนื่องจากปัญหาความไม่สงบในพื้นที่จริงๆ ข้อนี้เราก็ห้ามเขาไม่ได้หรอกนะเพราะมันเป็นความต้องการของเขาผู้บริหารส่วนใหญ่ก็ต้องให้ย้ายไป แต่ก็ต้องอยู่ก่อนอย่างน้อยสองปีค่อยย้ายได้ไม่ว่าจะมาแล้วย้ายเลย ซึ่งประเด็นนี้โรงเรียนที่อยู่ตามพื้นที่ชนบท หรือเขตที่เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบจะพบบ่อยกว่าโรงเรียนที่ไม่เคยมีเหตุ

6. การขาดครูภาษาอังกฤษ จริงๆทุกโรงเรียนจะมีอัตราครูอยู่โรงเรียนแต่ก็ไม่มีใครมาสมัครอย่างว่าแต่ครูภาษาอังกฤษเลยครูวิทยาศาสตร์ทั่วไปยังหายากเลย

7. หลักสูตรที่ลงมาถึงโรงเรียนโดยนโยบายที่ผ่านมาจะเห็นได้ชัดเลยว่าหลักสูตรกลางของประเทศไม่ได้เข้าใจถึงบริบทสภาพโรงเรียนที่อยู่ต่างจังหวัด เนื่องจากครูในโรงเรียนต่างจังหวัดนั้นด้วยที่มีจำนวนน้อยซึ่งจะต้องมีการะงานสอน และงานอื่นๆมากอยู่แล้วยังต้องมีการพัฒนาเรื่องการใช้หลักสูตรท้องถิ่นเข้ามาร่วมอีกหรือการประยุกต์ใช้เนื้อหาภายในชุมชนเข้ามาร่วมสอนอีกด้วย แต่เมื่อมีการสอวัดความรู้ความสามารถของเด็กนักเรียนหลักสูตรท้องถิ่นนั้นไม่ได้ใช้อะไรเลย เพราะมันเป็นชุดความรู้จากส่วนกลางทั้งนี้แต่โรงเรียนไม่ทำก็ไม่ได้เพราะมันเป็นระเบียบของหลักสูตรที่ต้องจัดทำ

5.2 มุมมองแนวทางการแก้ไขปัญหา

1. รัฐจำเป็นต้องมาจัดระบบการเรียนรู้อย่างครบวงจรเริ่มตั้งแต่อนุบาล เพราะเด็กส่วนมากฐานการศึกษานั้นจะเป็นตัวตั้งหลักให้นักเรียนสามารถพัฒนาความรู้ของตัวเองได้ง่าย เมื่อพื้นฐานดีแล้วการต่อยอดก็จะง่ายขึ้นมาก ไม่ว่าจะเป็นวิชาภาษาอังกฤษและวิชาอื่นๆด้วย

2. กลไกหลักในการแก้ปัญหาของการเรียนในโรงเรียนจะต้องมาจากครอบครัวของตัวนักเรียนด้วย เพราะเวลาส่วนใหญ่ของเด็กนักเรียนนั้นจะอยู่ที่บ้านและโรงเรียน การที่เด็กอยู่บ้านนั้นผู้ปกครองเด็กจำเป็นต้องช่วยสอนหรือแนะนำเรื่องการเรียนรู้ จะเห็นได้ว่าเด็กนักเรียนส่วนใหญ่โดยเฉพาะที่อยู่ชนบทกลับบ้านไปถ้าไม่ช่วยงานที่บ้านทำงานก็จะไปเที่ยวเล่น กิจกรรมเกี่ยวกับการเรียนแทบจะไม่มีเลย

3. สื่อที่ช่วยสอน จริงๆสื่อมีความสำคัญมากๆเลยนะจะเห็นได้ว่าเด็กนักเรียนเราร้องเพลงภาษาอังกฤษ ฟังเพลงเกาหลีได้เพราะสิ่งเหล่านั้นเขาสนใจ จริงๆ เรื่องนี้นักเรียนจะศึกษาว่าทำไมเด็กแปลเพลงเกาหลีไม่ได้แต่เขาเรียนแบบเลียนเสียงได้ ทั้งนี้สื่อช่องที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเรียนรู้ก็มีนะแต่เวลาไม่ได้สอดคล้องกับวิถีของเด็กนักเรียนเลย ไม่ออกอากาศช่วงเช้ามาก ก็ตึกมาก อะไรอย่างนี้ แต่ก็จะมีทีวีดาวเทียมที่เขาฉายช่องจากวังไกลกังวลนะ แต่เด็กส่วนใหญ่ก็ไม่ดูกัน

4. เรื่องห้องเรียนที่ไม่เพียงพอ หรืออุปกรณ์ที่ไม่พียงั้นหลายโรงเรียนเขาก็ขอไปนะเพื่อปรับปรุงซ่อมแซม หรือก่อสร้างเพิ่มเติม แต่อย่างที่ว่างบบริหารจัดการนั้นก็เอามาผูกพันกับขนาดโรงเรียน จำนวนนักเรียน ทั้งๆที่นักเรียน 10 คน หรือ 100 คน ก็จำเป็นต้องใช้ห้องปฏิบัติการ หรือห้องเรียนเหมือนกัน แต่ขนาดอาจแตกต่างกันออกไป แต่ทั้งนี้แบบผังการสร้างของกระทรวงก็เป็นแบบเก่าและชวยากด้วย

5. โครงการครูทายาท สมัยก่อนมีนะและดีด้วยช่วยแก้ปัญหาครูขาดแคลนด้วยให้และยังช่วยลดอัตราการย้ายออกของครูได้ด้วย เพราะถ้าเขาไปเรียนจบมาก็ต้องมาเป็นครูและครูสาขาอะไรมันก็กำหนดอัตรากำลังคนได้ แต่ตอนนี้เปิดรับสมัครก็ไม่มีคนมาสมัคร อย่างเช่นโรงเรียนที่เปิดรับครูภาษาสองอัตรา ดันมีแต่จบเกษตรมาสมัครมันก็รับไม่ได้ตำแหน่งก็ว่างอยู่อย่างนี้แหละ

6. ภาระงานของครูล้นมือ อันนี้เป็นทุกโรงเรียนนะจะเห็นว่าเคยมีการจ้างเจ้าหน้าที่ธุรการ บัญชี มาเหมือนกันเวลาทำงานก็วนไปโรงเรียนละสัปดาห์ สองสัปดาห์บ้าง แต่เวลาไปทำงานแต่ละที่มันไม่ได้ทำได้เลยนะสัพจะทำได้ก็ต้องวนไปโรงเรียนอื่น สุดท้ายเจ้าหน้าที่ดังกล่าวก็ไปตกอยู่โรงเรียนใหญ่เหมือนเดิมโรงเรียนเล็กก็จัดการกันไปเหมือนเดิม จะเห็นได้ว่าครูคนหนึ่งๆต้องไปประชุมแทน

ผู้บริหารด้วยนะ เพราะผู้บริหารประชุมบ่อยมาก และอบรมอะไรอื่นๆอีก นอกจากนี้ภาระครูไม่ใช่มีเฉพาะ วันธรรมดาในห้องเรียนนะวันหยุดก็ต้องตระเวนไปบ้านนักเรียนอีก จริงๆ งานอื่นที่ไม่ใช่งานสอนจะต้องให้ เจ้าหน้าที่ (ตำแหน่งงานเจ้าหน้าที่) มาช่วยตรงนี้เลย ซึ่งจะมีโรงเรียนละ 1 หรือ 2 คน ก็ยังดีเป็นการลด ภาระงานของคุณครูนอกเหนือจากการสอนและดูแลนักเรียน

7. การดูแลความไม่สงบในพื้นที่ของเจ้าหน้าที่รัฐ อันนี้รัฐจะต้องดูแลและจัดการให้ เรียบร้อยเลยเพราะว่าทุกวันนี้ยิ่งทำให้ครูในโรงเรียนไม่สบายใจเพราะว่ามีการจัดกำลังทหารคุ้มกันมาเป็น ระยะเวลาานแล้วแต่ก็จะมีการดักซุ่มทำร้ายอยู่เรื่อยๆ พอแก้ไขไม่ได้เด็ดขาดครูก็ยังคงกังวลและ ระวัง ครูหลายคนเลยต้องขอย้ายออก

8. การคุกคามของคนในชุมชนเพราะเรื่องการเอาชุมชนมามีส่วนบริหารจัดการใน โรงเรียนหลายที่ก็ได้ผลดีนะแต่ทางนี้คงยากเพราะคนในชุมชนส่วนใหญ่จะผลักระต่าง ๆ มาที่โรงเรียน ทั้งหมดเลยซึ่งสำหรับชุมชนที่พร้อมก็สามารถดำเนินการได้และดำเนินการไปได้ด้วยดี แต่สำหรับบาง ชุมชนนั้นกับกลายเป็นการเข้ามาแทรกแซงการทำงานของครูและการบริหารโรงเรียนด้วย

9. สิ่งแวดล้อมของเด็กนักเรียน อันนี้สำคัญมากเพราะตอนนี้เราพยายามให้เด็กได้สื่อสาร กับเจ้าของภาษา หากทว่าเด็กเมื่อออกจากห้องเรียนแล้วก็ไม่ได้ใช้ภาษาเลยส่วนครูเจ้าของภาษาก็ต้อง ปรับตัวเพราะต้องหาซื้อของกินก็ต้องสื่อสารภาษาไทยเพราะคนในชุมชนพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ทำให้ครู ต่างชาติเก่งภาษาไทย แต่นักเรียนไม่ได้ภาษาอังกฤษเลย ตอนนี้นี้ก็ได้แต่ทำห้องดูหนังเวลาเด็กพักเที่ยงมาดู หนังภาษาอังกฤษเพราะให้เด็กคุ้นชินกับสำเนียง

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลการศึกษา และข้อเสนอแนะ

การศึกษานี้มุ่งเป้าเพื่อตอบวัตถุประสงค์หลักของการศึกษา 2 ประการคือ 1) ศึกษาถึงปัญหาที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษของเด็กนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนราธิวาส และ 2) ศึกษาแนวทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนราธิวาส โดยการศึกษานี้ใช้การสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (semi – structure interview) เป็นเครื่องมือหลักในการเก็บข้อมูล และมีการใช้บัตรคำในการเก็บรวบรวมปัญหาของการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของจังหวัดนราธิวาส โดยกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักได้แก่ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของจังหวัดนราธิวาส และผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของจังหวัดนราธิวาส ซึ่งใช้ระยะเวลาดำเนินการศึกษาทั้งสิ้น 1 ปี (12 เดือน)

1. สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

1.1 วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ปัญหาที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษของเด็กนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนราธิวาส

ทั้งนี้จะแสดงผลออกเป็น 2 ประเด็นหลัก อันแรกคือปัญหาของนักเรียน อันที่สองคือสาเหตุของปัญหา ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน

1.1.1 ประเด็นที่ 1. ปัญหาของนักเรียน

1. ในมิติของครูผู้สอนมีดังนี้คือ

1. นักเรียนขี้อายไม่กล้าแสดงออก
2. นักเรียนมีปัญหาด้านการฟัง และการออกเสียง
3. นักเรียนไม่ได้ให้ความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
4. นักเรียนขาดความรับผิดชอบ เช่นทางโรงเรียนแจกเอกสารแบบเรียน แต่

นักเรียนไม่เก็บรักษาหรือไม่ได้นำมาใช้ประกอบการเรียน

5. เด็กนักเรียนไม่ค่อยรู้คำศัพท์ และจำคำศัพท์ไม่ค่อยได้

6. เด็กใช้ภาษาถิ่นตลอดเวลาจนไม่เปิดใจรับกับภาษาอังกฤษ

2. ในมิติของเด็กนักเรียน

1. สภาพเนื้อหาของหลักสูตร ทั้งนี้ลักษณะสภาพของปัญหาดังกล่าวคือ เนื้อหาเยอะมาก ไม่รู้เรื่องในเนื้อหา เนื้อหาไม่ต่อเนื่อง ใช้ไม่ได้ในสภาพท้องถิ่น เหล่านี้เป็นต้น

2. เครื่องมือในการเรียน อุปกรณ์ในห้องเรียนไม่พร้อม ห้องปฏิบัติการใช้งานไม่ได้ เหล่านี้เป็นต้น

3. คำศัพท์ และการฟัง เช่น ไม่รู้คำศัพท์ คำศัพท์นี้ใช้อย่างไร หรือว่าคำนี้เขาพูดว่าอย่างไร เป็นต้น

4. หลักไวยากรณ์ เช่น เขียนไม่ถูกหลัก หลักไวยากรณ์ซับซ้อน ใช้คำกริยาต่างๆ ไม่ค่อยถูกต้อง ไม่รู้หลักไวยากรณ์ เหล่านี้เป็นต้น
5. การอ่าน เช่น อ่านไม่ออก อ่านไม่ค่อยได้ อ่านไม่คล่อง เหล่านี้เป็นต้น
6. ครูผู้สอน (บุคลิกภาพ/พฤติกรรม) เช่น ครูสอนเร็วมาก ครูสอนช้ามาก ครูสอนแล้วฟังไม่รู้เรื่อง ครูหน้าดุ เหล่านี้เป็นต้น
7. การสื่อสาร เช่น ไม่กล้าพูด กลัวพูดผิด พูดแล้วคนอื่นฟังไม่รู้เรื่อง เป็นต้น
8. การเขียน เช่น เขียนไม่ถูก เขียนไม่ได้ เขียนไม่เป็น สะกดคำไม่ออก เหล่านี้เป็นต้น
9. การแปลความหมาย เช่น ไม่รู้ว่าคำนี้คืออะไร แปลไม่เป็น แปลสลับหน้าสลับหลัง เหล่านี้เป็นต้น
10. พื้นฐานผู้เรียน เช่น พื้นฐานไม่ได้เรียน ตอนเรียนพื้นฐานไม่ตั้งใจ เหล่านี้เป็นต้น
11. เทคนิคผู้สอน เช่น ครูสอนน่าเบื่อ ยังไม่รู้เรื่องครูก็พูดในเรื่องไม่รู้เรื่อง มีแต่ท่อง มีแต่เขียน เหล่านี้เป็นต้น
12. ไม่รู้เรื่องอะไรเลย ได้แก่ ไม่อยากเรียนภาษาอังกฤษเพราะยาก ไม่อยากเรียนเพราะไม่ได้ใช้ เป็นต้น

1.1.2 ประเด็นที่2 สาเหตุของปัญหาที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน

สาเหตุของปัญหาที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของเด็กนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายแสดงดังตารางที่ 5 – 1

ตารางที่5-1 แสดงสาเหตุที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนรู้ของเด็กนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดนราธิวาส

ประเด็น	สาเหตุ	ปัจจัยที่ส่งผล
เด็กนักเรียนชั้นอายุไม่กล้าแสดงออก	มติของครูผู้สอน - นักเรียนชอบหัวเราะกันเพื่อเพื่อนพูดคุยภาษาอังกฤษ - เด็กนักเรียนชอบคิดว่าครูจะจับผิด - พฤติกรรมของครูที่ชอบบอกว่า “เธอพูดผิด” ไม่ใช่อย่างนั้น - เด็กนักเรียนใช้ภาษาถิ่นจนเคยชิน - เวลาสอนครูส่วนมากเน้นการไวยากรณ์มากกว่าการสื่อสารส่วนใหญ่นักเรียนจะเขียนมากกว่าพูดคุย	จากประเด็นดังกล่าวจะแสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมของเด็กที่ไม่กล้าแสดงออกจะเป็นเรื่องการขาดความมั่นใจและโยงถึงพฤติกรรมของครูผู้สอน
	มติของนักเรียน - ครูผู้สอนจะชอบตัดบทเมื่อมีการสื่อสารผิดพลาด ส่งผลให้เกิดความอายเพื่อนๆ และไม่อยากจะแสดงความคิดเห็น หรือพูดคุย	

ประเด็น	สาเหตุ	ปัจจัยที่ส่งผล
	ภาษาอังกฤษ	
ปัญหา ด้านการ ฟัง และ การ สื่อสาร พร้อมทั้ง การ ตีความ หมาย	มิติของครูผู้สอน - นักเรียนไม่ค่อยได้สื่อสาร - นักเรียนใช้ภาษาท้องถิ่นเป็นหลัก แล้วอยู่บ้านก็ใช้แต่ภาษาถิ่น - ไม่ค่อยได้เปิดหูช่องทีวีที่เป็นภาษาต่างประเทศ - พื้นฐานการเรียนรู้ของนักเรียนตั้งแต่อนุบาล ประถม จนถึงมัธยมต้นไม่ดี และทักษะดังกล่าวคือต้องฝึกฝน แต่นักเรียนส่วนมากไม่ได้ฝึกฝนกัน - นักเรียนอายุไม่กล้าแสดงออก มิติของนักเรียน - มั่นยากฟังไม่รู้เรื่องเลย - ฟังไม่รู้เรื่องเลยไม่อยากจะเรียน - ตอนเรียนเสียงเป็นอย่างหนึ่งพอฟังครูฝรั่งเสียงเป็นอย่างหนึ่ง - พอฟังไม่รู้เรื่องจึงออกเสียง และสื่อสารไม่รู้เรื่อง - เวลาเรียนก็อ่านแต่ไม่ได้ใช้จริงๆ และไม่ยอมได้ฟังและใช้	การฟัง และการสื่อสาร เป็นทักษะที่ต้องทำการฝึกฝนและการทำเป็นประจำวันจนเกิดความเคยชินซึ่งสภาพปัญหาดังกล่าวนั้นซึ่งประเด็นดังกล่าวนี้จะสัมพันธ์กันกับทัศนคติของผู้เรียน
การเขียน	มิติของครู - เด็กอ่านไม่ได้จึงเขียนไม่ได้ด้วย - เด็กไม่ค่อยอยากจะทำที่บ้าน มิติของนักเรียน - พื้นฐานไม่ดี - ขี้เกียจ เรียนไม่รู้เรื่องเลยไม่ชอบภาษาอังกฤษ - ไม่ฝึกเขียน ไม่อยากทำที่บ้าน	สำหรับการเขียนก็เป็นทักษะจำเป็นต้องฝึกฝนประจำและใช้อย่างต่อเนื่อง และจะต้องมีทัศนคติที่ดีร่วมด้วย
การสอน ของครู และเวลา เรียน	มิติของครู - งานเยอะมากทำให้การเตรียมการสอนได้ไม่เต็มที่ - อุปกรณ์เช่นห้องปฏิบัติการชำรุด เวลาเปิดทีวีจะต้องพ่วงกับเครื่องเสียงซึ่งเครื่องเสียงนั้นหากคุณภาพไม่ดีเสียงที่ได้ก็จะไม่คมชัด - เด็กในห้องระดับความรู้แตกต่างกันมาก - หลักสูตรแกนกลางมีเนื้อหาเยอะมากเพราะถ้าหากดูจากสภาพการทำงานของครู - ครูบางคนก็ไม่ได้จบเอกภาษาอังกฤษมาโดยตรงทำให้สอนได้อย่างไม่เต็มที่	สำหรับเนื้อหาส่วนนี้จะแยกเป็นประเด็นได้ดังนี้ ส่วนของครู - ภาระงานสอนเยอะ - คุณภาพเด็กที่แตกต่างกัน - อุปกรณ์สนับสนุนส่วนของนักเรียน - วันหยุดเยอะ - คุณภาพชีวิต/ความ

ประเด็น	สาเหตุ	ปัจจัยที่ส่งผล
	- วันหยุดเยอะมากในพื้นที่จังหวัดนราธิวาส - นโยบายบางอย่างที่ส่งผลต่อการสอนของครูโดยตรงเช่น การที่ไม่ให้เด็กตก - การที่โดนแทรกแซงจากชุมชนท้องถิ่น (ความปลอดภัย)	ปลอดภัย ส่วนของนักเรียน - รูปแบบการสอนของครู
	มิตินักเรียน - ครูดู ครูสอนน่าเบื่อ - มีแต่ท่องจำ กับเขียน - เวลาเรียนตามเพื่อนไม่ทันก็ไม่กล้าบอกครู - ต้องเดินทางไกลมาเรียนและต้องรีบกลับเพราะกังวลเรื่องความปลอดภัย	

ทั้งนี้สามารถกล่าวได้ว่าปัญหาที่เด็กนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของจังหวัดนราธิวาสนั้นเป็นปัญหาด้านทักษะ คือ ฟัง อ่าน เขียน พูด(สื่อความหมาย) ทั้งนี้นักเรียนยังมีปัญหาด้านพฤติกรรมการเรียนรู้อันได้แก่ ทักษะคิดต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และความมั่นใจที่จะสื่อสาร ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งตามแนวคิดของความเชื่อมโยง คือการที่ผู้เรียนสามารถสร้างความสัมพันธ์ เชื่อมโยง (Bond) ระหว่างสิ่งเร้า และการตอบสนอง และได้รับความพึงพอใจ จะทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้นทั้งนี้หากพฤติกรรมของนักเรียนนั้นเป็นผลไปทางลบ (negative) ย่อมจะส่งผลให้เด็กนักเรียนไม่พยายามสร้างความรู้ความเข้าใจในเรื่องการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งนี้พฤติกรรมดังกล่าวของนักเรียนนั้นสืบเนื่องมาจาก ความอายเนื่องจากกลัวพูดผิด หรือถูกต่อว่าสิ่งนี้คือการสื่อสารผิดพลาดประเด็นดังกล่าวนี้สัมพันธ์กับเนื้อหาของ ญัตินรี ฤทธิรัตน์ และ ธัญภา ชีระมณี (2547) ได้แสดงเนื้อหาว่าปัญหาของการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้นสาเหตุหนึ่งก็คือข้อกังวลเกี่ยวกับการสื่อสารผิดพลาดหรือพูดผิด อายหากทำการสื่อสารผิดพลาด นอกจากนี้เมื่อจำแนกปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนสามารถจำแนกได้เป็น 2 ปัจจัยหลัก คือ

1.1.2.1 ปัจจัยภายในของนักเรียน

สิ่งแวดล้อม อันได้แก่สังคม ครอบครัว และชุมชนของตัวนักเรียนเอง สำหรับนักเรียนในพื้นที่จังหวัดนราธิวาสพบว่าเด็กที่อยู่ชุมชนนอกเมืองการเรียนภาษาอังกฤษแยกจากเด็กที่เรียนอยู่โรงเรียนใหญ่ในเมือง ทั้งนี้สิ่งหนึ่งที่ปรากฏในเมือง และโรงเรียนใหญ่ คือ**การแข่งขันของเด็กนักเรียน** ซึ่งเด็กนักเรียนและครอบครัวจะเป็นผู้แสวงหาความรู้จากนอกห้องเรียนไม่ว่าจะเป็นการเรียนพิเศษ การอ่านหนังสือนอกเวลา การดูทีวี เป็นต้น นอกจากนี้สภาพแวดล้อมดังกล่าวของกลุ่มเด็กนักเรียนในเมืองและชนบทก็แตกต่างกันออกไปอีกด้วย เนื่องจากจะพบว่าเด็กที่อยู่กลุ่มโรงเรียนที่อยู่ในชุมชนนั้นส่วนใหญ่ช่วงวันหยุดจะทำกิจกรรมเพื่อสร้างรายได้ร่วมกับครอบครัวเป็นหลักเช่น เก็บน้ำยาง หรือร่อนแร่

ทอง เป็นต้น นอกจากนี้พื้นที่ (ชุมชน) ที่มีการพูดภาษาไทยภาคกลาง หรือภาษาไทยภาคใต้ นั้นจะมีการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่าเด็กที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาสื่อสารหลัก

เด็กนักเรียนเรียนมากเกินไป ทั้งนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนที่เป็นมุสลิม และอาศัยอยู่ในชุมชนมุสลิมและเรียนในโรงเรียนที่มี 2 หลักสูตรคือหลักสูตรพื้นฐานและศาสนา กล่าวคือเด็กเหล่านี้แทบจะไม่มีวันหยุดเลย โดยวันปกติตอนเช้าโรงเรียนจะเรียนเนื้อหาทั่วไปของหลักสูตรกลางพื้นฐานทั้งหมด (จากเต็มวันเหลือครึ่งวัน) แต่ตอนบ่ายเด็กจะต้องเรียนศาสนา นอกจากนี้ในวันหยุดเสาร์ อาทิตย์ เด็กที่ในชุมชนต้องไปเรียน โรงเรียนตาติกา คือโรงเรียนสอนศาสนาในชุมชนอีก โดยช่วงเวลาดังกล่าวนั้นเด็กจะใช้ภาษามลายูเป็นหลัก

ทัศนคติเกี่ยวกับการเรียนรู้ ทั้งนี้ทัศนคติต่อการเรียนรู้ของเด็กนักเรียนส่วนใหญ่เป็นไปในทางที่ลบเนื่องจากหลายๆสาเหตุที่กล่าวมาแล้วไม่ว่าจะเป็นความอายจากเพื่อนครู หรือการที่เด็กไม่ได้ใช้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งตามแนวคิดของ Gardner และ Lambert (1972) ที่แสดงให้เห็นถึงว่าทัศนคตินั้นจะมีอิทธิพลหลักโดยตรงต่อแรงจูงใจที่จะเกิดขึ้นโดยแรงจูงใจดังกล่าวจะผลักดันไปสู่ผลสัมฤทธิ์ ทั้งนี้เมื่อเด็กนักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาอังกฤษแล้วนี่จะเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งเนื่องจากภาษาอังกฤษนั้นคือเรื่องของทักษะ และการปฏิบัติการ

ความรู้พื้นฐานของเด็กนักเรียน ปัจจัยดังกล่าวจะสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตของเด็กนักเรียน เนื่องจากพื้นฐานเริ่มต้นความรู้ของเด็กนักเรียนนั้นจะเกิดมาจากครอบครัว ทั้งนี้จะพบว่าผู้ปกครองส่วนใหญ่ของเด็กนักเรียนนั้นจะมีอิทธิพลต่อการเรียนของเด็กนักเรียนเป็นอย่างทั้งนี้ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าหากผู้ปกครองของนักเรียนมีการศึกษาที่ดีและมีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นประจำจะส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่ากลุ่มเด็กนักเรียนทั่วไป นอกจากนี้จากการศึกษาพบว่าปัญหาเรื่องการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กนักเรียนในจังหวัดนราธิวาสนั้นเป็นลักษณะปัญหาสะสม กล่าวคือเมื่อประสบไม่เข้าใจแล้วและเกิดทัศนคติที่ไม่ดีแล้วเมื่อขึ้นมาสู่ระดับชั้นมัธยมก็จะไม่ชอบด้วย

ผู้สอน เป็นปัจจัยที่ปลูกฝังทัศนคติด้านการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียน ทั้งนี้พฤติกรรมที่ส่อไปในทางดูหมิ่น ดูถูกนักเรียน และอารมณ์ของผู้สอนล้วนแล้วแต่มีอิทธิพลต่อตัวผู้เรียนแทบทั้งสิ้น จากรายงานของ พัทธราพร รัตนวโรภาส (2553) ได้กล่าวว่าสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษคือการควบคุมอารมณ์ในขณะที่ทำการสอน และมีความเป็นกันเองระหว่างผู้สอนและผู้เรียน อย่างไรก็ตามปัจจัยดังกล่าวนี้

ความกังวลเรื่องความปลอดภัย จากผลการศึกษาครั้งนี้จะพบว่าข้อกังวลเรื่องความปลอดภัยในการใช้ชีวิตของนักเรียนระหว่างเดินทางจากบ้านมาโรงเรียนนั้นจะถูกจำกัดด้วยระยะเวลาการเดินทางที่จะต้องเป็นเวลากำหนดโดยเฉพาะพื้นที่ใดที่เคยมีเหตุการณ์ความไม่สงบนั้นการเข้าออกโรงเรียนจะเป็นช่วงระยะเวลา ดังนั้นการที่จะมีการสอนเสริมเพิ่มเติมให้กับเด็กนักเรียนนั้นก็ยังคงเป็นเรื่องลำบากสำหรับตัวนักเรียนและผู้ปกครองที่คอยรับส่ง ตลอดจนตัวครูผู้สอน

1.1.2.2 ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผู้สอน

พฤติกรรมของครู สำหรับปัจจัยดังกล่าวนี้จำแนกออกได้เป็น 2 ส่วน คือ 1) พฤติกรรมการสอนของครูสำหรับซึ่งจะเป็นการแสดงออกไม่ว่าจะเป็นน้ำเสียง กริยาท่าทางของครู คำพูดของครู และอื่นๆ ที่สามารถถ่ายทอดให้กับนักเรียนเห็น รับรู้ เป็นต้น ทั้งนี้ปัจจัยดังกล่าวนี้จะส่งผลโดยตรงกับตัวผู้เรียนในด้านทัศนคติต่อการเรียน 2) พฤติกรรมการใช้เทคนิคการสอน โดยส่วนใหญ่การเริ่มต้นการเรียนภาษาอังกฤษนั้นจะเป็นการท่อง สะกดคำ แล้วเขียน ทั้งนี้จากเนื้อหาหลักสูตรภาษาอังกฤษที่เขียนไว้ใน หลักสูตรขั้นพื้นฐานในส่วนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีความมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ โดยในหลักสูตรดังกล่าวได้ปูพื้นฐานหลักของการเรียนภาษาอังกฤษคือ จบชั้นประถมศึกษาชั้นต้นต้องสามารถ ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง แต่อย่างไรก็ตามเด็กส่วนใหญ่ยังไม่สามารถทำได้ตามหลักสูตรกำหนดไว้ได้

ภาระงานของครู ปัจจุบันครูมีภาระงานสอนที่เยอะมากสาเหตุหนึ่งมาจากจำนวนครูต่อห้องเรียนไม่เพียงพอ ตัวอย่างเช่นครูภาษาอังกฤษทั้งโรงเรียนมี 2 คน ซึ่งโรงเรียนดังกล่าวมีระดับชั้นเรียนตั้งแต่ประถมต้น จนถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย ครู 2 คน ก็จะสอนทุกห้องเรียน นอกจากจะต้องสอนทุกห้องเรียนแล้วครู 2 คน จะต้องรับหน้าที่เป็นครูประจำชั้น หรือครูธุรการ (หรือตำแหน่งอื่นๆที่ได้รับมอบหมาย) ครูประจำกิจกรรม และอีกหลายๆหน้าที่ ทั้งนี้ไม่ว่าจำนวนนักเรียนต่อห้องเรียนจะมีจำนวนมากหรือน้อยนั้นก็จะไม่สัมพันธ์กับภาระงานครูที่ดำเนินการแล้วเนื่องจากจำนวนห้องเรียน ต่อสัดส่วนครูไม่สมดุลกัน หรือครูหนึ่งคนมีภารกิจมากกว่ากว่าการสอน การเตรียมการสอน และให้คำปรึกษาเด็กแล้วยังต้องทำงานอื่นๆอีก ซึ่งนับว่าเป็นภาระงานที่เกินหน้าที่ แต่อย่างไรก็ตามปัญหาดังกล่าวนี้เป็นปัญหาระดับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการต้องลงมาดูแลคุณภาพชีวิตการทำงานของครู เพื่อให้คุณครูนั้นสามารถพัฒนางานเรียนงานสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

อาคาร สถานที่ และ อุปกรณ์สื่อการสอน จากคำกล่าว “...อาจารย์ห้องชาวเลนี้สร้างตั้งแต่ปี 36 พังตั้งแต่ปี 40 กว่าๆ แล้ว ห้องใช้ไม่ได้ตอนนี้ต้องเอาทำเป็นห้องเรียนแล้ว เพราะไม่มีที่ให้เด็กเรียน...” จากคำกล่าวนี้จะพบว่าเรื่องสถานที่ อาคาร อุปกรณ์สื่อการสอน ที่จะต้องสนับสนุนนักเรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ของเด็กนักเรียนนั้นไม่ได้มีความพร้อมต่อการเรียน และการปฏิบัติหน้าที่ของการสอนของครูเลย

นอกจากนี้สิ่งอำนวยความสะดวกในห้องเรียนไม่ว่าจะเป็นเครื่องขยายเสียง ไมโครโฟน เกือบทุกห้องเรียนไม่มีอุปกรณ์เหล่านี้ทั้งนี้ครูจะต้องใช้เสียงที่ดังมากในการสอนนักเรียนซึ่งสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าวเป็นสิ่งที่สำคัญมากแต่โรงเรียนกับไม่มีอุปกรณ์เหล่านี้เลย

นโยบายของโรงเรียน และส่วนกลาง จากเนื้อหาที่ว่า “...ผู้บริหารส่วนใหญ่ไม่ยากให้นักเรียนสอบตกหรือ เขาคงรับนโยบายมาบอกอีกทีเราเป็นคนปฏิบัติบางทีเด็กไม่ผ่านหรือแต่ก็ต้องช่วย..” นี่คือสภาพการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นจริง ทั้งนี้หลายครั้งเมื่อมีการประเมินครู

จะต้องเตรียมการประเมินมากกว่าการเตรียมการสอนนักเรียนในห้องเรียนของตนเองโดยสภาพปัญหาเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ส่งผลต่อการเตรียมการสอนของครูผู้สอนโดยตรง

ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน จากคำกล่าวของผู้บริหารโรงเรียนกล่าวว่า “...นี่โรงเรียนที่ครูภาษาอังกฤษก็ขอย้ายไปอีกแล้ว เขาย้ายกลับก็คงอยากกลับไปอยู่บ้านแหละและมันปลอดภัยกว่า...” ในพื้นที่จังหวัดนราธิวาสจะปรากฏปัญหาครูย้ายออกเยอะมาก เช่น ย้ายจากโรงเรียนรอบนอกไปอยู่ในอำเภอใหญ่ หรือต่างจังหวัด หรือย้ายกลับไปยังบ้านเกิด ปรากฏการณ์นี้ส่งผลให้ครูภาษาอังกฤษในพื้นที่ขาดแคลนและย้ายออกเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้ปัญหาหลักของการย้ายออกก็จะเป็นเรื่องความไม่สงบของพื้นที่ ทั้งนี้ครูที่อยู่ในพื้นที่นานๆส่วนมากเป็นคนในพื้นที่นั้นเป็นหลัก

1.2 วัตถุประสงค์ข้อที่2 แนวทางการยกระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดนราธิวาส

สำหรับแนวทางการยกระดับการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายนั้นจากการศึกษาครั้งนี้จะเสนอเป็น 2 ระดับคือ 1) วิธีการทางเลือกเพื่อนำไปสู่การบริหารจัดการที่เหมาะสมของแต่ละโรงเรียน และ 2) ขั้นตอนการยกระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดนราธิวาส

1.2.1 วิธีการทางเลือกเพื่อนำไปสู่การบริหารจัดการที่เหมาะสมของแต่ละโรงเรียน

1. การแยกชั้นเรียนเด็กเรียนเก่งและเด็กเรียนอ่อน รวมถึงการคละชั้นเรียน
 ทั้งนี้แนวทางดังกล่าวผู้วิจัยจะขอเสนอเป็น 2 ส่วน โดยจะแสดงข้อดีและข้อเสียของรูปแบบดังกล่าว

ตารางที่5-2 เปรียบเทียบรูปแบบข้อดีและข้อเสียของรูปแบบการจัดห้องเรียน

ประเด็น	ข้อดี	ข้อเสีย
การแยกชั้นเรียนเด็กเรียนเก่งและเด็กเรียนอ่อน	- แยกประเภทเด็กทำให้ครูสามารถจัดการเรียนการสอนได้ง่ายขึ้น - กลุ่มเด็กห้องเรียนดีสามารถเรียนทันตามหลักสูตรแกนกลางของกระทรวง - เด็กมีการแข่งขันเพื่อการพัฒนาตัวของตัวเอง - เป็นการคัดแยกสังคมของเด็กกลุ่มที่เรียนดี และเรียนอ่อน ได้ทำให้ครูสามารถเฝ้าระวังเด็กได้ง่ายขึ้น	- ครูจะชอบสอนเฉพาะห้องเด็กเรียนเก่ง - เด็กกลุ่มที่เรียนอ่อนครูจะต้องทำงานหนักมาก - เกิดการแบ่งแยกของสังคมของเด็กนักเรียนแต่ละกลุ่ม - เกิดการดูถูกกันระหว่างกลุ่มเด็ก
การคละชั้นเรียน	- นักเรียนเรียนดีจะช่วยดึงเด็กที่เรียนอ่อน - ครูเตรียมการสอนเพียงครั้งเดียว	- ส่วนมากเด็กเก่งๆจะถูกดึงลงมาเพราะว่าสังคมเด็กที่เรียนอ่อนนั้นจะสัมพันธ์ไปกับพฤติกรรมอันไม่พึงประสงค์เช่น ความรุนแรงและยาเสพติด

		- เด็กที่ตั้งใจเรียนจะเรียนช้าเพราะครูต้องทวนย้อนกลับให้กับกลุ่มเด็กที่เรียนไม่ทันทำให้เรียนได้ไม่ครบตามเนื้อหาหลักสูตร - เด็กที่เรียนอ่อนเมื่อมีข้อสงสัยจะไม่กล้าซักถามครูเนื่องจากจะอายเพื่อนส่งผลให้เด็กเรียนไม่รู้เรื่องและตามเพื่อนไม่ทัน
--	--	---

จากการศึกษาจะพบว่าการแยกระดับเด็กนั้นจะเป็นผลดีต่อพัฒนาการของเด็กนักเรียนเนื่องจากกลุ่มเด็กที่เรียนดีจะสามารถเรียนรู้ได้เร็วและสามารถเรียนทันหลักสูตรกลางของกระทรวงที่มีการจัดไว้ ทั้งนี้เมื่อเปรียบเทียบจุดดี กับจุดเสียแล้วจะพบว่าการแยกกลุ่มเด็กนั้นจะมีผลดีกว่าผลเสีย แต่อย่างไรก็ตามการแยกกลุ่มเด็กดังกล่าวนี้จะต้องผนวกกับวิธีการอย่างอื่นร่วมด้วยเพื่อลดปัญหาทางสังคมของเด็กภายในโรงเรียน

2. การสร้างค่านิยมและความตระหนักในการใช้ภาษาอังกฤษให้กับนักเรียน

จากสภาพปัญหาส่วนใหญ่ของเด็กนักเรียนที่มีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษนั้นส่วนใหญ่เป็นปัญหาที่สะสมมาตั้งแต่ระดับอนุบาล ประถม และมีมัธยมต้น โดยปัญหาเหล่านี้ได้ฝังไปในรูปแบบของทัศนคติ และพฤติกรรมของเด็กนักเรียน ซึ่งเป็นหาที่ต้องแก้ไขเพื่อปรับความคิด ทัศนคติกับการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนจำเป็นอย่างยิ่งที่โรงเรียน และครูผู้สอนภาษาอังกฤษ จำเป็นจะต้องสร้างค่านิยมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างเช่นการให้ฟังเพลงภาษาอังกฤษก่อนเข้าเรียน หรือฟังเพลงภาษาอังกฤษก่อนเริ่มวิชาเรียน การจัดกิจกรรมที่สื่อถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเป็นต้น โดยกิจกรรมดังกล่าวนี้ต้องมีความต่อเนื่องจนเป็นวัฒนธรรมของโรงเรียน เพื่อให้เด็กนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อตัวภาษาก่อนจึงเพิ่มทักษะอย่างอื่นให้กับนักเรียน

3. มุ่งเป้าในการใช้ภาษาแทรกไว้ในทุกรายวิชาเรียน และบูรณาการร่วมกับรายวิชาอื่นๆ ทั้งนี้การที่จะทำให้เด็กนักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษนั้นไม่สามารถใช้เฉพาะวิชาภาษาอังกฤษเท่านั้นเนื่องจากวิชาภาษาอังกฤษคือการฝึกทักษะ แต่วิชาอื่นๆ ล้วนแล้วแต่พัฒนาฐานความรู้มาจากภาษาอังกฤษแทบทั้งสิ้น ดังนั้นอีกแนวทางหนึ่งที่จะสามารถช่วยยกระดับความสามารถของนักเรียนในการรู้การใช้ภาษาอังกฤษให้ดีขึ้นได้นั้นคือการใช้ภาษาอังกฤษร่วมกันกับวิชาอื่นๆ อย่างเช่นวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์บางส่วน เป็นต้น

4. การจัดกิจกรรมเสริม และการเพิ่มกิจกรรมเสริมด้านภาษาในโรงเรียน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ไปพร้อมกันทั้งโรงเรียน ทั้งนี้จากการศึกษาครั้งนี้พบว่าอีกแนวทางหนึ่งที่สามารถช่วยยกระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนก็คือทุกคนต้องได้ใช้ภาษาโดยกิจกรรมเสริมดังกล่าวนี้อาจเป็นลักษณะของ **วันภาษาอังกฤษ** ของแต่ละเดือนเพื่อให้ทุกคนใช้ภาษาอังกฤษกันทั้งโรงเรียน ปัจจุบันนโยบายลดเวลา เป็นการเพิ่มโอกาสให้เด็กนักเรียนมีโอกาสทำกิจกรรมในโรงเรียนมากขึ้น ซึ่งแต่ละโรงเรียนนั้นควรจะต้องมีแผนการจัดกิจกรรมสนับสนุนด้านภาษาสำหรับเด็กเพิ่มเติม อย่างเช่น การจัด

กิจกรรมดูหนังต่างประเทศเพื่อสร้างแรงบันดาลใจ การให้รุ่นพี่ที่ทำงานเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษมาเล่าประสบการณ์เพื่อสร้างทัศนคติที่ดีต่อตัวนักเรียน

5. หน่วยงานกลางระดับกระทรวงจัดเจ้าหน้าที่เพิ่มเติมในส่วนของงานบัญชีและธุรการ ภายในโรงเรียน จากการศึกษาครั้งนี้จะพบว่าสิ่งที่ครูผู้สอน และผู้บริหารแสดงความคิดเห็นถึงแนวทางที่จะช่วยแก้ไขปัญหาเรื่องภาระงานของครู และการปฏิบัติงานที่ตรงตามหน้าที่หลักของครูผู้สอนเองก็คือการเพิ่มเจ้าหน้าที่ในส่วนงานบัญชี ธุรการ เข้ามาช่วยดูแลเรื่องการจัดตารางงานโรงเรียน แต่อย่างไรก็ตามการสนับสนุนงานในลักษณะดังกล่าวจะสัมพันธ์กับเรื่องภาระงานของครูผู้สอนโดยตรง และเป็นแนวทางที่รัฐบาลในระดับกระทรวงจะต้องลงมาดูแลในประเด็นดังกล่าวนี้ด้วย

6. การเสริมสร้างสมรรถนะของครูผู้สอน ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการนั้นได้มีนโยบายสนับสนุนเรื่องนี้อย่างต่อเนื่อง หรือแม้กระทั่งการจัดสอบวัดประสิทธิภาพครูสอนภาษาอังกฤษสำหรับการเนื้อหาความรู้ด้านภาษาอังกฤษของครูในจังหวัดนราธิวาสนี้จัดอยู่ในระดับดีแต่สำหรับการเสริมสมรรถนะของครูนั้นจำเป็นจะต้องมุ่งเน้นไปในด้านกระบวนการถ่ายทอด เนื่องจากผลการศึกษาดังกล่าวจะพบว่าครูบางคนใช้ภาษาที่ส่อไปในทางดูถูกนักเรียน (ซึ่งเป็นเรื่องที่ได้ตั้งใจ แต่เป็นเจตนาที่ดีในการแก้ไขให้ถูกต้องแต่เป็นเรื่องที่เปราะบางสำหรับความรู้สึกของเด็ก) โดยสมรรถนะดังกล่าวนี้จะอยู่ในกลุ่มของจิตวิทยา การสื่อสาร ตลอดจนการใช้เทคโนโลยี เหล่านี้เป็นต้น

7. การสร้างครูภาษาอังกฤษโดยเฉพาะ โดยใช้แนวทางของครูทายาทเป็นต้นแบบเพราะในอดีตโครงการนี้ได้ช่วยให้เกิดครูที่ตรงกับความต้องการได้มากและทำให้คนที่เรียนและ/หรือได้รับทุนดังกล่าวนี้สามารถวางแผนชีวิตของตนเองได้แต่ต้น และมีความมั่นคงในการประกอบอาชีพมากขึ้นอีกด้วย นอกจากนี้การที่ให้ทุนหรือการสร้างครูภาษาอังกฤษโดยเฉพาะนั้นยังช่วยลดปัญหาการใช้สิทธิพลในท้องถิ่นมาบังคับผู้บริหารโรงเรียนต้องรับลูกหลานของตัวเอง (ทั้งๆที่ไม่ได้จบตรงสาขา) มาทำงานอีกด้วย อีกประการหนึ่งการสร้างครูโดยเฉพาะนั้นยังสามารถประมาณการจำนวนบุคลากรทางด้านการศึกษากอีกด้วย ซึ่งแนวทางดังกล่าวนี้จะสัมพันธ์กับประเด็นปัญหาครูขาดแคลนและประสิทธิภาพของครูสอนภาษาอังกฤษอีกด้วย โดยทุนดังกล่าวนี้อาจจะคัดเลือกจากโรงเรียน หรือเขตการปกครองส่วนท้องถิ่น แต่จะต้องระบุสาขาวิชาที่เรียนและระเบียบการทำงานให้ชัดเจนเพื่อป้องกันการไหลออกของครูที่มีความสามารถ

8. การปรับลดเนื้อหาหลักสูตรเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพจริงของพื้นที่และเพิ่มทักษะการฟัง สื่อสาร ส่วนหนึ่งจากการศึกษาคือเนื้อหาจากส่วนกลางมีมากจนครูส่วนใหญ่สอนไม่ทันและ/หรือสอนไม่ครบกับเนื้อหาของหลักสูตร เนื่องจากจังหวัดนราธิวาสนักเรียนส่วนมากนับถือศาสนาอิสลามดังนั้นจึงมีวันหยุดเพิ่มเติมจากวันหยุดปกติ วันหยุดนักขัตฤกษ์ ยังมีวันหยุดทางศาสนา (ฮารีรายอ) และวันหยุดจากการก่อเหตุไม่สงบ ซึ่งโรงเรียนจะประกาศตามความเหมาะสม จากกรณีดังกล่าวมาแล้วนั้นการสร้างหลักสูตรที่เหมาะสมกับพื้นที่ ที่สามารถให้นักเรียนใช้ได้จริงนั้นอาจจะต้องจัดเป็นลักษณะหลักสูตรเฉพาะพื้นที่ (แต่ไม่ใช่หลักสูตรท้องถิ่น) ซึ่งมีกรอบที่สัมพันธ์กับหลักสูตรแกนกลางของชาติ โดย

จะต้องเน้นไปที่การเพิ่มทักษะการฟัง และการสื่อสาร โดยผ่านกิจกรรมและสื่อที่จะต้องพัฒนาให้เหมาะสมกับลักษณะของนักเรียนแต่ละโรงเรียน

9. การลดการแทรกแซงจากชุมชนเพื่อเพิ่มอิสระให้กับผู้สอนมากขึ้น จากสภาพปัญหาจากการศึกษาครั้งนี้พบว่าเมื่อชุมชนเข้ามาแทรกแซงมากทำให้ครูผู้สอนรู้สึกอึดอัด (โดยเฉพาะโรงเรียนในชุมชน) ทั้งนี้แนวทางหนึ่งก็คือลดสัดส่วนของคณะกรรมการชุมชนที่เข้ามาเป็นคณะกรรมการโรงเรียนให้เป็นเพียงผู้ที่เสนอแนะความคิดเห็นเท่านั้นเพื่อลดอำนาจของคณะกรรมการบริหารงานโรงเรียน

10. จัดสรรงบประมาณปรับปรุงห้องปฏิบัติการให้เพียงพอต่อนักเรียน ทั้งนี้จากที่ผ่านมาแต่ละโรงเรียนจะได้รับการสนับสนุนจากขนาดโรงเรียนและจำนวนนักเรียนเป็นหลักส่งผลให้งบประมาณที่ได้รับนั้นไม่เพียงพอต่อการจัดการปรับปรุงซ่อมแซมห้องปฏิบัติการทางด้านภาษาอังกฤษ ดังนั้นการที่รัฐบาลนอกจากจะใช้เกณฑ์ขนาดโรงเรียน และจำนวนนักเรียนเป็นหลักนั้น รัฐบาลต้องเพิ่มงบอุดหนุนในส่วนของการเพิ่มเติมเรื่องห้องปฏิบัติการภาษาของแต่ละโรงเรียนด้วยเช่นกัน ทั้งนี้ขนาดของห้องปฏิบัติการแต่ละโรงเรียนอาจจะไม่ต้องเท่ากันก็ได้แต่ต้องดี และเพียงพอ ต่อตัวนักเรียนที่ใช้งานในห้องดังกล่าว นอกจากนี้แต่ละโรงเรียนจำเป็นจะต้องมีสื่อการสอนที่มากกว่าห้องฝึกปฏิบัติการในการฟัง อย่างเช่น ห้องฉายหนังขนาดเล็ก เพื่อให้เด็กได้ดูสาระคดี หรือสื่อสาระ ที่เป็นภาษาอังกฤษ อีกด้วย

1.2.2 ขั้นตอนการยกระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดนราธิวาส

1. พัฒนาพื้นฐานของผู้เรียน (ระดับต้นน้ำ)

ครอบครัว ผู้ปกครองอาจจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมบางประการเพื่อให้เด็กเกิดกระบวนการเรียนรู้ อย่างเช่น การเสริมสร้างการรักการอ่าน การรักการฟัง ภาษาอังกฤษ ซึ่งภาษาอังกฤษนั้นเป็นทักษะซึ่งต้องใช้ความเคยชิน และทัศนคติที่ดี โดยทัศนคติดังกล่าวนั้นพื้นฐานจะต้องเริ่มต้นจากครอบครัว ไม่ใช่ว่าจะปล่อยให้เด็กนักเรียนมาเรียนในโรงเรียนอย่างเดียวในครอบครัวของนักเรียนจำเป็นจะต้องมีส่วนช่วยเหลือและรับผิดชอบในการปลูกฝังพฤติกรรม และค่านิยมให้กับตัวเด็กพร้อมด้วย

การยกระดับครูชั้นต้นของการเรียนขั้นพื้นฐาน รัฐบาลจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องลงไปดูแลและสนับสนุนกระบวนการเรียนรู้ของเด็กตั้งแต่ระดับอนุบาล และระดับประถมซึ่งระดับการศึกษาดังกล่าวนี้นับเป็นขั้นพื้นฐานของเด็กซึ่งเด็กจะมีความสามารถทางด้านใด หรือความรู้ทางด้านใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับกระบวนการเรียนรู้ขั้นพื้นฐานของเด็ก ทั้งนี้การศึกษาปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กมัธยมศึกษาตอนปลายนั้นถือได้ว่าเป็นการประเมิน และ/หรือประเมินสภาพปัญหาของระบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน เนื่องจากนักเรียนกลุ่มดังกล่าวคือกลุ่มคนที่จะต้องก้าวเข้าสู่ระดับการศึกษาระดับอุดมศึกษา หรือเข้าสู่ระบบตลาดแรงงาน ดังนั้นครูผู้สอนเด็กตั้งแต่ระดับประถมนั้นจำเป็นจะต้องมีความชำนาญ และมีความรู้ตรงสาขาวิชา และควรมีจำนวนที่เพียงพอต่อนักเรียนด้วย

การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดีให้กับเด็กนักเรียนตั้งแต่ระดับประถม ทั้งนี้จากการศึกษาพบว่าเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษมีปัญหาที่นั้นเกิดจากความอายและความกังวลในเรื่องการใช้ภาษาผู้สอนจำเป็นต้องสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ซึ่งจำเป็นต้องแต่ละระดับประถม

การสร้างเชื่อมั่นความปลอดภัยในพื้นที่ ประเด็นดังกล่าวนี้เป็นเนื้อหาที่สำคัญอย่างมากต่อการดำเนินชีวิตของเด็กนักเรียน ครอบครัว และครูผู้สอน ปัจจุบันแม้ว่าจะมีกองกำลังเผ่าระวังคุ้มกันครูอยู่อย่างแน่นหนาแต่ก็ปรากฏข่าวครูถูกทำร้าย ถูกฆ่า หรือการเกิดเหตุระเบิดซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้ล้วนแต่ส่งผลกระทบต่อผู้อยู่อาศัยในจังหวัดนราธิวาส ดังนั้นการสร้างเชื่อมั่นและมุ่งมั่นในการปราบปรามผู้ก่อเหตุให้เรียบร้อยในเร็ววันจึงเป็นหนึ่งในแนวทางการดำรงชีวิตอย่างเป็นปกติของคนในจังหวัดและเป็นพื้นฐานของความปลอดภัยในชีวิตของผู้เรียน และครูผู้สอนด้วย

2. การพัฒนาตัวเนื้อหา และสถานที่เรียน (กลางน้ำ)

ตัวครูผู้สอน ตัวครูผู้สอนนั้นส่วนใหญ่นั้นจะดำเนินการโดยใช้สื่อการสอนเท่าที่มีอยู่อย่างจำกัดตามที่โรงเรียนมี และหามาได้ ดังนั้นรัฐบาลโดยกระทรวงศึกษาธิการจำเป็นต้องที่จะต้องการสำรวจความต้องการของโรงเรียนโดยให้ลำดับความสำคัญของโรงเรียนที่อยู่ห่างไกลและขนาดเล็ก เป็นลำดับต้นๆ

หลักสูตรที่เหมาะสมกับพื้นที่ ทั้งนี้หลักสูตรที่มีอยู่จะเน้นลักษณะโครงสร้างของภาษาเป็นหลักโดยมุ่งเน้นว่าเด็กจะต้องจบไปสามารถใช้งานได้และมีความรู้ในการท่องจำศัพท์ได้สูงถึง 3,700 คำ อย่างไรก็ตามแท้จริงแล้วเป้าประสงค์ดังกล่าวนี้เป็นสิ่งที่ดีหากนำมาสู่การปฏิบัติได้แต่อย่างไรก็ตามในพื้นที่จังหวัดนราธิวาสนั้นจะพบว่าครูเกือบทั้งหมดสอนได้ไม่ครบหลักสูตรเนื่องจากเงื่อนไขหลายประการส่วนมากจะสอนได้เพียงร้อยละ 70 ของเนื้อหาจากส่วนกลางดังนั้นเนื้อหาของหลักสูตรควรลดลงแต่ไปเพิ่มเติมในเนื้อหากิจกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมในห้องเรียนไม่ใช่เพียงแต่การท่องจำ พูดตาม และเขียนตาม อย่างที่ผ่านมาทั้งนี้อาจใช้รูปแบบการเล่นเกมส์เข้ามาเสริม หรือเป็นหลักในการสอนเพื่อให้นักเรียนสามารถนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ได้จริง

ความพร้อมของห้องเรียน พัฒนาซ่อมแซมห้องเรียน และอาคารเรียนให้เพียงพอต่อนักเรียนและเหมาะสมต่อลักษณะการเรียนการสอน ซึ่งกรณีดังกล่าวนี้จะเป็นการสร้างความพร้อมและเป็นการสร้างบรรยากาศให้นักเรียนได้ใช้ห้องปฏิบัติการอย่างเต็มประสิทธิภาพ และได้ใช้ขีดความสามารถครูผู้สอนได้อย่างเต็มที่อีกด้วย นอกจากนี้ควรจัดเครื่องเสียงที่เหมาะสมต่อการใช้เสียงของครูเนื่องจากครูแต่ละคนสอนใช้เสียงอย่างต่อเนื่องการที่ห้องเรียนไม่มีเครื่องเสียงนั้นจะทำให้ครูผู้สอนต้องตะโกน ซึ่งความชัดเจนของการออกเสียง หรือระยะเวลาที่ทำการสอนก็จะลดประสิทธิภาพลงด้วย

สร้างกิจกรรมการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษในการใช้ชีวิตในโรงเรียนและนอกโรงเรียนของเด็กนักเรียน ซึ่งแนวทางนี้จะเน้นลักษณะการหากิจกรรมให้นักเรียนทำอย่างต่อเนื่องอย่างเช่นการประสานงานให้เด็กนักเรียนได้ฝึกฝนปฏิบัติเป็นมคอเทศก์ท้องถิ่นซึ่งจะต้องใช้ภาษาหรือการสร้างกิจกรรมด้านภาษาให้เด็กได้มีโอกาสใช้ความสามารถทางภาษาทางการเขียนอย่างเช่นการ

สร้าง บล็อก (block) ข้อความแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชน และสามารถสื่อสารกับคนภายนอกได้
เพิ่มมากขึ้นจะทำให้เด็กเห็นประโยชน์และคุณค่าของภาษาได้มากยิ่งขึ้น

คุณภาพชีวิต และความปลอดภัยในชีวิตของครู จากการศึกษาจะพบว่าทางโรงเรียนแต่ละโรงเรียนนั้นมีบ้านพักให้ครูอย่างเพียงพอแต่อย่างไรก็ตาม นอกจากนั้นจะพบว่าครู
หนึ่งคนต้องทำงานหลายหน้าที่เป็นอย่างมากจนกระทั่งรบกวนเวลาช่วงวันหยุดจะต้องทำงานเพิ่มหรืองาน
ที่ค้างอยู่ให้แล้วเสร็จ อย่างไรก็ตามอาชีพครูคือหนึ่งอาชีพที่ผู้ก่อความไม่สงบตั้งเป้าในการรบกวน ซึ่ง
การแก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้จำเป็นจะต้องแก้ไขและปราบปรามให้เร็วที่สุด

3. การปรับโครงสร้างเพื่อเพิ่มขีดความสามารถ (ปลายน้ำ)

การเพิ่มจำนวนอัตราสายสนับสนุนการสอน อย่างเช่นการเพิ่ม
ตำแหน่งนักบัญชี ธุรการ เหล่านี้เป็นต้น ซึ่งจะเป็นการคืนครูสู่ชั้นเรียนอีกทางหนึ่งเนื่องจากการลด
ภาระงานของครูเพื่อให้ครูมีการเตรียมการสอนที่มีประสิทธิภาพ และสามารถพัฒนาขีดความสามารถของ
ครูเพื่อให้ขอตำแหน่งชำนาญการ เชี่ยวชาญ เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของครูเพิ่มขึ้นด้วย

การสร้างครูที่ชำนาญการด้านภาษาอังกฤษ เช่นการให้ทุนนักเรียน
เรียนที่มีศักยภาพในโรงเรียนส่งเรียนให้จบเฉพาะด้านภาษาต่างประเทศ แล้วกลับมาเป็นครูที่โรงเรียนเดิม
เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ค้นพบว่าการเข้าบรรจุครูส่วนใหญ่คนจะไปบรรจุในพื้นที่ ที่มีความยากลำบาก
หลักจากนั้นเป็นระยะเวลา 2 ปี ก็จะขอย้ายกลับมาสู่ภูมิภาคของตนเอง ดังนั้นเพื่อเป็นการลดการ
เคลื่อนย้ายของครู และสามารถผลิตครูที่ตรงตามสาขาที่ต้องการ การสร้างครูโดยใช้ทรัพยากรมนุษย์ใน
ท้องถิ่นจึงเป็นหนึ่งในแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่ดีในอนาคต

2. ข้อเสนอแนะ

2.1 ข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาและแก้ไขปัญหา

สำหรับข้อเสนอแนะในการพัฒนาและแก้ไขปัญหาเพื่อยกระดับการเรียนรู้ด้าน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนราธิวาสมีดังนี้พบว่า

1. จะต้องเร่งแก้ไขทัศนคติของนักเรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแนวทางแรก
เนื่องจากผลการศึกษาจะพบถึงทัศนคติของนักเรียนนั้นไม่ได้เป็นไปในด้านบวก ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อ
พฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กนักเรียน

2. การลดภาระงานอย่างอื่นที่นอกเหนือจากการสอน และการเตรียมการสอนของครู ซึ่ง
จะเป็นการดึง และ/หรือเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานของครูให้เพิ่มมากขึ้น

3. ปรับปรุงเนื้อหาหลักสูตรแกนกลางเพื่อให้สอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ ทั้งนี้อาจพัฒนา
เป็นไปลักษณะหลักสูตรภูมิภาคแต่ไม่ใช่หลักสูตรท้องถิ่น ซึ่งเนื้อหาจะต้องสอดคล้องกันทั่วประเทศ
เนื่องจากเวลาที่มีการสอบวัดผลสัมฤทธิ์เป็นการใช้ข้อสอบชุดเดียวกัน

4. สร้างกิจกรรมเสริมในโรงเรียนอย่างเช่นการเปิดข่าวภาษาอังกฤษ เพลงภาษาอังกฤษ
ตอนเช้า พักเที่ยง เลิกเรียน

5. บูรณาการวิชาภาษาอังกฤษกับวิชาอื่นๆ ซึ่งควรเป็นไปในลักษณะการใช้ภาษาอังกฤษในรายวิชาอื่นๆ เช่นวิชาทางสังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เป็นต้น

6. กระจายบ่มซ่อมแซม และก่อสร้างอาคารเรียน เพื่อให้พร้อมและเหมาะสมต่อการเรียนการสอนของครูและนักเรียน

2.2 ข้อเสนอแนะแนวทางการศึกษาเพื่อการพัฒนา

สำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ค้นพบประเด็นที่จำเป็นต้องมีการศึกษาและพัฒนาต่อไปคือ

1. การศึกษาถึงกลไกการแก้ไขปัญหาทัศนคติที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เนื่องจากปัญหาด้านทัศนคติของผู้เรียนเป็นสิ่งที่สำคัญมากหากนักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีนั้นจะส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของเด็กนักเรียนอีกด้วย

2. การศึกษาความสัมพันธ์ของกระบวนการเรียน การสอนของครูภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น ต่อผลการศึกษาด้านภาษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เนื่องจากปัญหาการเรียนดังกล่าวนั้นจะเป็นปัญหาลูกโซ่ที่เกิดมาอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้หากเห็นปมความสัมพันธ์ดังกล่าวก็จะพบปัจจัยปัญหาของแต่ละช่วงเพื่อนำมาสู่การแก้ไขต่อไป

3. รูปแบบที่เหมาะสมต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในพื้นที่จังหวัดที่มีประชากรนับถือศาสนาอิสลามจำนวนมาก ทั้งนี้จะพบว่ากลุ่มเด็กที่จบมาจากโรงเรียนสอนศาสนาจะมีผลการเรียนที่ต่ำกว่าเด็กจบจากโรงเรียนสามัญทั้งนี้ส่วนหนึ่งที่ต้องศึกษาเฉพาะเนื่องจากเด็กกลุ่มที่ใช้ภาษามลายูเป็นหลักนั้นจะมีปัญหาด้านการสื่อสารภาษาไทย (กลาง) และภาษาอังกฤษ ดังนั้นเด็กกลุ่มนี้จึงจำเป็นต้องมีรูปแบบการสอนที่เฉพาะ

4. การศึกษากระบวนการแก้ไขปัญหาการเปลี่ยนแปลงนโยบายด้านการศึกษาอย่างรวดเร็ว เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงนโยบายด้านการศึกษาหลักของประเทศนั้นจะส่งผลโดยตรงต่อผู้ปฏิบัติงานตัวอย่างเช่นเมื่อมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเนื้อหาภาษาจากเดิมเคยใช้ British English เป็น American English และมีการเปลี่ยนคืบไปคืบมา หรือการที่ให้โรงเรียนในสังกัด สพฐ. ใช้หลักสูตรท้องถิ่นแต่เมื่อมีการสอบแข่งขันหลักสูตรท้องถิ่นกลับไม่มีประโยชน์อะไรเลย อย่างนี้เป็นต้น

3. ความเชื่อมโยงต่อแผนงานโครงการ

จากการพัฒนางานวิจัยในครั้งนี้แผนงานโครงการได้สร้างเครื่องมือตารางส่งผ่านข้อมูล (Table data transfer) เพื่อให้สามารถนำไปสร้างเป็นข้อสรุปในชุดโครงการในครั้งนี้ โดยผลการศึกษาที่เชื่อมโยงกับแผนชุดโครงการแสดงดังตารางที่ 5 - 3

ตารางที่ 5 – 3 ผลการศึกษาที่ส่งต่อไปยังแผนชุดโครงการ

สภาพปัญหา	แนวทางแก้ไข (วิธีปฏิบัติ)	แนวนโยบาย
ด้านผู้สอน 1. อุปกรณ์และห้องเรียนไม่เพียงพอ	ระดับโรงเรียน 1. ดำเนินการของบปรับปรุงแต่อย่างใดก็ตามปัญหาเหล่านี้ก็จะติดเงื่อนไขจำนวนนักเรียน 2. หน่วยงานระดับกระทรวงจะต้องพิจารณาวิธีปฏิบัติเรื่องบซ่อมบำรุง และการจัดการเรียนการสอน	ระดับพื้นที่ - ไม่สามารถแก้ไขได้ ระดับกรม/กระทรวง - จะต้องจัดสรรงบประมาณตามความสำคัญ และจำเป็นซึ่งจะพิจารณาจำนวนนักเรียนเพียงอย่างเดียวไม่ได้จะต้องมีการเตรียมค่าทำนุบำรุง (maintenances) วัสดุ สื่อการเรียนการสอนด้วย
2. ครูผู้สอนภาระงานเยอะ 3. ครูผู้สอนมีบทบาทมากกว่าการสอน	ระดับโรงเรียน - ไม่สามารถแก้ไขได้ ระดับกระทรวง - จัดการเสริมตำแหน่งสนับสนุนครูผู้สอน ซึ่งในหนึ่งโรงเรียนควรมีอย่างน้อย 1 อัตราในการทำงานด้านบัญชี และธุรการ	ระดับกรม/กระทรวง - ลดภาระงานครูที่นอกเหนือจากการสอน โดยเพิ่มอัตรา
4. ครูจบไม่ตรงสาขา	ระดับโรงเรียน - ขอเปิดอัตราตำแหน่ง แต่ปัญหาดังกล่าวเป็นสภาพปัญหาเชิงซ้อน ซึ่งโยงกับการแทรกแซงของคนในชุมชนกับการดำเนินงานของโรงเรียน	- มาตรการความมั่นคง (ไม่ได้ศึกษาในประเด็นดังกล่าว)
6. ครูสอนน่าเบื่อ	ระดับโรงเรียน - มีการประเมินเพื่อส่งไปฝึกอบรมด้านการสอน และการประเมิน	ระดับกรม/กระทรวง - มีการเปิดฝึกอบรม เพื่อเสริมทักษะการสอน และเป็นการสร้างแรงบันดาลใจให้กับคนทำงาน
7. การเคลื่อนย้ายบ่อยในพื้นที่ 8. ความกังวลในความปลอดภัย		- มาตรการความมั่นคง (ไม่ได้ศึกษาในประเด็นดังกล่าว)
ด้านหลักสูตร		

สภาพปัญหา	แนวทางแก้ไข (วิธีปฏิบัติ)	แนวนโยบาย
1. หลักสูตรเป็นหลักสูตร แกนกลาง ซึ่งมีมากไม่สัมพันธ์กับ จำนวนวันที่จัดการเรียนการสอน	ระดับเขต/พื้นที่ - ไม่สามารถปรับแก้ได้	ระดับพื้นที่ - ไม่สามารถปรับเปลี่ยนได้ ระดับกรม/กระทรวง - การจัดการศึกษาที่มีหลาย ระดับ -
ด้านการบริหาร		
1. การที่ชุมชนเข้ามามีส่วน ร่วมในการบริหารมากจน กลายเป็นการแทรกแซง	ระดับกรม/กระทรวง - สัดส่วนของการเข้ามา ดำเนินงานเป็นคณะกรรมการ ควรเป็นคณะกรรมการดำเนิน โครงการหรือกิจกรรมแทน คณะกรรมการบริหารโรงเรียน	ระดับกรม/กระทรวง - ควรใช้กลุ่มโรงเรียนบริหาร จัดการกลุ่มโรงเรียนด้วยกัน และก็ ให้กลุ่มดังกล่าวดำเนินการเป็นกลุ่ม โรงเรียน (cluster)
2. การที่ผู้บริหารรับนโยบาย ลงมาแล้วสั่งการกับ ผู้ใต้บังคับบัญชานั้นทำให้การ บริหารงานไม่คล่องตัวและไม่ เหมาะสมต่อสภาพพื้นที่ เช่นการ ไม่ให้นักเรียนเข้าชั้นเพราะจะ ส่งผลให้โรงเรียนไม่ผ่านการ ประเมินเป็นต้น	ระดับโรงเรียน - ใช้ระบบการประเมินผลการ เรียนที่แท้จริงและใช้กระบวนการ ชี้แจงให้กับผู้ปกครองเพื่อหาทาง ออกร่วมกัน	ระดับกรม/กระทรวง - คณะกรรมการที่ดำเนินการ ประเมินจริงควรหาหลักการ ประเมินที่สะท้อนภาพความจริงว่า เด็กที่ไม่ผ่านดังกล่าวมีปัจจัย และ/ หรือสาเหตุ เพื่อหาแนวทางแก้ไข
ด้านนักเรียน		
1. พฤติกรรม	ระดับโรงเรียน - ดำเนินการใช้ภาษาเข้าร่วม บูรณาการในทุกรายวิชา	ระดับโรงเรียน - ดำเนินการใช้ภาษาเข้าร่วม บูรณาการในทุกรายวิชา ระดับกรม/กระทรวง - การใช้ภาษาในสื่อสาธารณะ และช่องทางการสื่อสารเพื่อให้เกิด การซึมซับไปสู่การละลาย พฤติกรรมของตัวนักเรียนเอง
2. ทักษะคิดทางด้านภาษา	ระดับโรงเรียน - ใช้กิจกรรมเสริมเพื่อการ	ระดับกรม/กระทรวง - สร้างฐานจากระดับครอบครัว

สภาพปัญหา	แนวทางแก้ไข (วิธีปฏิบัติ)	แนวนโยบาย
	เรียนรู้	ก่อนเข้าสู่ระบบการศึกษา
ครอบครัว - ครอบครัวจำเป็นต้องเรียนรู้ ร่วมกันกับตัวนักเรียน หรือ เสริมสร้างกระบวนการเรียนรู้ ตั้งแต่เด็กของตัวนักเรียน		

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551).หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. แหล่งข้อมูล <http://learners.in.th/blog/art6/286286> ค้นเมื่อ 1 มีนาคม 2554.
- จิราภา เต็งไตรรัตน์. (2554). บทที่4: การเรียนรู้ ; จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่7.สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. น. 124-153
- จิราวดี รัตนไพฑูรย์ชัย. (2556). *ก้าวสู่ AEC...ภาษาอาเซียน จำเป็นจริงหรือ*. สถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา. <http://www.itd.or.th/weekly-articles?download=246%3Aar> ค้นเมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 2556
- ณัฐนันท์ ฤทธิรัตน์ และ ธัญภา ชีระมณี. (2547). ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย. การประชุมทางวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่15, 28 มีนาคม 2557 ณ วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 2839 – 2848
- ธวัชชัย ชัยจิรฉายกุล. (ม.ป.ป.). การพัฒนาหลักสูตรจากแนวคิดสู่การปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: อักษรบัณฑิต.
- นงสมร พงษ์พานิช. (2554). การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ตุลาคม 2550 ถึง กันยายน 2551. *วารสารมนุษยศาสตร์* 18(1). 85 – 97
- บุญชม ศรีสะอาด. (2546). การพัฒนาหลักสูตรและการวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตร. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาสน์.
- ปองรัตน์ ศรีสืบ และปัญชลี วาสนสมสิทธิ์. (2553). การศึกษาความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สามของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในจังหวัดนราธิวาส. *วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์* 2(3). 84 - 98
- พัชรพร รัตนวโรภาส. (2553). สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอน รายวิชาENG321 ภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสารมวลชน สาขาวิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์. ทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม. แหล่งข้อมูล [http://www.spu.ac.th/liberal-arts/files/2013/08/4.1-2-2-2-2%E0%B8%A3%E0%B8%B2%E0%B8%A2%E0%B8%87%E0%B8%B2%E0%B8%99%E0%B8%A7%E0%B8%B4%E0%B8%88%E0%B8%B1%E0%B8%A2ENG321.pdf](http://www.spu.ac.th/liberal-arts/files/2013/08/4.1-2-2-2%E0%B8%A3%E0%B8%B2%E0%B8%A2%E0%B8%87%E0%B8%B2%E0%B8%99%E0%B8%A7%E0%B8%B4%E0%B8%88%E0%B8%B1%E0%B8%A2ENG321.pdf)
- เลขา ปิยะอัจฉริยะ. (2526). *การพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง*. เอกสารการสอนชุดการพัฒนาพฤติกรรมเด็ก หน่วยที่ 1-7. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 237 – 265
- อรรณณ ภู่อิสระกิจ. (2539). เอกสารประกอบการสอน รายวิชา 314 461 ไวยากรณ์และระบบหน่วยคำภาษาเขมร. ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร. น. 24-25.

- อัญชลี อยู่สุข. (2553). การวัดเจตคติของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 ที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ. กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ. แหล่งที่มา http://www.sl.ac.th/html_edu/sl/temp_emp.../192.doc ค้นเมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 2556
- Gardner, R. and Lambert, W.E. (1972) Attitude and Motivation in Second Language Learning Rowley, Massachusetts : Newbury House Publishers, p. 268.
- McLeod, D. B. and Adams, V. M. (1989). Affect and mathematical problem solving: A new perspective. New York: Springer – verlag.
- Popova. M. (2013). The Art of Thought: Graham Wallas on the Four Stages of Creativity, 1926. แหล่งข้อมูล <http://www.brainpickings.org/2013/08/28/the-art-of-thought-graham-wallas-stages/> ค้นเมื่อ 13 เมษายน 2558
- Thorndike, E. L. (1898). Animal intelligence: An experimental study of the associative processes in animals. *Psychological Monographs: General and Applied*, 2(4), i-109.

ภาคผนวก ก.

ชื่อ - สกุล

ระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ ☐4 ☐5 ☐6

สายการเรียน ☐วิทย์ - คณิตฯ ☐ศิลปคำนวณ ☐ศิลป์ทั่วไป ☐ศิลปภาษา.....

☐อื่นๆ..... (โปรดระบุ)

โรงเรียน..... อำเภอ..... จังหวัด นราธิวาส

1. นักเรียนมีปัญหาเรื่องอะไรบ้างในการเรียนภาษาอังกฤษ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. สาเหตุใดตัวนักเรียนจึงมีปัญหาเรื่องการเรียนภาษาอังกฤษ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข.

ตารางภาคผนวกที่ 1 การแสดงค่าสหสัมพันธ์ของปัจจัยทางเพศต่อผลของปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

ค่าสหสัมพันธ์

		Gender	อ่าน	เขียน	ศัพท์	แปล	ไวยากรณ์	ออกเสียง/ฟัง	สื่อสาร	พื้นฐาน	เทคนิค	ครู	ไม่รับรู้
Gender	Pearson Correlation	1	.008	-.006	.022	.022	-.050	.021	.039	.042	-.087	-.010	.036
	Sig. (2-tailed)		.873	.904	.636	.636	.286	.662	.402	.376	.065	.831	.446
read	Pearson Correlation	.008	1	.504**	.008	.122**	-.270**	.065	.053	.108*	-.124**	-.064	.143**
	Sig. (2-tailed)	.873		.000	.864	.010	.000	.168	.262	.022	.008	.173	.002
write	Pearson Correlation	-.006	.504**	1	-.023	.106*	-.268**	.164**	.087	.119*	-.151**	-.107*	.184**
	Sig. (2-tailed)	.904	.000		.630	.024	.000	.000	.063	.012	.001	.023	.000
Vocab	Pearson Correlation	.022	.008	-.023	1	-.105*	-.014	.128**	-.090	.094*	-.067	-.097*	.109*
	Sig. (2-tailed)	.636	.864	.630		.026	.766	.006	.057	.045	.153	.039	.020
trans	Pearson Correlation	.022	.122**	.106*	-.105*	1	-.085	.072	.007	.155**	-.052	-.146**	.001
	Sig. (2-tailed)	.636	.010	.024	.026		.072	.127	.880	.001	.274	.002	.989
gram	Pearson Correlation	-.050	-.270**	-.268**	-.014	-.085	1	-.052	-.035	-.107*	.001	.002	-.102*
	Sig. (2-tailed)	.286	.000	.000	.766	.072		.272	.463	.022	.983	.960	.030
voice	Pearson Correlation	.021	.065	.164**	.128**	.072	-.052	1	-.029	.333**	-.006	-.083	.029
	Sig. (2-tailed)	.662	.168	.000	.006	.127	.272		.543	.000	.903	.077	.541
conservation	Pearson Correlation	.039	.053	.087	-.090	.007	-.035	-.029	1	.000	-.054	-.035	.041

	Sig. (2-tailed)	.402	.262	.063	.057	.880	.463	.543		.996	.252	.459	.382
basic	Pearson												
	Correlation	.042	.108 *	.119 *	.094 *	.155 **	-.107 *	.333 **	.000	1	.175 **	-.056	-.004
	Sig. (2-tailed)	.376	.022	.012	.045	.001	.022	.000	.996		.000	.234	.925
technique	Pearson												
	Correlation	-.087	-.124 **	-.151 **	-.067	-.052	.001	-.006	-.054	.175 **	1	.023	-.036
	Sig. (2-tailed)	.065	.008	.001	.153	.274	.983	.903	.252	.000		.630	.445
teacher	Pearson												
	Correlation	-.010	-.064	-.107 *	-.097 *	-.146 **	.002	-.083	-.035	-.056	.023	1	-.032
	Sig. (2-tailed)	.831	.173	.023	.039	.002	.960	.077	.459	.234	.630		.499
reject	Pearson												
	Correlation	.036	.143 **	.184 **	.109 *	.001	-.102 *	.029	.041	-.004	-.036	-.032	1
	Sig. (2-tailed)	.446	.002	.000	.020	.989	.030	.541	.382	.925	.445	.499	

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

* . Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed).

c. Listwise N=452

ตารางภาคผนวกที่ 2 การแสดงค่าสหสัมพันธ์ของระดับชั้นปีต่อสภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ
ค่าสหสัมพันธ์

		Level	อ่าน	เขียน	ศัพท์	แปล	ไวยากรณ์	ออกเสียง/ ฟัง	สื่อสาร	พื้นฐาน	เทคนิค	ครู	ไม่รับรู้
Level	Pearson Correlation	1	-.194**	-.133**	-.009	-.013	.173**	-.070	.082	-.047	.001	-.071	-.155**
	Sig. (2-tailed)		.000	.005	.852	.777	.000	.139	.083	.320	.983	.132	.001
read	Pearson Correlation	-.194**	1	.504**	.008	.122**	-.270**	.065	.053	.108*	-.124**	-.064	.143**
	Sig. (2-tailed)	.000		.000	.864	.010	.000	.168	.262	.022	.008	.173	.002
write	Pearson Correlation	-.133**	.504**	1	-.023	.106*	-.268**	.164**	.087	.119*	-.151**	-.107*	.184**
	Sig. (2-tailed)	.005	.000		.630	.024	.000	.000	.063	.012	.001	.023	.000
vocab	Pearson Correlation	-.009	.008	-.023	1	-.105*	-.014	.128**	-.090	.094*	-.067	-.097*	.109*
	Sig. (2-tailed)	.852	.864	.630		.026	.766	.006	.057	.045	.153	.039	.020
trans	Pearson Correlation	-.013	.122**	.106*	-.105*	1	-.085	.072	.007	.155**	-.052	-.146**	.001
	Sig. (2-tailed)	.777	.010	.024	.026		.072	.127	.880	.001	.274	.002	.989
gram	Pearson Correlation	.173**	-.270**	-.268**	-.014	-.085	1	-.052	-.035	-.107*	.001	.002	-.102*
	Sig. (2-tailed)	.000	.000	.000	.766	.072		.272	.463	.022	.983	.960	.030
voice	Pearson Correlation	-.070	.065	.164**	.128**	.072	-.052	1	-.029	.333**	-.006	-.083	.029
	Sig. (2-tailed)	.139	.168	.000	.006	.127	.272		.543	.000	.903	.077	.541

conservation	Pearson												
	Correlation	.082	.053	.087	-.090	.007	-.035	-.029	1	.000	-.054	-.035	.041
	Sig. (2-tailed)	.083	.262	.063	.057	.880	.463	.543		.996	.252	.459	.382
basic	Pearson												
	Correlation	-.047	.108*	.119*	.094*	.155**	-.107*	.333**	.000	1	.175**	-.056	-.004
	Sig. (2-tailed)	.320	.022	.012	.045	.001	.022	.000	.996		.000	.234	.925
technique	Pearson												
	Correlation	.001	-.124**	-.151**	-.067	-.052	.001	-.006	-.054	.175**	1	.023	-.036
	Sig. (2-tailed)	.983	.008	.001	.153	.274	.983	.903	.252	.000		.630	.445
teacher	Pearson												
	Correlation	-.071	-.064	-.107*	-.097*	-.146**	.002	-.083	-.035	-.056	.023	1	-.032
	Sig. (2-tailed)	.132	.173	.023	.039	.002	.960	.077	.459	.234	.630		.499
reject	Pearson												
	Correlation	-.155**	.143**	.184**	.109*	.001	-.102*	.029	.041	-.004	-.036	-.032	1
	Sig. (2-tailed)	.001	.002	.000	.020	.989	.030	.541	.382	.925	.445	.499	

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

* . Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed).

c. Listwise N=452

ตารางภาคผนวกที่ 3 การแสดงค่าสหสัมพันธ์ของสาขาการเรียนต่อสภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

ค่าสหสัมพันธ์

		Major	อ่าน	เขียน	ศัพท์	แปล	ไวยากรณ์	ออกเสียง/ ฟัง	สื่อสาร	พื้นฐาน	เทคนิคฯ	ครู	ไม่รับรู้
Major	Pearson Correlation	1	.081	-.034	-.055	-.078	-.065	-.113*	-.096*	-.101*	-.069	.169**	-.022
	Sig. (2-tailed)		.085	.466	.246	.100	.166	.016	.042	.032	.142	.000	.648
read	Pearson Correlation	.081	1	.506**	.006	.119*	-.269**	.061	.049	.102*	-.124**	-.064	.144**
	Sig. (2-tailed)	.085		.000	.898	.011	.000	.199	.300	.031	.009	.176	.002
write	Pearson Correlation	-.034	.506**	1	-.021	.108*	-.269**	.168**	.091	.126**	-.151**	-.107*	.183**
	Sig. (2-tailed)	.466	.000		.653	.021	.000	.000	.054	.008	.001	.022	.000
vocab	Pearson Correlation	-.055	.006	-.021	1	-.108*	-.013	.124**	-.094*	.089	-.067	-.097*	.110*
	Sig. (2-tailed)	.246	.898	.653		.022	.786	.008	.046	.060	.156	.040	.020
trans	Pearson Correlation	-.078	.119*	.108*	-.108*	1	-.083	.066	.002	.148**	-.051	-.146**	.001
	Sig. (2-tailed)	.100	.011	.021	.022		.078	.161	.971	.002	.279	.002	.981
gram	Pearson Correlation	-.065	-.269**	-.269**	-.013	-.083	1	-.049	-.032	-.104*	.001	.002	-.103*
	Sig. (2-tailed)	.166	.000	.000	.786	.078		.298	.495	.027	.988	.964	.029
voice	Pearson Correlation	-.113*	.061	.168**	.124**	.066	-.049	1	-.039	.322**	-.005	-.083	.030

	Sig. (2-tailed)	.016	.199	.000	.008	.161	.298		.414	.000	.920	.079	.527
conservation	Pearson												
	Correlation	-.096*	.049	.091	-.094*	.002	-.032	-.039	1	-.014	-.053	-.034	.042
	Sig. (2-tailed)	.042	.300	.054	.046	.971	.495	.414		.764	.259	.468	.372
basic	Pearson												
	Correlation	-.101*	.102*	.126**	.089	.148**	-.104*	.322**	-.014	1	.179**	-.055	-.003
	Sig. (2-tailed)	.032	.031	.008	.060	.002	.027	.000	.764		.000	.240	.946
technique	Pearson												
	Correlation	-.069	-.124**	-.151**	-.067	-.051	.001	-.005	-.053	.179**	1	.023	-.036
	Sig. (2-tailed)	.142	.009	.001	.156	.279	.988	.920	.259	.000		.631	.444
teacher	Pearson												
	Correlation	.169**	-.064	-.107*	-.097*	-.146**	.002	-.083	-.034	-.055	.023	1	-.032
	Sig. (2-tailed)	.000	.176	.022	.040	.002	.964	.079	.468	.240	.631		.498
reject	Pearson												
	Correlation	-.022	.144**	.183**	.110*	.001	-.103*	.030	.042	-.003	-.036	-.032	1
	Sig. (2-tailed)	.648	.002	.000	.020	.981	.029	.527	.372	.946	.444	.498	

*. Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed).

**. Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

c. Listwise N=451

ตารางภาคผนวกที่ 4 การแสดงค่าสหสัมพันธ์ของโรงเรียนต่อสภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

ค่าสหสัมพันธ์

		School	อ่าน	เขียน	ศัพท์	แปล	ไวยากรณ์	ออกเสียง	สื่อสาร	พื้นฐาน	เทคนิค	ครู	ไม่รู้
School	Pearson	1	.256**	.187**	.008	.098*	-.062	.011	.028	-.060	-.039	-.138**	.019
	Sig. (2-tailed)		.000	.000	.867	.038	.186	.812	.560	.203	.412	.003	.681
read	Pearson	.256**	1	.503**	.006	.125**	-.272**	.064	.052	.107*	-.125**	-.065	.143**
	Sig. (2-tailed)	.000		.000	.903	.008	.000	.174	.272	.023	.008	.170	.002
write	Pearson	.187**	.503**	1	-.024	.108*	-.269**	.163**	.087	.118*	-.151**	-.107*	.183**
	Sig. (2-tailed)	.000	.000		.605	.021	.000	.001	.066	.012	.001	.022	.000
vocab	Pearson	.008	.006	-.024	1	-.102*	-.015	.127**	-.091	.094*	-.068	-.098*	.109*
	Sig. (2-tailed)	.867	.903	.605		.030	.743	.007	.054	.047	.150	.038	.020
trans	Pearson	.098*	.125**	.108*	-.102*	1	-.083	.073	.009	.156**	-.051	-.146**	.001
	Sig. (2-tailed)	.038	.008	.021	.030		.078	.120	.855	.001	.279	.002	.981
gram	Pearson	-.062	-.272**	-.269**	-.015	-.083	1	-.052	-.035	-.108*	.001	.002	-.103*
	Sig. (2-tailed)	.186	.000	.000	.743	.078		.267	.454	.022	.988	.964	.029
voice	Pearson	.011	.064	.163**	.127**	.073	-.052	1	-.029	.333**	-.006	-.084	.029
	Sig. (2-tailed)	.812	.174	.001	.007	.120	.267		.536	.000	.900	.076	.544
conservation	Pearson	.028	.052	.087	-.091	.009	-.035	-.029	1	.000	-.054	-.035	.041
	Sig. (2-tailed)	.560	.272	.066	.054	.855	.454	.536		.999	.251	.456	.385

basic	Pearson												
	Correlation	-.060	.107 *	.118 *	.094 *	.156 **	-.108 *	.333 **	.000	1	.175 **	-.056	-.005
	Sig. (2-tailed)	.203	.023	.012	.047	.001	.022	.000	.999		.000	.233	.923
technique	Pearson												
	Correlation	-.039	-.125 **	-.151 **	-.068	-.051	.001	-.006	-.054	.175 **	1	.023	-.036
	Sig. (2-tailed)	.412	.008	.001	.150	.279	.988	.900	.251	.000		.631	.444
teacher	Pearson												
	Correlation	-.138 **	-.065	-.107 *	-.098 *	-.146 **	.002	-.084	-.035	-.056	.023	1	-.032
	Sig. (2-tailed)	.003	.170	.022	.038	.002	.964	.076	.456	.233	.631		.498
reject	Pearson												
	Correlation	.019	.143 **	.183 **	.109 *	.001	-.103 *	.029	.041	-.005	-.036	-.032	1
	Sig. (2-tailed)	.681	.002	.000	.020	.981	.029	.544	.385	.923	.444	.498	

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

* . Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed).

c. Listwise N=451

ตารางภาคผนวกที่ 5 การแสดงค่าสหสัมพันธ์ของเพศต่อสภาพสาเหตุปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

ค่าสหสัมพันธ์

		เพศ	Ant	Abs	Ast	Bor	Cha	La	Te	Re	No	Ver
เพศ	Pearson Correlation	1	.003	-.121**	.089	-.024	-.013	-.059	.042	.023	-.007	.070
	Sig. (2-tailed)		.957	.010	.057	.614	.790	.210	.368	.617	.887	.138
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Ant	Pearson Correlation	.003	1	.033	.175**	-.039	-.097*	-.086	.098*	-.094*	-.132**	.000
	Sig. (2-tailed)	.957		.480	.000	.405	.038	.066	.038	.046	.005	.992
	N	455	455	455	455	451	454	455	454	455	455	451
Abs	Pearson Correlation	-.121**	.033	1	.091	.144**	-.040	-.036	.071	.181**	-.036	.016
	Sig. (2-tailed)	.010	.480		.052	.002	.392	.439	.129	.000	.439	.740
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Ast	Pearson Correlation	.089	.175**	.091	1	.074	.061	-.068	.257**	.116*	-.096*	.132**
	Sig. (2-tailed)	.057	.000	.052		.116	.194	.146	.000	.013	.041	.005
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Bor	Pearson Correlation	-.024	-.039	.144**	.074	1	-.029	-.078	-.002	.024	-.114*	.052
	Sig. (2-tailed)	.614	.405	.002	.116		.544	.098	.959	.605	.015	.276
	N	452	451	452	452	452	451	452	451	452	452	448
Cha	Pearson Correlation	-.013	-.097*	-.040	.061	-.029	1	-.011	-.027	-.059	.133**	.023
	Sig. (2-tailed)	.790	.038	.392	.194	.544		.817	.566	.206	.004	.620
	N	455	454	455	455	451	455	455	454	455	455	451
La	Pearson Correlation	-.059	-.086	-.036	-.068	-.078	-.011	1	-.023	.035	-.056	-.139**
	Sig. (2-tailed)	.210	.066	.439	.146	.098	.817		.628	.451	.229	.003
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Te	Pearson Correlation	.042	.098*	.071	.257**	-.002	-.027	-.023	1	-.028	.036	.055
	Sig. (2-tailed)	.368	.038	.129	.000	.959	.566	.628		.551	.439	.240
	N	455	454	455	455	451	454	455	455	455	455	451

Re	Pearson Correlation	.023	-.094 *	.181 **	.116 *	.024	-.059	.035	-.028	1	-.079	-.208 **
	Sig. (2-tailed)	.617	.046	.000	.013	.605	.206	.451	.551		.092	.000
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
No	Pearson Correlation	-.007	-.132 **	-.036	-.096 *	-.114 *	.133 **	-.056	.036	-.079	1	-.071
	Sig. (2-tailed)	.887	.005	.439	.041	.015	.004	.229	.439	.092		.131
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Ver	Pearson Correlation	.070	.000	.016	.132 **	.052	.023	-.139 **	.055	-.208 **	-.071	1
	Sig. (2-tailed)	.138	.992	.740	.005	.276	.620	.003	.240	.000	.131	
	N	452	451	452	452	448	451	452	451	452	452	452

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

* . Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed).

ตารางภาคผนวกที่ 6 การแสดงค่าสหสัมพันธ์ของระดับชั้นต่อสภาพสาเหตุปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

ค่าสหสัมพันธ์

		ระดับชั้น	Ant	Abs	Ast	Bor	Cha	La	Te	Re	No	Ver
ระดับชั้น	Pearson Correlation	1	-.110 [*]	-.179 ^{**}	-.166 ^{**}	-.048	.049	.034	-.103 [*]	-.063	.079	-.056
	Sig. (2-tailed)		.019	.000	.000	.308	.293	.467	.028	.180	.090	.235
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Ant	Pearson Correlation	-.110 [*]	1	.033	.175 ^{**}	-.039	-.097 [*]	-.086	.098 [*]	-.094 [*]	-.132 ^{**}	.000
	Sig. (2-tailed)	.019		.480	.000	.405	.038	.066	.038	.046	.005	.992
	N	455	455	455	455	451	454	455	454	455	455	451
Abs	Pearson Correlation	-.179 ^{**}	.033	1	.091	.144 ^{**}	-.040	-.036	.071	.181 ^{**}	-.036	.016
	Sig. (2-tailed)	.000	.480		.052	.002	.392	.439	.129	.000	.439	.740
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Ast	Pearson Correlation	-.166 ^{**}	.175 ^{**}	.091	1	.074	.061	-.068	.257 ^{**}	.116 [*]	-.096 [*]	.132 ^{**}
	Sig. (2-tailed)	.000	.000	.052		.116	.194	.146	.000	.013	.041	.005
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Bor	Pearson Correlation	-.048	-.039	.144 ^{**}	.074	1	-.029	-.078	-.002	.024	-.114 [*]	.052
	Sig. (2-tailed)	.308	.405	.002	.116		.544	.098	.959	.605	.015	.276
	N	452	451	452	452	452	451	452	451	452	452	448
Cha	Pearson Correlation	.049	-.097 [*]	-.040	.061	-.029	1	-.011	-.027	-.059	.133 ^{**}	.023
	Sig. (2-tailed)	.293	.038	.392	.194	.544		.817	.566	.206	.004	.620
	N	455	454	455	455	451	455	455	454	455	455	451
La	Pearson Correlation	.034	-.086	-.036	-.068	-.078	-.011	1	-.023	.035	-.056	-.139 ^{**}
	Sig. (2-tailed)	.467	.066	.439	.146	.098	.817		.628	.451	.229	.003
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Te	Pearson Correlation	-.103 [*]	.098 [*]	.071	.257 ^{**}	-.002	-.027	-.023	1	-.028	.036	.055
	Sig. (2-tailed)	.028	.038	.129	.000	.959	.566	.628		.551	.439	.240
	N	455	454	455	455	451	454	455	455	455	455	451

Re	Pearson Correlation	-.063	-.094*	.181**	.116*	.024	-.059	.035	-.028	1	-.079	-.208**
	Sig. (2-tailed)	.180	.046	.000	.013	.605	.206	.451	.551		.092	.000
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
No	Pearson Correlation	.079	-.132**	-.036	-.096*	-.114*	.133**	-.056	.036	-.079	1	-.071
	Sig. (2-tailed)	.090	.005	.439	.041	.015	.004	.229	.439	.092		.131
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Ver	Pearson Correlation	-.056	.000	.016	.132**	.052	.023	-.139**	.055	-.208**	-.071	1
	Sig. (2-tailed)	.235	.992	.740	.005	.276	.620	.003	.240	.000	.131	
	N	452	451	452	452	448	451	452	451	452	452	452

*. Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed).

**. Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

ตารางภาคผนวกที่ 7 การแสดงค่าสหสัมพันธ์ของสาขาวิชาที่เรียนกับปัญหาด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

ค่าสหสัมพันธ์

		สาขา	Ant	Abs	Ast	Bor	Cha	La	Te	Re	No	Ver
สาขา	Pearson Correlation	1	.163**	.024	-.058	.022	-.162**	-.063	-.060	-.052	-.031	-.069
	Sig. (2-tailed)		.000	.610	.217	.643	.001	.182	.203	.271	.514	.142
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Ant	Pearson Correlation	.163**	1	.033	.175**	-.039	-.097*	-.086	.098*	-.094*	-.132**	.000
	Sig. (2-tailed)	.000		.480	.000	.405	.038	.066	.038	.046	.005	.992
	N	455	455	455	455	451	454	455	454	455	455	451
Abs	Pearson Correlation	.024	.033	1	.091	.144**	-.040	-.036	.071	.181**	-.036	.016
	Sig. (2-tailed)	.610	.480		.052	.002	.392	.439	.129	.000	.439	.740
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Ast	Pearson Correlation	-.058	.175**	.091	1	.074	.061	-.068	.257**	.116*	-.096*	.132**
	Sig. (2-tailed)	.217	.000	.052		.116	.194	.146	.000	.013	.041	.005
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Bor	Pearson Correlation	.022	-.039	.144**	.074	1	-.029	-.078	-.002	.024	-.114*	.052
	Sig. (2-tailed)	.643	.405	.002	.116		.544	.098	.959	.605	.015	.276
	N	452	451	452	452	452	451	452	451	452	452	448
Cha	Pearson Correlation	-.162**	-.097*	-.040	.061	-.029	1	-.011	-.027	-.059	.133**	.023
	Sig. (2-tailed)	.001	.038	.392	.194	.544		.817	.566	.206	.004	.620
	N	455	454	455	455	451	455	455	454	455	455	451
La	Pearson Correlation	-.063	-.086	-.036	-.068	-.078	-.011	1	-.023	.035	-.056	-.139**
	Sig. (2-tailed)	.182	.066	.439	.146	.098	.817		.628	.451	.229	.003
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Te	Pearson Correlation	-.060	.098*	.071	.257**	-.002	-.027	-.023	1	-.028	.036	.055
	Sig. (2-tailed)	.203	.038	.129	.000	.959	.566	.628		.551	.439	.240
	N	455	454	455	455	451	454	455	455	455	455	451

Re	Pearson Correlation	-.052	-.094*	.181**	.116*	.024	-.059	.035	-.028	1	-.079	-.208**
	Sig. (2-tailed)	.271	.046	.000	.013	.605	.206	.451	.551		.092	.000
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
No	Pearson Correlation	-.031	-.132**	-.036	-.096*	-.114*	.133**	-.056	.036	-.079	1	-.071
	Sig. (2-tailed)	.514	.005	.439	.041	.015	.004	.229	.439	.092		.131
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Ver	Pearson Correlation	-.069	.000	.016	.132**	.052	.023	-.139**	.055	-.208**	-.071	1
	Sig. (2-tailed)	.142	.992	.740	.005	.276	.620	.003	.240	.000	.131	
	N	452	451	452	452	448	451	452	451	452	452	452

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

* . Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed).

ตารางภาคผนวกที่ 8 การแสดงค่าสัมพัทธ์ของโรงเรียนกับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ

ค่าสหสัมพันธ์

		โรงเรียน	Ant	Abs	Ast	Bor	Cha	La	Te	Re	No	Ver
โรงเรียน	Pearson Correlation	1	-.044	.068	-.034	.263 **	.039	-.051	-.027	-.006	-.062	.226 **
	Sig. (2-tailed)		.346	.146	.474	.000	.409	.280	.570	.893	.185	.000
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Ant	Pearson Correlation	-.044	1	.033	.175 **	-.039	-.097 *	-.086	.098 *	-.094 *	-.132 **	.000
	Sig. (2-tailed)	.346		.480	.000	.405	.038	.066	.038	.046	.005	.992
	N	455	455	455	455	451	454	455	454	455	455	451
Abs	Pearson Correlation	.068	.033	1	.091	.144 **	-.040	-.036	.071	.181 **	-.036	.016
	Sig. (2-tailed)	.146	.480		.052	.002	.392	.439	.129	.000	.439	.740
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Ast	Pearson Correlation	-.034	.175 **	.091	1	.074	.061	-.068	.257 **	.116 *	-.096 *	.132 **
	Sig. (2-tailed)	.474	.000	.052		.116	.194	.146	.000	.013	.041	.005
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Bor	Pearson Correlation	.263 **	-.039	.144 **	.074	1	-.029	-.078	-.002	.024	-.114 *	.052
	Sig. (2-tailed)	.000	.405	.002	.116		.544	.098	.959	.605	.015	.276
	N	452	451	452	452	452	451	452	451	452	452	448
Cha	Pearson Correlation	.039	-.097 *	-.040	.061	-.029	1	-.011	-.027	-.059	.133 **	.023
	Sig. (2-tailed)	.409	.038	.392	.194	.544		.817	.566	.206	.004	.620
	N	455	454	455	455	451	455	455	454	455	455	451
La	Pearson Correlation	-.051	-.086	-.036	-.068	-.078	-.011	1	-.023	.035	-.056	-.139 **
	Sig. (2-tailed)	.280	.066	.439	.146	.098	.817		.628	.451	.229	.003
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Te	Pearson Correlation	-.027	.098 *	.071	.257 **	-.002	-.027	-.023	1	-.028	.036	.055
	Sig. (2-tailed)	.570	.038	.129	.000	.959	.566	.628		.551	.439	.240
	N	455	454	455	455	451	454	455	455	455	455	451

Re	Pearson Correlation	-.006	-.094 *	.181 **	.116 *	.024	-.059	.035	-.028	1	-.079	-.208 **
	Sig. (2-tailed)	.893	.046	.000	.013	.605	.206	.451	.551		.092	.000
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
No	Pearson Correlation	-.062	-.132 **	-.036	-.096 *	-.114 *	.133 **	-.056	.036	-.079	1	-.071
	Sig. (2-tailed)	.185	.005	.439	.041	.015	.004	.229	.439	.092		.131
	N	456	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Ver	Pearson Correlation	.226 **	.000	.016	.132 **	.052	.023	-.139 **	.055	-.208 **	-.071	1
	Sig. (2-tailed)	.000	.992	.740	.005	.276	.620	.003	.240	.000	.131	
	N	452	451	452	452	448	451	452	451	452	452	452

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

* . Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed).

ตารางภาคผนวกที่ 9 แสดงความสัมพันธ์ของสาเหตุของปัญหา

ค่าสหสัมพันธ์

		Ant	Abs	Ast	Bor	Cha	La	Te	Re	No	Ver
Ant	Pearson Correlation	1	.033	.175**	-.039	-.097*	-.086	.098*	-.094*	-.132**	.000
	Sig. (2-tailed)		.480	.000	.405	.038	.066	.038	.046	.005	.992
	N	455	455	455	451	454	455	454	455	455	451
Abs	Pearson Correlation	.033	1	.091	.144**	-.040	-.036	.071	.181**	-.036	.016
	Sig. (2-tailed)	.480		.052	.002	.392	.439	.129	.000	.439	.740
	N	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Ast	Pearson Correlation	.175**	.091	1	.074	.061	-.068	.257**	.116*	-.096*	.132**
	Sig. (2-tailed)	.000	.052		.116	.194	.146	.000	.013	.041	.005
	N	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Bor	Pearson Correlation	-.039	.144**	.074	1	-.029	-.078	-.002	.024	-.114*	.052
	Sig. (2-tailed)	.405	.002	.116		.544	.098	.959	.605	.015	.276
	N	451	452	452	452	451	452	451	452	452	448
Cha	Pearson Correlation	-.097*	-.040	.061	-.029	1	-.011	-.027	-.059	.133**	.023
	Sig. (2-tailed)	.038	.392	.194	.544		.817	.566	.206	.004	.620
	N	454	455	455	451	455	455	454	455	455	451
La	Pearson Correlation	-.086	-.036	-.068	-.078	-.011	1	-.023	.035	-.056	-.139**
	Sig. (2-tailed)	.066	.439	.146	.098	.817		.628	.451	.229	.003
	N	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Te	Pearson Correlation	.098*	.071	.257**	-.002	-.027	-.023	1	-.028	.036	.055
	Sig. (2-tailed)	.038	.129	.000	.959	.566	.628		.551	.439	.240
	N	454	455	455	451	454	455	455	455	455	451
Re	Pearson Correlation	-.094*	.181**	.116*	.024	-.059	.035	-.028	1	-.079	-.208**
	Sig. (2-tailed)	.046	.000	.013	.605	.206	.451	.551		.092	.000
	N	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452

No	Pearson Correlation	-.132 **	-.036	-.096 *	-.114 *	.133 **	-.056	.036	-.079	1	-.071
	Sig. (2-tailed)	.005	.439	.041	.015	.004	.229	.439	.092		.131
	N	455	456	456	452	455	456	455	456	456	452
Ver	Pearson Correlation	.000	.016	.132 **	.052	.023	-.139 **	.055	-.208 **	-.071	1
	Sig. (2-tailed)	.992	.740	.005	.276	.620	.003	.240	.000	.131	
	N	451	452	452	448	451	452	451	452	452	452

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

* . Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed).

ภาคผนวก ค.

ระเบียบวาระการประชุม
ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาของเครือข่าย
ส่งเสริมประสิทธิภาพการจัดการศึกษา
มัธยมศึกษา จังหวัดนราธิวาส

วันอังคาร ที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๘
เวลา ๑๔.๐๐ น. - ๑๖.๐๐ น.

ณ ห้องประชุมเฟื่องฟ้า
โรงเรียนนราธิวาส

ระเบียบวาระการประชุม ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา
เครือข่ายสัมพันธ์ประสิทธิ์ภาพการจัดการศึกษามัธยมศึกษา จังหวัดนราธิวาส
ในจังหวัด ที่ ๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ เวลา ๑๕.๐๐ - ๑๖.๐๐ น.
ณ ห้องประชุม โรงเรียนนราธิวาส

ระเบียบวาระที่ ๑ ประธานแจ้งให้ที่ประชุมทราบ

๑.๑ _____

๑.๒ _____

๑.๓ _____

ระเบียบวาระที่ ๒ เรื่องรับรองรายงานการประชุมครั้งที่แล้ว (เอกสารหมายเลข ๑)

ระเบียบวาระที่ ๓ เรื่องเสนอพิจารณา

๓.๑ การรายงานผลการดำเนินงานโครงการอันเนื่องมา จากโครงการได้ (ฉบับประมวล ๒๕๕๗) ศูนย์ศึกษา
นราธิวาส

- คุณนาย สุพรรณ _____

ที่ประชุม _____

๓.๒ รายงานผลการดำเนินงานโครงการอันเนื่องมา จากโครงการได้ (ฉบับประมวล ๒๕๕๗)

ที่ประชุม _____

๓.๓ _____

ระเบียบวาระที่ ๔ เรื่องเสนอพิจารณา

๔.๑ การรายงานผลการดำเนินงานโครงการอันเนื่องมา จากโครงการได้ (ฉบับประมวล ๒๕๕๗) ศูนย์ศึกษา
นราธิวาส

มติที่ประชุม _____

At the meeting

- ๒ -

๔.๒ การรายงานผลการดำเนินงาน โครงการวิจัยนี้ ได้มีผลอย่างไรบ้าง ปีงบประมาณ ๒๕๕๖ ศูนย์วิจัย
 นวชาต ไม่ได้รับรายงานผลการดำเนินการวิจัยขั้นพื้นฐาน
 เมื่อปีงบประมาณ

ระบียบรวมที่ ๕ เดือนอื่นๆ

๔.๓

๔.๔

๔.๕

เมื่อปีงบประมาณ ๒๕๕๖